Departamentul de ***servicii poştale*** al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www. alcris. ro

Titlu original (eng.): Silver miracles

f ~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

PRESTON, FAYRENE

Flăcări de argint / Fayrene Preston

Traducător: Cecilia Ionescu

Bucureşti: Alcris, 2007.

ISBN 978-973-580-296-7

I. Micu, Aurelian (Editor)

II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA '

Din aceeaşi colecţie vă recomandăm următoarele titluri:

FAYRENE PRESTON

Flăcări de argint

Traducerea si adaptarea în limba română de CECILIAIONESCU

ALCRIS

M-94

607. BĂRBATUL DIN TRIPOLI - *Cathy Andrews*

Bulversată de o decepţie în dragoste şi sub influenţa unei doze mari de alcool, Lisa petrece noaptea cu Bryn. Era fecioară. Bryn îi propune căsătoria, iar ea, până la urmă acceptă... Şi iat-o sub soarele de plumb al Libiei, în plină exploatare petrolieră. Totul este nou pentru ea, străin, deconcertant. E soţia lui Bryn, dar nu simte nimic pentru el. Iar Bryn pare să se intereseze mai mult de o veche pasiune. în condiţiile acestea, ce poate face Lisa?

608. VECHILE SEIFURI - *Dominique Arly*

Eram hoţ şi am devenit asasin. Eu, muncitorul onest, băiatul liniştit... Şi toate astea, din cauza unei femei... Dar şi pentru că aveam datele necesare. Patronul îmi spusese într-o bună zi: „Trebuie să ştii, dragul meu, că toate seifurile mai vechi de anii ‘60 nu sunt bune de nimic. Ascultă la mine! Dar cei care au astfel de seifuri în casă habar n-au, şi asta doar pentru că n-au fost călcaţi de hoţi până acum“. Povestea unui om care a visat să-şi depăşească situaţia şi s-a crezut pentru un moment un cavaler în căutarea prinţesei sale.

609. ÎNTÂLNIRE ÎNTÂMPLĂTOARE - *Barbara York*

O simplă cădere pe stradă, şi Sharon se află în faţa şansei vieţii: întâlnirea cu bărbatul visurilor sale. Hazardul... Povestea continuă clasic: cei doi se iubesc, se căsătoresc şi speră să trăiască fericiţi până la adânci bătâneţi, înconjuraţi de o mulţime de copii. Dar atunci când fata nu este bogată, nici de o mare frumuseţe, iar salvatorul este totodată plin de farmec, şi imens de bogat, ce se întâmplă? Sharon va trebui să se confrunte cu toată suferinţa pe care o poate duce acest gen de întâmplare.

Capitolul 1

Era ultima noapte din septembrie. Trecuse de miezul nopţii, dar Ann Warrenton nu reuşea să doarmă. Culcată deja de o oră, se agita în zadar în pat. Nu reuşise decât să

sifoneze cearşafurile răcoroase între care se strecurase şi să se încurce în cămaşa lungă de noapte.

Cu sclipirea sa misterioasă, luna îi făcea semn, ca pentru a o invita să vină să se joace. Noaptea părea plină de viaţă. Ann murea de dorinţă să ia parte la ea.

Stephanie dormea de ore întregi. Cu siguranţă nu se va trezi. Si chiar dacă ar plânge, ceea ce se întâmpla rareori, oricum Ann o va auzi.

După o ultimă încercare de a mai rămâne nemişcată câteva clipe, tânăra femeie cedă. Pur şi simplu era prea trează, prea enervată pentru a mai petrece fie şi un minut în plus în pat.

Se asigură că micuţa dormea, înainte de a se strecura în linişte afară pe uşa situată în spatele vechii ferme. Cu picioarele de-abia atingându-i drumul din pământ bătut, se repezi afară din curtea care înconjura casa, spre câmpul care cobora în pantă lină până la iaz.

Era una dintre acele nopţi fermecate în care luna strălucea la fel ca razele slabe de soare. Nici un nor nu-i întuneca ardoarea cu care arunca o pânză de lumină argintie pe câmpia texană. Cămaşa fină de noapte, garnisită cu dantelă i se lipise de corp în timp ce cobora panta. Albul bumbacului, irizat sub clanul de lună, contrasta cu pielea sa cu reflexe aurii.

Când ajunse la digul care domina iazul, îşi scoase în grabă veşmântul, înainte de a se apropia de mal. Cum căldura nopţii îi mângâia pielea goală, rămase o clipă pe loc, cu braţele îndepărtate, absorbită de imaginile şi sunetele care se amestecau languros în întuneric: licurici scânteietori şi greieri care cântau... Pe drum, în depărtare, trecu o maşină. O pasăre cocoţată în vârful colinei îşi chema perechea şi nu întârzie să-şi găsească răspuns. Ann era fascinată de această strălucire magică a nopţii.

Chiar în clipa în care se îndoia cu graţie, gata să plonjeze, zări o licărire argintie în pădurice, de cealaltă parte a iazului, dar nu-i dădu nici o atenţie. Apa, reîmprospătată de un izvor subteran, îi învălui trupul gol într-o încântătoare răcoare. Bucuria îi era atât de mare,

încât izbucni într-un hohot de râs. Viaţa sa, aceea pe care şi-o alesese, nu era decât muncă grea şi responsabilităţi şi rareori avea timp să profite de viaţă. Pentru că reuşise să scape câteva clipe, avea ferma intenţie de a profita de ele la maximum.

Rând pe rând, învârtindu-se, plonjând şi înotând în apă, se străduia să facă zgomot cât mai mult pentru a îndepărta broaştele care se puteau afla acolo. Ridicându-se în noapte, hohotele sale se râs se împleteau cu murmurul pinilor aflaţi de-a lungul unui mal al iazului.

O jumătate de oră mai târziu, împotriva voinţei sale, plonjă pentru ultima dată, cu părul lung fluturând ca o mătase brună la suprafaţă. Se ridică pe dig şi rămase o clipă nemişcată, lăsând apa să-i alunece de-a lungul corpului, de la sânii fermi, spre picioarele lungi şi frumoase, în timp ce picături mari se striveau de scândurile debarcaderului. Apoi îşi adună cămaşa de noapte şi o îmbrăcă destul de greu, deoarece materialul i se lipea de pielea încă udă.

Exact în acea clipă îl zări. Mergea de-a lungul iazului, în direcţia sa. Ann îl privi apropiindu-se, fără să simtă nici o teamă. Desigur, era un străin, dar nu era nici urmă de ameninţare în comportamentul său.

Semăna cu o felină, suplă, lacomă, dar era în acelaşi timp puternic şi graţios. Oricât de ciudat putea să pară, cadenţa paşilor săi răsuna în adâncul ei însăşi şi pulsul i se

acceleră. Părăsi digul şi se sui pe mal. Apoi aşteptă.

Avea probabil între treizeci şi patruzeci de ani. înalt, cel puţin de un metru optzeci, cu părul argintiu complet ieşit din comun, purta o puşcă în bandulieră. Emana o asprime intensă, aproape de violenţă, care nu avea nimic de-a face cu faptul că purta armă. Crescută în Texas, Ann nu se putea mira să întâlnească un bărbat înarmat. Nu! Era altceva, ceva ce-i era personal.

Purta un pulover şi nişte blugi strâns mulaţi. Brusc, îşi dădu seama că părul său produsese acea sclipire de argint pe care o zărise exact înainte de a plonja. La gândul că o văzuse goală, la fel de distinct cum îl vedea ea acum, un frison îi trecu pe şira spinării.

Bărbatul se opri la câţiva metri şi o măsură, fără să rostească vreo vorbă. Privirea era luminoasă, ciudat de rece în căldura clarului de lună. Era mult timp de când un bărbat nu-i păruse atât de tulburător.

Tânăra femeie fu cea care rupse tăcerea care se prelungea între ei, declarând cu calm:

- Dacă aveţi intenţia să mă ucideţi, veţi avea amabilitatea să începeţi prin a-mi explica de ce?

Bărbatul râse, dur, neplăcut, scrâşnind din dinţi, în liniştea calmă a nopţii.

- Din toate întrebările pe care mi le-aţi putut pune, aceasta era ultima la care mă aşteptam!

- Consider că este o reacţie de bun-simţ, în faţa unui străin care apare din pădurea mea, în mijlocul nopţii, înarmat cu o puşcă puternică.

- Nu vă este câtuşi de puţin teamă, nu-i aşa? Mă întreb de ce, făcu bărbatul.

Avu o grimasă care se voia zâmbet şi Ann se surprinse întrebându-se de ce îl găsea atrăgător. Dar nu exista nici umbră de ezitare în răspunsul său.

- Este nevoie de mai mult pentru a-mi fi teamă, domnule...?

- Chase, spuse bărbatul, uşor ironic.

- Ei bine, domnule Chase, dacă v-aţi fi propus să trageţi asupra mea, fără să discutăm în prealabil, aţi fi avut tot timpul s-o faceţi. Puşca aceea are precizia unei arme cu rază lungă de acţiune. în plus, ar fi trebuit să începeţi prin a îndepărta siguranţa înainte de a ţinti, ceea ce mi-ar fi lăsat câteva secunde pentru a încerca să vă distrag atenţia, sau să vă fac să vă schimbaţi părerea.

Lent, privirea necunoscutului îi cercetă formele trupului scoase în evidenţă de cămaşa de noapte udă, dar Ann nu-şi dădu osteneala să se ascundă de ochii săi. Ar fi fost inutil. Refuza să-i dea satisfacţia să afle cât de penibil îi era să se gândească la faptul că doar cu câteva minute mai devreme, îşi făcuse o idee extrem de precisă despre ea.

- Sunteţi foarte frumoasă şi de asemenea foarte

perspicace, comentă bărbatul, caustic. Să n-aveţi nici o teamă. N-aş ucide niciodată pe cineva ca dumneavoastră. Ar fi o crimă, trebuie să fiţi de acord, adăugă pe un ton linguşitor, plimbându-şi un deget lung şi fin, mai mult senzual decât tandru, pe obrazul său.

Pulsul tinerei femei se acceleră ca rezultat al acestei atingeri uimitor de electrizante, aşa încât răspunse cu o voce nesigură:

- Orice omor este o crimă, după câte ştiu!

- Oh, omorul nu mă deranjează, afirmă necunoscutul cu răceală. Dar nu se pune problema să vă suprim pe dumneavoastră! Cu siguranţă, vă aflaţi pe lista speciilor pe cale de dispariţie.

- Nu sunt animal!

- Există ceva de animal în fiecare dintre noi, îi explică bărbatul cu un fel de insistenţă plictisită. Doar pragul de rezistenţă diferă de la o fiinţă la alta faţă de anumite situaţii, atâta tot!

Dar într-o zi sau alta, fiecare dintre noi ajunge la limitele sale, domnişoară...?

- Warrenton. Ann Warrenton. Doamna Warrenton.

Gura cu buze groase se destinse într-un fel de zâmbet şi Ann se surprinse admirându-i conturul.

- Doamnă? reluă necunoscutul cu o voce nonşalantă. Este la fel de surprinzător ca această întâlnire

neaşteptată...

-Această întâlnire, cum spuneţi, n-are nimic de necrezut dacă vă gândiţi că acest iaz îmi aparţine şi că vă găsiţi pe pământurile mele!

Ignorând această insinuare raţională, bărbatul îşi puse liniştit puşca la picioare şi se apropie de ea.

-Ei bine, doamnă Warrenton, oare cum aţi devenit expertă în mânuirea armelor?

-Mi se pare greu să creşti într-o fermă din Texas fără să înveţi să te foloseşti de o armă.

Acum n-o mai atingea, dar încă simţea căldura corpului său. Totuşi, cu îndrăzneala sa firească şi fără ca privirea să-i şovăie nici o clipă, Ann adăugă:

- Tata ţinea neapărat ca sora mea şi cu mine să ştim să ne apărăm, dar armele nu m-au impresionat niciodată în asemenea măsură încât să simt nevoia de a mă plimba cu o puşcă în bandulieră.

- Eu sunt nou în regiune, îi dezvălui bărbatul, ca pentru a se justifica. Nu ştiam la ce mă puteam aştepta. Aşa că am preferat să iau măsuri de precauţie.

Mâna bărbatului se apropie din nou de faţa Annei, de data aceasta pentru a îndepărta o şuviţă de păr ud care-i căzuse pe piept.

- Să luaţi măsuri de precauţie împotriva cui? îl întrebă încercând să nu dea atenţie acelei mâini care îi atinse

gâtul în timp ce înfăşura şuviţa de păr în jurul degetului său. Deja de mult timp Texasul nu mai trebuia să-şi apere frontierele. Probabil sunteţi o persoană extrem de meticuloasă.

- Prudentă, pur şi simplu prudentă, răspunse bărbatul, gratificând-o cu un zâmbet subţire. Viaţa m-a învăţat că forţa, indiferent sub ce formă, permite să alegi tu însuţi ce vrei. în această privinţă sunt foarte dificil, şi mai ales îmi place să am cele mai multe şanse de partea mea.

Lumina lunii arunca umbre ciudate pe chipul său colţuros. Ann se gândi că nu se aflase niciodată în prezenţa unui bărbat atât de dur şi atât de rece. Şi totuşi, ceva o incita la el, nu să se îndepărteze, ci să se apropie, ştiind fără îndoială că asta nu era în interesul său.

Răspunse cu ironie:

- Este minimum ce se poate spune. Puşca dumneavoastră ar putea omorî un urs şi nu mai există aşa ceva în regiune. Desigur, există pe aici un animal care este o încrucişare între coiot şi vulpe, dar eu n-am destule animale domestice pe terenuri pentru a-l atrage şi rareori este surprins vreunul. în cea mai mare parte a timpului, nu veţi găsi nimic mai periculos decât întâmplător un tatu, sau vreun oposum.

- V-am găsit pe dumneavoastră, nu?

Vocea joasă şi profundă o făcu să se gândească pe moment la un tăiş învelit în catifea.

- Eu nu sunt periculoasă, decât dacă mă simt ameninţată, domnule Chase.

- Chase este prenumele meu, o corectă bărbatul pe un ton suav. Numele meu de familie este Colfex. Chase Colfex.

O observă o clipă, aşteptându-se evident ca tânăra femeie să reacţioneze, dar cum aceasta nu se clinti, continuă cu un zâmbet sarcastic pe buze.

- Să vedem dacă pot face în aşa fel încât să vă simţiţi ameninţată...

înainte ca Ann să-i poată citi intenţiile, străbătu scurta distanţă care-i mai despărţea, îi prinse părul pe care-l răsuci într-o coadă lungă şi udă, de care se folosi pentru a o obliga să ridice faţa spre a sa, ca şi când se aştepta la o rezistenţă din partea tinerei femei.
Cu mâna liberă, o prinse de talie, strângând-o lângă el, sânii Annei strivindu-se astfel de pieptul său.

Sărutul o surprinse prin blândeţea sa. Ann uită că prima reacţie a sa fusese de a se apăra. Atingerea uşoară, aproape tandră a buzelor sale, contrastă întru totul cu violenţa gesturilor. La început, gura lui Chase Colfex o căută pe a sa în joacă, şovăitor, în timp ce o uşoară căldură radia în Ann, în adâncul fiinţei sale. Dar, în curând, un foc se născu în ea, îndemând-o să răspundă cu pasiune îmbrăţişării sale, fără să poată înţelege de ce, nici să-şi ia timp de a-şi analiza reacţia. Ştia pur şi simplu că se

abandonase în braţele sale şi că această senzaţie o încânta şi o neliniştea în acelaşi timp.

Bărbatul fu cel care întrerupse sărutul. Dându-se înapoi cu un pas, cu respiraţia tăiată, Chase Colfex o privi îndelung, cu atenţie. O expresie ciudată apăruse pe trăsăturile lui dure.

- Domnule Chase, gâfâi Ann, sau domnule Colfex sau... indiferent care-ţi este numele. Mi-e egal... Ce faci în pădurea mea?

Pentru prima dată, bărbatul râse deschis şi sincer.

- Nu ştii că este a doua întrebare pe care ar fi trebuit să mi-o pui, când ai înţeles că nu aveam intenţia de a te omorî? Te mai îndoieşti, după ce am intrat ilicit pe terenurile tale?

Acest acces brusc de bună dispoziţie nu putea în nici un caz s-o liniştească pe Ann, care mai vibra încă de intensitatea îmbrăţişării sale.

- îţi aştept încă răspunsul.

- Suntem vecini, răspunse Chase, într-un fel care i se păru o amabilitate înşelătoare. Tocmai am cumpărat proprietatea vecină cu a ta, adăugă arătând cu degetul în direcţia pădurii.

- Ferma familiei Karnes? Nu ştiam că era de vânzare! exclamă Ann, derutată.

- Nu era, până când le-am făcut o propunere.

înclinând capul, tânăra femeie îl observă cu curiozitate.

- Spui asta cu o anumită doză de cinism.

- Am observat că lucrurile pe care le doream cu adevărat au un preţ, făcu Chase, în timp ce o umbră de dispreţ profund îi umbri expresia feţii. în general, cumpăr un teren acolo unde mă duce munca mea. Este mai comod şi mai plăcut decât să descind într-un hotel, iar ferma familie Karnes, cum îi spui, este acum o locuinţă temporară excelentă pentru mine.

Sceptică, Ann scutură încet din cap.

- Proprietatea aceea se întinde pe mai mult de cinci sute de hectare. Nu faci lucrurile pe jumătate!

- Este un mod de a vedea lucrurile, reluă bărbatul ridicând din umeri cu indiferenţă. Dar, în acest caz special, consider că am făcut o alegere bine gândită. Dacă ştiam că vom fi vecini, aş fi găsit preţul mic, chiar dacă ar fi fost de două ori mai ridicat! în fond, poate îmi va plăcea această viaţă pastorală...

îi mângâie obrazul cu dosul mâinii, într-un gest de o intensitate tulburătoare. Căldura atingerii o făcu pe tânăra femeie să se înfioare. Părea să simtă o anumită plăcere atingând-o.

- Simţi şi tu, nu-i aşa, această atracţie pe care o avem unul faţă de celălalt, de când ni s-au întâlnit privirile pentru prima dată? o întrebă cu voce blândă.

- Da, admise Ann, pe un ton nesigur.

Bărbatul acesta o intriga şi nu se putea împiedica să recunoască.

- Fără nici o îndoială, eşti o specie rară, exclamă Chase, izbucnind în râs. Cea mai mare parte dintre femei ar fi negat cu orice preţ.

- Eu nu-mi bat joc, Chase, se apără Ann. Mai bine s-o ştii imediat, pentru că vom fi vecini.

- Dumnezeule! Efectiv, vom câştiga timp.

Ceva în răspunsul său atât de semeţ, o îndemnă pe Ann să-şi dezvolte ideea:

- Faptul că mă atragi nu înseamnă că vei putea face din mine ce vei vrea! Intrarea pe proprietatea ta este la kilometri de aici, iar drumurile care duc acolo sunt numeroase. Chiar dacă pământurile noastre sunt parţial alăturate şi se întind de-a lungul aceleiaşi şosele, nu este drum de trecere pe aici. Cine ştie? Nimic nu dovedeşte că ne vom revedea mult timp de acum!

Era adevărul, dar nu reuşea să se hotărască dacă această stare de lucruri o dezamăgea sau nu.

- în locul tău, n-aş paria pe ferma mea! Ne vom revedea, Ann. Eşti o tânără femeie puţin obişnuită. Cele mai mici reacţii ale tale au de ce să te mire. Oare te conformezi vreodată?

- La ce? îl întrebă Ann cu voce tare.

Dar Chase îi ignoră întrebarea şi continuă:

- Spui că ferma aceasta îţi aparţine?

- Da. N-am decât vreo cincisprezece hectare. Este puţin în raport cu proprietatea ta, dar îmi ajunge pe deplin. La moartea sa, tata ne-a lăsat-o moştenire, surorii mele şi mie. Dar am întreaga sa responsabilitate, deoarece sora şi cumnatul meu au propriul domeniu, puţin mai departe, pe şoşea.

- Câtă generozitate! exclamă bărbatul, ironic. Terenurile au o valoare enormă pe aici, de ar fi doar pentru drepturile de exploatare minieră.

- Asta înseamnă mai mult decât generozitate, insistă tânăra femeie, în timp ce admira lumina lunii reflectându-se în părul său. Este vorba de dragoste.

- N-aş putea să mă pronunţ asupra acestui lucru, răspunse Chase brusc. Locuieşti singură? făcu el brutal.

- Nu.

- Aşadar, nu eşti atât de anticonformist' cum credeam, reluă bărbatul cu o voce tărăgănată, aproape dispreţuitoare, poate cu o urmă de deznădejde în ton. în consecinţă, locuieşti cu soţul tău?

- Nu, răspunse Ann fără să schimbe tonul. Locuiesc cu fiica mea, Stephanie. Are trei ani.

Stia ce va răspunde Chase şi avea răspunsul deja pregătit.

- Ai un copil! Ei bine, ai reuşit să mă surprinzi încă o dată. Nu reuşesc să-mi amintesc când mi s-a întâmplat

asta pentru ultima dată.

- N-ar trebui să te amuzi în viaţă, comentă tânăra femeie cu duritate.

- Să trecem peste asta!

Ann îl privi drept în ochi şi reluă:

- într-adevăr, am fost căsătorită, iar soţul meu a murit foarte tânăr.

Chase îşi vârî mâinile în buzunarele blugilor şi-şi aţinti asupra ei ochii albaştri de gheaţă, cu un aer gânditor.

Ann îl observa pe ascuns. Ce bărbat ciudat! Se mira că ea nici măcar nu-şi imaginase că ar fi vrut s-o brutalizeze, prima dată când îl zărise. încă din prima clipă avusese impresia că se afla în prezenţa unui bărbat în stare să ucidă, dar ştia de asemenea că violul era un act la care n-ar fi recurs niciodată.

în ciuda blugilor şi a puştii, nu părea la locul său într-o fermă texană. Oare de unde venea? Trebuia să-l întrebe la rândul său, să afle dacă era căsătorit sau nu? în mod ciudat, în sinea sa era convinsă că nu era.

Cel puţin era sigură de un lucru: nici o femeie nu-l emoţionase suficient pentru a-i descoperi latura tandră, dacă de fapt avea una. Asemenea unui bloc de granit, părea dur în profunzime, fără nici o urmă de fragilitate sau de tandreţe care să-i dăuneze forţei de neclintit.

Chase începu să vorbească din nou, întrerupându-i brusc visarea şi fu rândul ei să fie surprinsă.

- Când te-am văzut prima dată, coborând colina cu

părul fluturând în vânt, cu picioarele de-abia atingând pământul, ai reprezentat pentru mine o fiinţă sălbatică, nesociabilă, liberă de orice constrângere terestră.

Crezu că-i percepe în voce o urmă de inflexiune. Dar impresia îi fusese atât de fugitivă, încât nu era sigură de semnificaţia acestei schimbări. îşi păstrase tonul la fel de rece ca mai înainte, dar privirea de o intensitate tulburătoare, avidă să se piardă în a sa, ardea de dorinţă în obscuritatea argintie. Genunchii Annei tremurau şi fu cuprinsă de un val de căldură.

- Când te-am văzut ajungând la dig, scoţându-ţi cămaşa de noapte şi rămânând acolo nemişcată, inspirând adânc aerul nopţii, ştii la ce mă gândeam?

- Nu! murmură Ann, tremurând.

- Mă gândeam la frumuseţea trupului tău şi mă întrebam ce efect ar avea să-ţi simt rotunjimea formelor sub trupul meu şi picioarele lungi şi frumoase lângă mine.

- îţi interzic să vorbeşti astfel, protestă tânăra femeie, cu respiraţia tăiată.

Dar, în realitate, era deja prea târziu pentru a se indigna, deoarece cuvintele sale o impresionaseră profund, parcă o vrăjiseră. Când de data aceasta o luă în braţe, nici măcar nu se gândi să se zbată. Puterea evocatoare a cuvintelor sale o zdruncinase profund.

Nu mai opunea nici o rezistenţă şi cum îmbrăţişarea lor devenea mai strânsă, ultimele bariere pe care încercase în

zadar să le ridice împotriva lui, se prăbuşiră una câte una.

Luna ar fi putut cădea din cer şi Ann nu şi-ar fi dat seama.

Blândeţea buzelor lui peste ale sale şi fierbinţeala mâinilor pe pielea sa, prin ţesătura cămăşii de noapte, o absorbeau în întregime. Nu avea nici un motiv pentru ca sărutările acestui bărbat s-o înflăcăreze în asemenea măsură. Era ridicol, de nesuportat. Parfumul său bărbătesc plutea în aer, amestecându-se profund cu al său, învăluindu-i pe amândoi în căldura nopţii.

Când gura lui Chase Colfex o părăsi pe a sa, fu dezorientată ca şi prima dată. Mâinile lui Chase o prinseră de umeri, reţinând-o până când îşi găsi echilibrul. Dar, îl măsură pe bărbatul care se afla în faţa ei şi nu văzu în el decât un necunoscut, un străin faţă de care, încă de la prima întâlnire, reacţionase cu o emoţie inexplicabilă. Totul era absolut de neînţeles. Avea nevoie să se gândească, să se sustragă puterii sale magnetice.

- Trebuie să mă întorc acasă, mormăi, făcând brusc stânga-mprejur.

Urcă fără să se oprească versantul colinei şi se duse direct în camera sa.

Câteva minute mai târziu, întinsă pe pat, se gândi la evenimentele ciudate ale nopţii. Trebuia oare să învinuiască lumina lunii pentru comportamentul său iresponsabil? Nu era atât de sigură. Si-l amintea pe acel bărbat în cele mai mici amănunte: gustul buzelor sale,

parfumul pielii, senzaţiile pe care le făcuse să apară în ea.

Prima lor întrevedere fusese marcată de un parfum de cădere în păcat. Avea de ce să fie intrigată. Curând, adormi şi visă un bărbat străin, extrem de dur, cu părul de argint şi cu ochii albaştri ca gheaţa.

Capitolul 2

Soarele era deja sus pe cer şi Ann se agita de mai multe ore, făcând tot ce putea pentru a-l uita pe bărbatul care reuşise să-i domine visurile nopţii.

în timp ce termina vasele, supraveghea ceafa blândă a fiicei sale, profund absorbită în decuparea biscuiţilor cu ajutorul unei forme mici, reprezentând o stea.

- Este foarte bine, draga mea, o încurajă cu un aer absent.

îi era greu să-şi imagineze că Stephanie va împlini patru ani. Timpul trecuse atât de repede! Ann avea o diplomă de învăţătoare, dar se hotărâse să nu muncească în afara casei, atâta timp cât micuţa nu va fi la şcoală. Cu atât mai mult cu cât Stephanie nu mai avea tată. Ann era foarte decisă să-i asigure o solidă pornire în viaţă.

- Mai am cocă, mamă.

- îţi voi da restul, răspunse aceasta, însoţind vorba cu fapta, iar când bărbaţii vor fi aici, Tray te va putea ajuta.

Era prevăzut ca nepoţii săi să-şi petreacă noaptea la ea, sora şi cumnatul trebuind să meargă la Dallas pentru afaceri.

- Când vor sosi?

- Dintr-o clipă în alta.

Imediat, uşa bucătăriei se deschise, lăsându-l să treacă pe Larry, cu părul negru împrăştiat în dezordine şi cu

ochelarii cu rame metalice complet deranjaţi. îl ducea pe Joshua, de nouă luni, sub un braţ şi pe Anthony, de doi ani, sub celălalt.

- Bună ziua, Ann! Eşti gata să-i primeşti pe aceşti mici monştri?

- Mici monştri? Fii atent ce spui, sunt nepoţii mei şi în familia mea, n-au fost decât îngeri. Nu-i aşa Joshua”

îi zâmbi copilului, luându-l din braţele tatălui.

- Ce faci, îngeraş? îl întrebă ea, mergând să se aşeze la masă.

Joshua îi adresă o strâmbătură afectuoasă, însoţită de un

gângurit. Era un bebeluş atât de încântător. Adora să-l alinte.

Nepoţii erau foarte în largul lor în casa sa, unde rămâneau deseori. I se întâmpla şi Annei s-o încredinţeze pe Stephanie în grija surorii sale. Micuţei îi plăcea mult prezenţa verilor săi. Larry îl lăsă jos pe Anthony şi se duse să-şi toarne o ceaşcă de cafea.

- Văd că este ziua biscuiţilor! exclamă aruncând o privire spre opera Stephaniei.

- Desigur! V-am spus întotdeauna că, ceea ce le trebuie, este să le dai ceva de făcut, în fiecare clipă.

Bucătăria era veche, dar mare. într-un colţ instalase o masă de bridge, acoperită cu muşamaua pentru confecţionarea biscuiţilor.

- Unde este Sissy? Se pregăteşte pentru marele oraş?

Larry ridică ochii spre cer.

- Este acasă, gata să prepare caramele.

- N-a dorit să facă această călătorie. Asta este, nu? exclamă Ann râzând cu indulgenţă.

Amândoi ştiau la fel de bine că atunci când ceva o frământa pe Sissy, aceasta se adâncea în mod invariabhil în fabricarea caramelelor.

- Ei da, îţi cunoşti sora. Chiar dacă ştie că te vei ocupa de micuţi la fel de bine ca ea, detestă să se despartă de ei, fie şi pentru o noapte.

- Nu te îngrijora! îndată ce veţi fi pe drum, totul va fi în ordine.

Larry era autor celebru de romane poliţiste. Cu toate că-i plăcea izolarea de la ţară, era totuşi obligat să facă expediţii periodice în oraş, pentru a se întâlni cu agentul său literar. Larry refuza să ia avionul şi se întâlneau la Dallas, agentul cedând împotriva voinţei sale, capriciilor clientului vedetă, prea celebru pentru a putea risca să-l piardă.

Conversaţia le fu întreruptă brusc de pătrunderea în forţă a unui mic bolid de cinci ani. Era Tray, cel mai mare din cei trei băieţi.

- Bună ziua, inimioară! Ce fac găinile în această dimineaţă? îl întrebă Ann, observând că ducea un coş. Ai adunat toate ouăle?

într-adevăr, Tray nu rata niciodată să viziteze păsările de curte îndată ce sosea la fermă, deoarece îi plăcea la nebunie să hrănească găinile şi să le adune ouăle.

- Nu, mai sunt, dar le voi putea aduce pe toate, o informă băieţelul, punând cu grijă coşul pe bufet.

- Vino repede să mă săruţi şi apoi o vei ajuta pe Stephanie să decupeze biscuiţii.

Tray se repezi spre ea şi o sărută pe obraz. Apoi, cu repeziciunea unui fulger, se alătură Stephaniei care continua să muncească sârguincios la fabricarea biscuiţilor, de data aceasta cu o formă reprezentând un clovn.

Ann se ridică, îl aşeză pe Joshua pe genunchii tatălui său şi se duse să dea noi instrucţiuni celor doi cofetari care promiteau. înainte să se întoarcă să se aşeze lângă Larry, îl ridică pe micul Anthony care se juca liniştit pe podea cu un camion.

- Ce face bebeluşul meu, astăzi? îl întrebă.

- Ăcit! exclamă, arătându-şi nasul roşu.

- Oh! Anthony este răcit?

Copilul dădu energic din cap, fericit de interesul pe care-l suscita.

- Pun pariu că dacă vei mânca nişte biscuiţi te vei simţi imediat mai bine. Ce crezi?

- Bisci, repetă copilul cu emfază.

- Foarte bine, încheie Ann, ducându-l lângă cei doi mai mari. Rămâi aşezat aici şi priveşte-i pe ceilalţi muncind.

Când vor fi gata, vei putea mânca un biscuit.

în timp ce vorbea, îi întinse o formă reprezentând un Moş Crăciun şi o sferă de cocă pentru a avea cu ce să se ocupe aşteptând. Apoi se duse la rândul său să-şi toarne o ceaşcă de cafea.

- Ei bine, exclamă Ann, aruncându-i cumnatului său o privire maliţioasă, ce nouă intrigă straniu de diabolică pregăteşti pentru viitoarea ta carte?

Romanele poliţiste ale lui Larry erau celebre pentru salturile întortocheate şi diabolice. Ann se delecta ironizându-l pe acest subiect.

- Crima perfectă! răspunse Larry ridicând enigmatic o sprânceană. Ucigaşul îşi înjunghie victima cu un ţurţure de gheaţă şi acum acesta se topeşte, minune! arma crimei s-a volatilizat.

Ann se prefăcu uimită.

- Ce idee genială! Aşteaptă. Nu-mi spune nimic, lasă-mă să ghicesc. Poliţiştii vor găsi totuşi numeroşi ţurţuri de gheaţă în congelatorul suspectului!

- Ah nu, nu este drept! protestă Larry şi ochii îi râdeau strălucitori în spatele ochelarilor. Ai făcut prea multe progrese.

- Nu mi se pare foarte original, iubitule. Sunt sigură că am citit o poveste asemănătoare, acum câţiva ani, într-o carte intitulată "Cum să-ţi suprimi cumnatul!"

- La naiba! Sper că agentul meu nu o va nimeri şi el. în acest caz îmi va cunoaşte toate secretele.

- Dacă nu mă înşel, nu vrei să-mi dezvălui subiectul noului tău roman!

- Este exact. N-ai decât să-l cumperi când va apărea. Am nevoie de drepturi de autor.

- Ei bine, iată! râse Ann. Haide, Larry, spune-mi adevărul, mărturiseşte că încă nici nu te-ai gândit la el.

- Nu, o recunosc, admise acesta vesel. De fapt, este mult timp de când n-am recurs la un topor bun şi am simţit că această armă ascunde posibilităţi nebănuite.

- Vai, Larry! Uneori îmi fac griji pentru Sissy şi băieţi. Chiar eşti foarte ciudat.

- Ciudat, dar fermecător, o corectă bărbatul, apoi schimbă subiectul: ce-ai făcut în aceste ultime zile?

Larry se preocupa permanent de viaţa solitară a cumnatei sale şi o supraveghea destul de aproape, încercând în acelaşi timp să fie discret.

- Nimic special. Am terminat de pus la adăpost, în seră, toate plantele.

Ar fi vrut să-i vorbească despre întâlnirea cu Chase Colfex, dar îl cunoştea suficient pe Larry pentru a şti că trebuie să abordeze subiectul cu precauţie. Acesta ar reacţiona foarte rău dacă afla că un străin se apropiase de proprietate.

- Evident, ai făcut totul singură, fără să aştepţi să vină Bob să te ajute, cum i-am cerut, nu-i aşa? făcu Larry resemnat, gândindu-se la bărbatul care lucra pentru el.

- M-am descurcat foarte bine singură. în plus, ştii cât îmi place să fac eu însămi totul.

- Oricum, ştiu un lucru. Că eşti încăpăţânată ca un catâr.

Care sunt celelalte evenimente din aceste ultime zile? adăugă privind-o cu atenţie. Trebuie să se fi întâmplat ceva de când am sosit. Eşti la fel de agitată ca o pisică pe un acoperiş fierbinte.

- Ai remarcat că noaptea trecută a fost lună plină? exclamă Ann pe un ton indiferent, evitând întrebarea.

- Nu, dormeam şi ar fi trebuit să dormi şi tu, doar dacă... Nu te-ai simţit bine?

- M-am simţit foarte bine, Larry! Te asigur! Eşti mai rău decât
o mamă exagerat de grijulie. Pur şi simplu noaptea era prea frumoasă pentru a dormi şi dacă n-ai fi fost o persoană atât de puţin sensibilă, ai fi remarcat asta.

- Sissy mă iubeşte totuşi mult, observă Larry prefăcându-se a fi rănit.

- Si pentru nu ştiu care motiv misterios, şi eu. Dar nu aici este problema.

- în acest caz, care este problema?

Larry nu era celebru degeaba. Se bucura de o fineţe psihologică rară, care o mirase întotdeauna în cea mai mare măsură pe Ann.

- Noaptea trecută am întâlnit pe cineva lângă iaz.

- Cum? exclamă bărbatul, deja în picioare. De ce nu mi-ai spus asta imediat?

- Aşteaptă, aşteaptă... încredinţează-mi acest bebeluş înainte de a suferi prejudicii corporale, se grăbi să adauge tânăra femeie, luându-l pe Joshua în braţe.

Apoi se aşeză din nou la masă.

- N-ai de ce să faci o întreagă poveste! declară cu o nonşalanţă prefăcută. Mi-a spus că se numeşte Chase Colfex.

N-avea nici o intenţie să-i dezvăluie adevărata natură a întâlnirii lor.

- N-am de ce să-mi fac probleme? izbucni Larry. Dumnezeule! Jumătate din Texas moare de dorinţa de a-l întâlni pe Chase Colfex! Si tu, mă anunţi liniştită că l-ai văzut lângă iaz!

- Ei bine, da, făcu ea, tulburată de cuvintele lui Larry. Mi-a spus că s-a preocupat de cumpărarea fermei Karnes, pentru a-şi face rezidenţa temporară.

- Si nu ţi-a venit măcar ideea să te întrebi despre ce gen de rezidenţă vorbea? Poate că numele său nu-ţi spune nimic? Oare unde ai fost în aceste ultime luni? Pe lună, pe legea mea.

Larry îşi punctă cuvintele cu o puternică lovitură de pumn în masa de la bucătărie. Joshua tresări.

- Asta înseamnă mai multe întrebări o dată! comentă Ann scurt, mângâind părul lui Joshua pentru a-l linişti.

- Sincer! mormăi Larry, scuturând capul, suspicios. Nu este de mirare că mă neliniştesc în legătură cu tine. Trăieşti pe o altă planetă.

- Stii foarte bine că nu este adevărat, îl corectă Ann, în defensivă. Am fost foarte ocupată. Doamna James mi-a dat un răgaz foarte scurt pentru cuvertura din stofă pe care mi-a comandat-o şi am lucrat practic zi şi noapte, în plus faţă de ceea ce am avut de făcut în casă. Aşa că, spune-mi cine este acest Chase Colfex şi explică-mi de ce este atât de popular în regiune.

Si apoi, adăugă Ann, ca şi când avea un gând ascuns, de ce-şi dau oamenii atâta osteneală să-l întâlnească?

Pentru ea, asta nu prezentase nici cea mai mică dificultate!

- Vine din nord, începu Larry pe un ton posomorât şi a venit pentru a explora Texasul. Mai întâi, Houston, unde s-a lansat într-o enormă afacere de exploatare petrolieră, înainte de a pune să fie construită o rafinărie uriaşă pe coastă. Apoi, Dallas. Este deja de un timp acolo şi, dând crezare zvonurilor, trei sferturi din oraş îi mănâncă deja din palmă. Se pare că i-a bătut pe texani pe propriul teren: energia. Aceştia au o admiraţie nemărginită pentru el.

- De acord. Dar asta nu-mi explică ce face pe aici, nici de ce prezenţa sa pune oraşul în fierbere.

- Este aici pentru a pune pe picioare o uzină colosală de gazeificare a cărbunelui.

- Oh nu, fără mine care se explotează sub cerul liber! exclamă Ann, gândindu-se la consecinţele dezastruoase pe care le-ar fi avut asupra pământului această metodă care transformă în minimum de timp câmpurile fertile într-un peisaj pustiu şi lipsit de culturi.

- Ba da, dar nu te îngrijora. Principala zonă de activitate se situează la mai mult de cincizeci de kilometri de aici.

- în sfârşit! Presupun că este un adevărat noroc pentru regiune... Locuri de muncă, locuinţe... reluă tânăra femeie cu o voce nesigură, încercând să fie nepărtinitoare, deşi ideea în sine
i se părea insuportabilă. Ce altceva ştii despre el?

- Ascultă-mă, inimioară, reluă Larry, fluturând ameninţător un deget, păstrează distanţa faţă de el!

- Pentru un scriitor care foloseşte cuvintele cu atâta dibăcie, dragă cumnate, eşti uneori de o neclaritate! replică tăios tânăra femeie. Haide! Vorbeşte fără înconjur, nu-ţi fie teamă. Ce încerci să-mi spui?

- Lasă-mă să mă exprim altfel. Fetiţele ca tine, le devorează la micul dejun.

- Larry, am douăzeci şi cinci de ani! îi aminti Ann cu o exasperare puţin înduioşatoare. Nu mai sunt o copilă. Dovada, am eu însămi o fetiţă, ştiai?

O ştia mai bine decât oricine. Larry şi Sissy îşi abandonaseră casa în care locuiau în Anglia, cu mai mulţi

ani în urmă, aflând că Ann era însărcinată în timp ce soţul său tocmai murise, puţin după decesul tatălui celor două tinere femei. Ann se întrebase întotdeauna oare cum s-ar fi descurcat fără susţinerea lor morală şi fără ajutorul lor.

- N-are rost să protestezi! Sunt perfect conştient de faptul că eşti femeie şi nu mai eşti o copilă: de altfel, o femeie mult prea independentă şi înzestrată cu un curaj care mă sperie, nu-ţi ascund asta. Deşi nu-mi face plăcere să admit, fără nici o îndoială eşti în stare să ieşi din cele mai rele situaţii. Dar cu acest bărbat, este altceva!

- Nu înţeleg de ce! Cum poţi comanda pe cineva cu care nu te-ai întâlnit niciodată?

- Se spune că are părul cărunt, replică Larry.

Era în acelaşi timp un comentariu, o întrebare şi o acuzaţie. Ann nu-şi pierdu cumpătul doar pentru atât. Totuşi, nu se putu împiedica să-şi amintească.

- Părul său are mai degrabă o nuanţă argintie, ca lumina lunii.

Tânăra femeie încercă în zadar să-şi controleze tremurul vocii.
Când, ridicând capul, văzu expresia lui Larry, îşi muşcă degetele.

- Oricare ar fi reflexele părului său, bombăni acesta, a încărunţit prematur. Nu înţelegi? Prematur! Chase Colfex s-a distrat deja de minune. Nimeni şi nimic nu-i poate rezista. A văzut totul, a făcut totul. Si nu are decât treizeci

şi şase de ani.

Ann nu putu rezista dorinţei de a-l întreba:

- Este căsătorit?

- Nu! răspunse Larry, fulgerând-o cu privirea. Si are o reputaţie de speriat în ceea ce priveşte femeile. Legăturile sale sunt fulgerătoare şi de scurtă durată. Se plictiseşte foarte repede şi dispare fără să regrete.

- Oare se va stabili aici?

- Mă tem că nu m-am făcut bine înţeles, mormăi Larry, trecându-şi o mână peste fruntea încruntată.

- Spune-mi ce ştii! reluă Ann, calmă.

- Nu, n-are intenţia să se stabilească aici. Nu stă niciodată mai mult timp nicăieri. în general, rămâne destul de mult timp pentru a-şi pune planurile pe picioare şi să vâre în buzunar câteva milioane de dolari, înainte de a pleca în altă parte. Mă îndoiesc că se preocupă să-şi facă prieteni în regiune. Vechea fermă a familiei Karnes este foarte bine protejată.

- Protejată? exclamă Ann. Contra cui?

- Contra oricui ar încerca să pătrundă pe teritoriul său, sau să se amestece în viaţa sa personală. Nu apare în public decât când este în interesul său. Nu că ar trăi ca un pustnic, alege, atâta tot. Se duce în fiecare zi cu elicopterul la birourile sale din Dallas.

- Cu elicopterul?

- Da, a pus să se construiască un heliport în apropierea

casei. Si asta nu este tot... Are şi un Lamborghini roşu, atât de rapid, încât aproape zboară.

Cu ochii strălucind de admiraţie, Larry încheie:

- Nu este foarte mult timp de când se ocupă de afaceri, dar a ştiut să-şi facă loc, crede-mă. Toată lumea moare de dorinţă să afle mai multe despre el.

O bătaie puternică în uşa de la intrare le întrerupse conversaţia. Cu Joshua pe şold, Ann străbătu salonul din câţiva paşi supli. Florile de câmp cu care împodobise încăperea în aceeaşi dimineaţă îşi desfăşurase nuanţele vii în lumina care cuprindea atmosfera. Bogăţia de plante verzi făcea din salon o anexă a grădinii. Mobilierul era simplu, dar confortabil, aranjat cu gust.

Deschise larg uşa şi-l află pe Chase Colfex, rezemat cu nonşalanţă de canat, etalând o eleganţă rafinată, care-i scăpase în seara din ajun. Ce şoc să-l vadă astfel, în timp ce tocmai vorbise despre el cu Larry şi în plus, în plină zi!

Dar era chiar el în carne şi oase, şi, dacă era posibil, chiar mai viguros decât i se păruse în lumina lunii. Trăsăturile îi erau într-adevăr foarte dure pentru a fi calificate drept frumoase. Totuşi, avea ceva teribil de irezistibil pe chip. Costumul cu dungi fine bleumarin, croit probabil pe măsură, contrasta evident cu blugii prespălaţi ai Annei şi cu bluza sa din pânză. Eleganţa lui Chase Colfex îi ascundea cu greu musculatura puternică.

Si iată că reîncepea totul! Magnetismul său senzual o

tulbura profund fără să rostească măcar o vorbă. Ann nici măcar nu remarcase că Joshua îi luase o şuviţă de păr în pumnul mic. Chase îl văzu: o eliberă cu blândeţe, atingându-i uşor obrazul cu dosul mâinii, întârziind o clipă. Inima Annei se strânse la această atingere şi la vocea sa profundă.

- Cine este? o întrebă.

înainte de a fi avut timp să răspundă, un zgomot strident tocmai îi întrerupse cursul gândurilor.

- Ce este cu zgomotul ăsta? întrebă tânăra femeie.

"Nu este tocmai primirea potrivită pentru un bărbat care te-a sărutat cu atâta pasiune, acum câteva ore", se gândi Ann, nu fără umor.

- Lucrările de pe drum, răspunse Chase impasibil. Am pus să se construiască o cale de acces la terenul meu, de această parte. Muncitorii au început dimineaţă devreme.

- înţeleg.

în realitate, nu înţelegea deloc. Oare ce motiv l-ar fi putut îndemna să amenajeze o altă cale de acces.

Se îndepărtă pentru a-l lăsa să intre. Chase trecu pragul, privind cu interes în jurul său. Ferma, de construcţie veche, era formată din mai multe încăperi spaţioase şi cu tavane înalte. în holul foarte vast trona războiul de ţesut pe care-l construise ea însăşi. Intrigat, se apropie pentru a examina mai de aproape ţesătura în curs de lucru.

- Foare delicat, observă.

Mângâie cu vârful degetelor amestecul de lânuri în culori pastel, potrivite cu grijă, care-i ceruse atâtea ore de muncă.

Gestul său avea ceva senzual; Ann îşi aminti că acele mâini o mângâiaseră cu aceeaşi blândeţe. Consternată, îşi dădu seama că-i era extrem de greu să dea atenţie cuvintelor sale.

"Cât este de ciudat ca un bărbat asemenea lui să se intereseze de ţesut", se gândi tânăra femeie. Dar părea sincer fascinat de indicaţiile pe care i le dădea.

- Ce muncă! Trebuie să-ţi ia o mulţime de timp! concluzionă Chase.

- Evident. Deseori, sunt necesare luni. Nu accept decât câteva comenzi pe an.

Asta îmi va permite să câştig nişte bani.

- Banii sunt importanţi pentru tine? o întrebă nitam-nisam, aţintindu-şi privirea asupra ei.

- în măsura în care îmi permit să mă îngrijesc de nevoile fiicei mele, da!

Ann zâmbi, complet impasibilă. în acea clipă, Larry pătrunse în încăpere.

- Ascultă, inimioară, trebuie să plec. Am scos din cuptor restul de biscuiţi şi l-am dat copiilor.

Ann simţi că Chase, foarte aproape de ea, se încordă. Larry se întrerupse, dându-şi brusc seama că nu era

singură.

- Larry, aş vrea să ţi-l prezint pe Chase Colfex. Larry Breedlove.

- Sunteţi oare romancierul Lawrence Breedlove? întrebă Chase, întinzând mâna politicos.

Larry dădu scurt din cap şi-şi retrase mâna cât de repede putu. Era evident că părerea sa despre Chase era deja făcută.

- Mi s-a spus că locuiţi pe aici, reluă Chase, după o scurtă pauză. îmi plac mult cărţile dumneavoastră, adăugă cu sinceritate, dar nu fără răceală.

- Este întotdeauna plăcut să întâlneşti un fan, răspunse Larry, evident agresiv, atrăgând-o pe Ann pentru a o săruta pe obraz. Te voi suna diseară. Crezi că totul va fi în ordine?

Adevăratul sens al întrebării nu-i scăpă Annei.

- Nu-ţi face griji, Larry.

Larry făcu stânga-mprejur şi se întoarse în bucătărie, după ce-l sărută pe Joshua pe cap.

- Să fii prudent pe drum! îi mai strigă Ann.

Când atenţia i se îndreptă din nou asupra musafirului, fu frapată de răceala din privirea sa, care se potrivea cu duritatea din voce când vorbi.

- Credeam că nu locuieşti aici cu un bărbat! Cel puţin aşa mi-ai spus.

- Este adevărul, răspunse tânăra femeie, indispusă.

Se supăra rar, dar nu suporta să fie acuzată pe nedrept.

Totuşi, înainte de a ajunge aici, se hotărî să se explice.

- Larry este cumnatul meu. El şi sora mea Sissy pleacă astăzi la Dallas, unde are întâlnire cu agentul său literar. Mi-au încredinţat responsabilitatea copiilor lor.

- De ce trebuie să te sune diseară?

De data aceasta, era prea mult. în ochii verzi ai tinerei femei apărură scântei de mânie. Chase se dădu puţin înapoi.

- N-ai decât să te gândeşti puţin pentru a înţelege, domnule Colfex. Oricum, nu văd de ce te priveşte!

Ann simţi că strânse instinctiv braţele din jurul copilului pe care-l ţinea în braţe. Acesta nu părea etrem de tulburat de evenimentele care se desfăşurau sub ochii lui.

- Si eu mă duc la Dallas în timpul zilei, spuse Chase în timp ce un muşchi al maxilarului îi zvâcnea, dar mă voi întoarce diseară şi aş vrea să cinezi cu mine.

Aşadar, asta era explicaţia costumului pe care-l purta, se gândi tânăra femeie, pe bună dreptate. Oare trebuia să-i accepte invitaţia? Rezistenţa îi dispăru cât ai clipi. Era atât de emoţionată, încât uitase că-l cunoştea pe acel bărbat de mai puţin de douăsprezece ore.

Joshua pusese din nou mâna pe şuviţa din părul său şi Chase repetă gestul pe care-l făcuse mai devreme. De data aceasta, profită pentru a-şi lăsa degetele să se plimbe

câteva clipe pe gâtul tinerei femei. O mulţime de ace mici îi trecu pe şira spinării. I se tăie respiraţia.

- Nu pot! răspunse, respirând greu.

Exact în acea clipă, un urlet ajunse până la ea din bucătărie. Uşa se deschise brusc şi Stephanie apăru, strigând:

- Mamă, mamă! Tray a luat toate prăjiturile pentru a face un tren!

- Haide, linişteşte-te, linişteşte-te, draga mea. Nu este foarte grav. Am să mă ocup de asta imediat. Până atunci, vino şi spune-i bună ziua noului nostru vecin, domnul Colfex Chase; ea este fiica mea, Stephanie.

Trăsăturile lui Chase se îmblânziră imperceptibil în timp ce se aplecă pentru a strânge mâna fetiţei venită să-l salute, cu faţa murdară de făină. Imediat, Stephanie se duse să se ascundă în spatele picioarelor lungi ale mamei sale, în timp ce arunca priviri pe furiş impozantului domn care venise în vizită.

Ann râse puţin tristă, nu din cauza accesului brusc de timiditate al fiicei sale, ci pentru că se gândea că micuţii n-ar fi putut găsi o clipă mai potrivită pentru a se ciorovăi decât aceasta în care Chase Colfex era acolo, în salon, în picioare în faţa ei, nemaipomenit de viguros.

- De acord, oftă. Du-te şi spune-i lui Tray să stea liniştit. Sosesc imediat.

înainte de a avea timp să înţeleagă ce se întâmpla,

Chase se trezi cu Joshua în braţe.

- Ţine, ia-l până mă duc să văd. Nu, nu aşa! Este un bebeluş, nu o puşcă... Iată!

Puse cu îndrăzneală copilul în braţele puternice şi se grăbi în bucătărie, ignorând chemarea sa hotărâtă:

- Aşteaptă!

în bucătărie, Ann îl descoperi pe Tray pe burtă pe pardoseală, în faţa unei coloane de prăjituri stivuite.

- Nu-ţi este ruşine? bombăni tânăra femeie adunând totul şi aruncându-le la gunoi.

Apoi le scoase din dulap pe cele ce le pusese deoparte şi le puse pe masă în faţa lui Anthony, care încetă imediat să plângă, încântat să mai găsească prăjituri. Bănuia că nu se va putea arăta foarte convingătoare în materie de disciplină atâta imp cât Chase va fi acolo, prezenţa sa masculină părând să umple toată casa şi cedă.

- Tray, Stephanie, duceţi-vă şi vă jucaţi afară! îi voi culca pe cei mici.

Chipul lui Tray se lumină şi o prinse pe Stephanie de mână pentru a o trage după el, înainte ca mătuşa să aibă timp să-şi schimbe părerea.

După ce-l culcă pe Anthony, Ann coborî să-l ia pe Joshua, încă în braţele musafirului. Se opri în uşă, uluită. Instalat confortabil în balansoar, Chase îl ţinea pe genunchi, desigur cu stângăcie, dar cu fermitate pe Joshua, care părea fascinat. Păru totuşi extrem de uşurat s-o vadă sosind. Bebeluşul părea complet zasorbit în contemplarea acului său de cravată.

- Te voi scăpa de el, spuse Ann. Trebuie să doarmă.

Urcă în camera sa cu bebeluşul şi spre marea sa surpriză, Chase o urmă. în timp ce tânăra femeie legăna

copilul murmurându-i cuvinte dulci, stătu lângă fereastră, privind-o fără o vorbă. Câteva minute mai târziu, ieşiră împreună din încăpere, în vârful picioarelor.

- Copiii te adoră, comentă bărbatul, aproape fără să vrea. Eu, îi cunosc puţin. Trebuie să recunosc că n-am avut ocazia să-i frecventez.

- Nu sunt niciodată sătui de dragoste. Este tot ce trebuie să ştii, răspunse Ann zâmbind.

Fusese puţin jenată că bărbatul pătrunsese în camera sa, dar acesta părea perfect în largul său, puţin în umbra mediului călduros al acestei case populate de copii şi saturate de dragoste.

Evident, era totuşi ros de curiozitate. Ce personalitate complexă! Oricum ar fi fost, trezea în ea un interes tot mai mare. O tăcere apăsătoare se lăsă între ei. Chase o rupse brusc:

- Joshua are acelaşi parfum ca tine.

- Poftim?

- Bebeluşul, probabil l-ai ţinut mult timp în braţe, deoarece hainele i s-au impregnat cu parfumul tău.

- Oh!

Acest comentariu o lăsă fără grai. îi făcu semn să treacă înaintea ei, pe scară.

- Să mergem sub verandă, îi propuse în cele din urmă.

Afară, Ann inspiră aerul dimineţii încărcat cu parfum de pin,

încercând să-şi vină rapid în fire. Frunzele căpătaseră deja nuanţe aurii şi curând va fi toamnă, anotimpul său preferat.

- Si de ce nu poţi?

La sunetul vocii sale, Ann se întoarse brusc.

Privirea lui Chase era aţintită asupra sa. Toate impresiile pe care i le lăsase noaptea trecută se dovediră juste. Tot ce-i spusese Larry referitor la el, nu făcuse decât să-i confirme presentimentele. Chase era un bărbat prudent, uimitor de retras faţă de ceilalţi, în afara ei. Acţiunile îi erau marcate de un fel de instinct profund, ca şi ale sale. Si ochii, acel albastru de gheaţă! îi văzuse aprinzându-se de dorinţă... Oare era posibil ca într-o zi, să se topească de tandreţe?

- Ce să pot?

- Să cinezi cu mine.

- Ti-am spus: în seara asta am grijă de micuţi.

- Este uşor de rezolvat. Voi găsi pe cineva care să se ocupe de
ei.

Oare ce spusese cu o seară înainte? Ah, da, declarase: "Am observat că lucrurile pe care le doresc cu adevărat au un preţ".

O îmbrăţişă din ochi, privirea rătăcindu-i de la buzele pline până la locul de formare al sânilor, dezvăluit de bluza încheiată în grabă, apoi la formele rotunde a pieptului,

încântătoare prin veşmântul subţire.

- în acest caz, mâine seară?

în ciuda eforturilor ei disperate, Ann începu să se gândească la intensitatea înfocată a sărutărilor din ajun, punând-o pe jeratic şi incitând-o să-şi dorească reînnoirea acelei îmbrăţişări.

- Ne-am înţeles, cedă în cele din urmă.

Chase îşi trecu un deget mângâietor peste cotul său.

- Oare de ce se izolează o persoană ca tine aici?

Vocea aceasta! Ce rezonanţă... Atât de glacială uneori, moale ca o catifea, o catifea fascinantă alteori...

- Nu mă izolez, răspunse Ann cu o voce răguşită. Viaţa mea este foarte plină. Ador această casă. Sunt întru totul liberă. Nu reuşesc să înţeleg cum se pot creşte copii în oraş. Aici, este cea mai deplină libertate.

Privirea lui Chase se aţintise în depărtare, undeva în apropierea iazului. Când reveni din nou asupra ei, tânăra femeie avu sentimentul că este străbătută fulgerător de un laser albastru.

- Voi veni să te iau mâine, exact la ora şapte şi treizeci, o anunţă fără menajamente. Dar, până atunci...

Ann înţelese brusc că prevăzuse inconştient această clipă în care o va lua în braţe. Sărutul lui îi înnebuni simţurile deja treze. Punând stăpânire pe buzele ei, le devora cu o autoritate posesivă, lacomă, în timp ce o strângea lângă el, dominator.

Nu existase nici un bărbat în viaţa ei, înainte sau după Stephen, soţul său. Ocazional, acceptase câteva invitaţii la cină, pe care le lăsase fără urmare. Nu suferise niciodată de singurătate. Si acum, apăruse Chase. Atracţia pe care o simţeau unul pentru celălalt era de netăgăduit. Nu ştia decât un lucru. Nici un sentiment nu se născuse în ea cu atâta pasiune.

Confuză, îi simţi degetele jucându-se cu nasturii bluzei. Fu cuprinsă de un val de căldură. Se eliberă instinctiv, agăţându-se totuşi de umerii săi largi.

Chase inspiră adânc şi-i aruncă o ultimă privire înainte de a parcurge în câteva secunde distanţa care-l despărţea de maşina sa.

Privindu-l demarând brusc în vehiculul lui rapid, Ann îşi încheie nasturii bluzei, cu o mână care tremura. Fără îndoială, Larry avea dreptate: era mai bine să păstreze distanţa faţă de Chase. Dar intrase în viaţa sa cu o putere pe care n-o putea ignora şi murea de dorinţa de a cina cu el a doua zi, după cum acceptase s-o facă.

Larry văzuse exact şi pe un alt plan. Tânăra femeie era curajoasă. Si, evident, avea nevoie să fie dacă intenţiona să continue această relaţie.

Oare era o nebunie? Ceva o intriga: părea să existe în el, ascunsă în adâncul fiinţei sale, o sensibilitate adevărată pe care ea voia s-o descopere cu orice preţ. Unde o va duce asta? Nu ştia. Dar ştia chiar de acum că puterea lui

Chase era prea mare pentru ea.

Capitolul 3

A doua zi seara, gonind cu toată viteza în noaptea care se lăsa, cu vântul biciuitor în aripile Lamborghiniului roşu, Ann începu să se întrebe ce o putuse îndemna să accepte invitaţia lui Chase. Curios, de-abia rostise un cuvânt de când o ajutase cu amabilitate să se instaleze în maşină.

Deocamdată, mâna sa ţinea ferm schimbătorul de viteze şi atent la fiecare zgomot al motorului, Chase părea complet absorbit în conducerea vehiculului său.

Si totuşi, tânăra femeie ştia că acel curent care părea să treacă atât de uşor între ei, nu se datora doar imaginaţiei sale. Dimpotrivă, mai puternic ca niciodată, o făcea deplin conştientă de jocul muşchilor săi de fiecare dată când schimba viteza sau accelera.

Largă şi joasă, maşina părea să înghită drumul care mergea în zigzag liniştit prin peisaj. Pentru a încerca să se sustragă gândurilor sale tulburătoare şi a căuta să-l scoată din dispoziţia ciudat de taciturnă, Ann comentă râzând.

- Am sentimentul că mă aflu mai degrabă într-un proiectil teleghidat decât într-o maşină.

Spre marea sa uşurare, la sunetul vocii ei, Chase întoarse o privire amuzată şi albastrul glacial al ochilor părea oarecum îmblânzit în întuneric.

- După tonul tău, se pare că nu-ţi place deloc Lomorghiniul meu?

- La drept vorbind... începu Ann privind în jurul său.

Deşi maşina dădea impresia de lărgime, cu tabloul de bord, cu o mulţime de butoane, cu parbrizul larg şi scaunele banchetă acoperite cu piele neagră, totul era de fapt foarte îngust.

-Mă simt aici pur şi simplu... oarecum închisă. N-ai să-mi spui că te simţi comod. Capul tău atinge tavanul şi eşti obligat să te apleci pentru a te instala la volan.

încă o dată, bărbatul se întoarse spre ea şi o privi, cu gura strânsă într-un rictus sardonic.

- Chiar nu suporţi restricţiile, sub orice formă ar fi!

Cuvintele sale îi aminti ce spusese ea în ajun, în legătură cu
creşterea copiilor în oraş. Privirea lui Chase se plimbă peste materialul verde deschis al rochiei, încrucişate pe piept. Fără să-şi dea seama de ce făcea, Ann inspiră profund, făcând astfel să iasă în evidenţă rotunjimea sânilor.

Brusc, în clipa în care lua un viraj, Chase îşi îndreptă privirea spre drum, în faţa lui, şi mâinile strânseră atât de puternic volanul, încât articulaţiile degetelor i se albiseră. Continuă cu un zâmbet puţin dispreţuitor:

-Presupun că nu m-am gândit deloc la asta. N-am ales această marcă pentru confort.

- în acest caz, pentru ce motiv? îl întrebă Ann intrigată, în timp ce bărbatul lua cu eleganţă un alt viraj, cu precizie perfectă.

Tot ce-l privea pe Chase Colfex stimula curiozitatea Annei.

- Pentru a merge dintr-un loc într-altul în minimum de timp posibil, admise acesta, laconic.

- De ce vrei să mergi atât de repede? Unde alergi? Poate ar trebui să spun: de ce fugi?

Privirea glacială pe care i-o adresă, ar fi putut s-o încremenească pe loc. Totuşi, ignorând cu vioiciune acest semnal de avertizare, Ann îşi continuă raţionamentul:

- Nici măcar nu vezi pe unde mergi, sau numai în cazul unei distanţe scurte... iar aripile din spate trebuie să-ţi deranjeze considerabil vederea.

- Văd suficient pentru a te duce la destinaţie, răspunse bărbatul cu siguranţă, dar, automat, încetini. Stii Ann, în tot cazul această maşină valorează mai mult decât ferma ta.

- Sunt sigură de asta, replică ea. Dar ce ai cu preţul banilor tăi? Nu mare lucru în plus, în afară de o grămadă de şuruburi şi piuliţe.

Fu întreruptă de un imens hohot de râs.

- Te sfătuiesc să nu "huleşti" niciodată în acest fel!

Opri maşina în faţa unui portal din fier forjat şi claxonă.

Un bărbat corpolent apăru în uşa unei căsuţe a paznicului, care părea în curs de renovare. Un bărbat se grăbi să deschidă şi-i salută cu familiaritate când trecură prin faţa lui.

La capătul aleii cu pietriş, Chase încetini când avură în vedere casa. Atunci, i se tăie răsuflarea. în faţa ei se ridica o masivă locuinţă colonială, cu două etaje, în cea mai pură tradiţie a sudului. Construită solid din piatră cioplită, probabil foarte luminoasă, judecând după numărul impresionant de ferestre, trona pe o colină cu vegetaţie luxuriantă, care o ascundea de privirile indiscrete. O verandă largă se întindea de-a lungul a trei părţi.

Ann nu venise niciodată aici. îi cunoştea pe proprietarii precedenţi, familia Karnes, dar erau mult mai în vârstă decât ea şi fără copii. Aşa că nu avusese motiv să-i viziteze.

Chase opri motorul şi ieşi grăbit din maşină pentru a merge să-i deschidă portiera. îi întinse politicos mâna, dar o lăsă îndată ce tânăra femeie fu în picioare lângă el. Aceasta se încruntă. în timp ce credea că spărsese în sfârşit gheaţa, bărbatul se închisese ca o într-o cochilie. S-ar fi spus că făcea eforturi aproape ferme să n-o atingă. Era curios.

Antreul, lambrisat cu stejar, părea gol. Doar scara impresionantă, în spirală, care ducea la primul etaj îi dădea puţină viaţă. Când pătrunseră în salon, Ann descoperi o încăpere mare, frumos proporţionată, vizibil mobilată în pripă, cu antichităţi aşezate fără preocupare în jurul unui uriaş şemineu gol.

Se înfiora, cuprinsă brusc de o indispoziţie de

neînţeles, căutând cu disperare ce ar putea să spună.

- Este foarte...

- Scuteşte-mă de banalităţi, îi spuse Chase, întrerupând brusc orice comentariu. Stiu că este foarte urât, dar această instalare este întru totul adaptată la necesităţi şi-mi convine. Oricum, nu sunt decât temporar aici.

- Dar este o locuinţă atât de frumoasă, protestă Ann, învârtindu-se în jurul ei, cu braţele întinse şi cu rochia lungă înfăşurându-se cu graţie în jurul gleznelor. Ai putea face o casă atât de călduroasă.

- N-am nevoie de o casă călduroasă. îmi este suficient un loc în care să dorm şi să mă schimb.

Tristeţea pe care i-o produse acest răspuns o miră. Nu ştiu ce să adauge. în acea clipă, un bărbat puţin mai în vârstă decât paznicul apăru în uşă. O licărire vicleană strălucea în ochii negri.

- Iată-l pe Mangus, anunţă Chase, adresându-se Annei, gratificându-l pe bărbat cu un zâmbet simplu şi fermecător. Este cu mine de mult timp. într-un fel, este mâna mea dreaptă. Mangus, continuă fără s-o scape din ochi, iat-o pe doamna Warrenton. Vei avea amabilitatea să-i îndeplineşti cele mai mici dorinţe, în orice ocazie. M-am făcut bine înţeles?

- Da, domnule.

Mangus acceptă acest ordin surprinzător cu atâta seninătate, încât Ann, surprinsă, se întoarse brusc spre el.

Faţa îi era fără expresie.

- Asta este tot pentru seara aceasta, continuă Chase, punând capăt conversaţiei şi concediindu-l pe Mangus fără blândeţe. Pune cina pe bufet, o voi servi eu însumi. Poţi să pleci.

Mergând până la o debara, situată într-un colţ al încăperii, o deschise, descoperind prezenţa unui bar. Fără s-o întrebe nimic pe Ann, turnă un vin alb sec pe care i-l întinse în tăcere. Ann era complet dezorientată de ciudata dispoziţie a lui Chase. Cu paharul în mână înaintă spre cea mai apropiată fereastră; privirea îi rătăci peste peluzele de un verde intens, care păreau că se întind până la orizont. Noaptea care începea să se lase arunca încetişor un văl peste peisajul înconjurător. Tânăra femeie se gândi la irosirea tuturor acestor pământuri: nici culturi, nici animale...

Oftând, se întoarse. Chase se instalase confortabil pe un colţ al canapelei: privirea îi era aţintită asupra ei. O tensiune tulburătoare îi despărţea, apropiindu-se în acelaşi timp în mod ciudat. Căutând un subiect de conversaţie care să rupă tăcerea jenantă care se instaurase între ei, Ann declară:

- Larry mi-a spus că ai intenţia să construieşti o centrală de gazeificare a cărbunelui.

- Nu ştiai asta? o întrebă bărbatul cu o voce blândă, privirea sa rece alunecând de-a lungul corpului ei şi

întârziind asupra formelor feminine.

- Nu, într-adevăr, răspunse Ann umezindu-şi buzele.

Apoi, cu pas hotărât, se duse să se aşeze lângă el. Poate apropierea îi va face dispoziţia mai favorabilă.

- Presupun că nu este nici măcar necesar să te întreb ce crezi despre asta? exclamă Chase cu un zâmbet, fără să-şi ia ochii de la buzele ei de culoarea piersicii.

- Stiu, bineînţeles, că această parte a Texasului este o adevărată mină de aur, una dintre rezervele de lignit cele mai importante din ţară.

în timp ce se vorbea, îşi muşcă inconştient buza.

- Desigur, economia locală va profita de asta, dar mă întreb dacă merită osteneala să lipseşti de vegetaţie atâtea pământuri. Cum să ştii dacă nu ni se epuizează toate rezervele?

Schimbându-şi uşor poziţia, Chase se întoarse spre ea, picior peste picior, şi-şi trecu braţul prin spatele ei şi cefei fără s-o atingă deloc, mâna i se odihni pe spătarul canapelei. Tânăra femeie inspiră profund, încercând să se concentreze asupra a ceea ce spunea el:

- Texasul este calificat de mult timp drept "far al industriei energetice" şi nimeni nu ignoră că energia este una dintre problemele actuale, care preocupă cel mai mult. Chiar dacă solul deţine încă necesarul naţional de petrol şi gaze, provocarea viitorului va fi să găseşti o altă sursă de energie, când rezervele vor scădea. Cărbunele disponibil

aici, pariez că va deveni principala sursă de energie a Texasului, înainte de zece ani, fără a pune la socoteală toate locurile de muncă prevăzute să se creeze.

- Oare eşti pe cale să insinuezi că rezervele noastre de petrol sunt practic epuizate?

- Nu, nu este cazul. Suntem liniştiţi pentru câteva zeci de ani încă, şi m-ar mira să ajungem într-o zi la capăt; oricum ar fi, contează să exploatăm şi alte resurse din regiune.

- înţeleg toate astea, Chase, răspunse Ann scuturând cu tristeţe din cap. Dar nu pot suporta ideea că îngrozitoare hăuri negre, săpate de maşini uriaşe inumane, vin să distrugă cu brutalitate frumuseţea acestei regiuni. în plus, îi plâng sincer pe cei care vor fi evacuaţi ca urmare a toate acestea.

- Nu-ţi risipi mila! observă bărbatul, cu cinism. Proprietarii terenurilor din regiune vor fi despăgubiţi din belşug pentru prejudiciile ce le vor fi cauzate; cu banii care le vor fi rambursaţi, vor putea să se retragă fără efort şi nu obligăm pe nimeni să plece de aici...

în timp ce-i vorbea, îl privea cu atenţie. Ann ştia că punctele lor de vedere asupra situaţiei erau diametral opuse. Nu ignora nici că Chase era un industriaş inteligent, experimentat, care o lua înaintea timpului său. Dar reacţia ei venea din inimă, din ataşamentul pe care-l simţea faţă de această regiune care fusese dintotdeauna a sa, iar

Chase n-ar putea admite niciodată asta.

Continuă să-l observe pe furiş: faţa proaspăt rasă, părul argintiu, mâinile puternice, dar fine, care gesticulau pentru a întări tot ceea ce tocmai spunea, atât de aproape de ea şi totuşi atât de departe. Se concentră din nou asupra cuvintelor sale, parcă atrasă de preocuparea pe care o emana vocea sa:

- Vom face astfel încât să minimalizăm prejudiciile. Cărbunele poate fi ars foarte bine fără fum poluant, fără degajare de sulf şi terenul va fi pe deplin restabilit. Parcuri, lacuri şi terenuri împădurite vor fi reamanajate. Cu o gestiune bună, cu timp şi datorită puterii naturii, curând nu se va mai vedea nimic.

Se întrerupse brusc şi o privi încruntat: zâmbetul care-i apăru pe buzele senzuale o scoase din gândurile neobişnuite.

- Destul cu vorba, reluă Chase după o tăcere, să mergem să cinăm.

Ann se ridică, dându-şi seama că nici măcar nu-i întinsese mâna pentru a o ajuta să se îndrepte şi-l urmă în sufragerie. O fereastră mare se afla pe un perete întreg; ziua, vederea trebuie să fie splendidă. Dar draperiile grele erau trase şi, ca singură lumină, două lumânări erau aşezate pe masă şi alte două, identice, pe bufetul alăturat. Fără prelungirile sale, masa era redusă la cele mai mici dimensiuni. Cei doi comeseni erau aşezaţi în unghi drept,

apropiaţi unul de celălalt. Decorul era intim. Fără o vorbă, Chase o ajută să se aşeze, apoi se duse la bufet pentru a pregăti două farfurii. Se întoarse, se aşeză de partea sa după ce puse cele două farfurii în faţa lor şi-i făcu semn să înceapă fără să aştepte, în timp ce el desfundă o sticlă cu vin. Aroma delicioasă a raţei cu portocale îi gâdila nările. Dar, cu un nod în stomac, datorat tăcerii apăsătoare a bărbatului, aşezat alături, Ann era incapabilă să înghită ceva. Mânată de un brusc impuls, întrebă:

- Pentru că aici nu eşti casă, unde este casa ta?

- Am case în toată ţara, fără a le socoti pe cele din străinătate.

Fără entuziasm, tânăra femeie ciuguli câteva îmbucături,
jucându-se cu furculiţa în mâncare. Niciodată nu se aflase în faţa unei fiinţe care să se destăinuie atât de puţin. I se părea că avea de ordonat puzzleul cel mai complicat din lume.

- Ai familie? şopti ea, dar avu impresia că-l vedea închizându-se şi mai mult în cochilia sa.

- Presupun că se poate spune asta. Da, am o familie. Am o mamă, deşi n-a avut niciodată timp să se ocupe cu adevărat de mine, când eram copil. O văd rareori, de bunăvoie. Trăieşte la New York. Tata a murit.

- îmi pare rău, exclamă Ann spontan, amintindu-şi cât

fusese de disperată la moartea tatălui său.

- Era un bărbat al cărui unic interes îl reprezentau banii pe care-i moştenise, replică Chase pe un ton indiferent, fără cea mai mică emoţie. Nu le datorez nimic şi mi-am dorit întotdeauna să fie aşa. Tot ce am, am obţinut eu însumi, doar cu puterea mâinilor. Am început cu o sumă mică de bani care mi-a fost lăsată moştenire de bunica din partea mamei.

Venind în acea seară aici, Ann sperase să afle mai multe despre Chase şi într-un anumit fel aşa stăteau lucrurile. Descoperise un anumit număr de detalii personale care explicau în parte comportamentul prudent al acestui bărbat ciudat, care era Chase Colfex. Se dovedise de asemenea mai puţin dur decât i se păruse la prima vedere, mai conştient de problemele şi de preocupările oamenilor din regiune, mai puţin iresponsabil.

Oare ce simţea faţă de ea? De ce această durere în sinea sa, de când o sărutase pentru prima dată? Doar ea fusese tulburată? Ar fi jurat că sentimentele încercate de Chase pentru ea echivalau cu ale sale. Si totuşi, toată seara se comportase cu cea mai mare indiferenţă. De altfel, Ann nu era sigură de ce voia, dar în orice caz, un lucru era cert: îşi dorea la nebunie ca Chase s-o ia în braţe.

Din ce motiv? Nici măcar nu voia să ştie. Niciodată în viaţă nu-şi dorise atât de mult să se cuibărească la pieptul

unui bărbat. în cele din urmă, la capătul puterilor, lăsă furculiţa, împinse farfuria şi întrebă, scuturând din cap:

- Chase, ce nu este în ordine?

în loc de răspuns, acesta replică:

- Nu-ţi este foame?

- Nu, nu prea.

Observă că nici el nu mâncase mare lucru

Pentru a bea aperitivul, bărbatul o duse în spatele casei, într-o încăpere diferită de salon, mai caldă, mai confortabilă, poate pentru că, evident, era locul în care îşi petrecea cel mai mult timp.

Cărţi şi ziare erau îngrămădite peste tot pe jos. Un televizor se afla într-un colţ al încăperii, în mijlocul căruia trona o sofa uriaşă, acoperită cu o cuvertură de preţ, din catifea. "Ideal pentru a citi sau a privi la televizor", îşi spuse Ann.

Chase nu observă nici măcar că ezitase înainte de a se aşeza. Servise rapid două coniacuri şi-i întinse unul înainte de a-l bea dintr-o înghiţitură pe al său. Apoi, cu paharul din nou plin, se aşeză în faţa ei şi începu s-o observe cu o intensitate stânjenitoare.

Ann îi susţinu privirea fără să clipească, gândindu-se că ciudatul său comportament începuse să aibă ceva agasant, dar hotărâtă să elucideze misterul.

După ce bău o nouă înghiţitură de alcool, îi ceru cu asprime:

- Vorbeşte-mi despre Stephanie!

- Ce vrei să ştii referitor la Stephanie?

Pe moment, surpriza îi fu atât de mare, încât nu reuşi să stabilească ce-ar putea dori să afle despre Stephanie.

- Vorbeşte-mi despre tatăl său, despre bărbatul care ţi-a fost soţ, continuă Chase printre dinţi.

Cum tânăra femeie nu răspunse imediat, adăugă ironic:

- Oare este prea greu pentru tine?

Moartea sa te-a rănit în asemenea măsură încât nu mai vrei să te gândeşti la asta?

- Nu, răspunse Ann încet. Nu sufăr, pentru că am amintiri frumoase.

Bărbatul se ridică pentru a merge să-şi toarne un coniac.

- A murit foarte tânăr, reluă Ann încet, a murit de leucemie, cu cinci luni înainte de naşterea Stephaniei.

Chase se întoarse şi o privi cu atenţie. Apoi mai bău o înghiţitură, fără grabă, înainte de a repeta:

- Vorbeşte-mi despre el.

- De acord, răspunse tânăra femeie, ridicând din umeri. Dacă într-adevăr ţii la asta.

- Ţin, o asigură Chase, caustic.

- Se numea Stephen. L-am cunoscut în liceu.

Ne-am îndrăgostit unul de celălalt şi ne-am căsătorit cât mai repede posibil. Dar curând, a fost internat în

spital... Si nu i-a mai rămas aproape deloc timp.

- A ştiut că erai însărcinată?

- Nu, am considerat că nu era necesar să ştie. N-ar fi făcut decât să-l neliniştească şi mai mult că mă lăsa singură. Se simţea deja foarte rău...

- Trebuie să fi suferit foarte mult, continuă Chase, absorbit în gânduri. Te-ai gândit să faci un avort?

- Nici o secundă.

Răspunsul limpede, precis şi ferm, răsună în toată încăperea.

Chase îşi trecu mâinile prin păr şi-i aruncă o privire uluită.

- încă îl mai iubeşti?

Ann făcu o pauză, gândindu-se la răspunsul pe care trebuia să-l dea. Voia să fie cât mai cinstită posibil.

- O parte din mine îl va iubi toată viaţa. Mi-a dăruit-o pe Stephanie... Dar timpul a trecut şi... viaţa continuă. Ti-am răspuns oare la întrebare?

Chase îşi puse paharul pe bar şi începu să umble ca un leu în cursă, cu umerii încovoiaţi, vizibil adâncit în gânduri.

Ann îl urmări din ochi, liniştită, aşteptând să facă următorul gest, privindu-i muşchii încordându-se nervos când se sprijini de bar.

Oare de ce bărbatul acesta străin avea puterea s-o afecteze în asemenea măsură? Nu reuşea să înţeleagă. Poate se va putea gândi la asta mai târziu, dar

deocamdată nu reuşea să reacţioneze deloc. Nu mai putu suporta nici un minut în plus acea tăcere apăsătoare. Trebuia să se ridice, să meargă la el, să descopere ce nu era în ordine. Puse o mână nesigură pe umărul său şi tresări când el se întoarse brusc.

Căldura pe care o emanau ochii săi, avea ceva fascinant. Privirea i se adânci în a sa, transmiţându-i pasiunea lui înflăcărată. îi prinse faţa în palme, privind-o cu intensitate, observând fiecare amănunt, de la buzele care tremurau uşor la blândeţea privirii sale.

- Oh, Ann! murmură bărbatul cu o voce răguşită. Cred cu sinceritate că nu prea pot face decât un lucru pentru tine...

Buzele îi erau dure, hotărâte, revendicative.

Ann îşi trecu braţele în jurul gâtului său şi-i mângâie buclele de argint. în acea clipă, Chase o ridică în braţe şi o duse până la sofa, unde o întinse pe cuvertura mătăsoasă. îngenunchind lângă ea, murmură cu faţa afundată lângă gâtul ei:

- Oare cum am făcut pentru a-ţi rezista atât de mult timp în seara asta?

Mâna lui Chase găsi nasturele care-i susţinea rochia prinsă la spate. Făcu să alunece încet veşmântul de-a lungul trupului tinerei femei.

îşi trecu o mână tremurătoare peste pielea mătăsoasă apoi luă în mână unul din sânii plini, înainte de a-i atinge

uşor vârful cu buzele.

- N-ai idee cât mi-a fost de greu, dar dacă te-aş fi putut doar atinge înainte de această clipă, nu m-aş fi putut stăpâni.

Si trebuia să te întreb în legătură cu Stephanie.

Gura lui se juca pe sânul tare, în timp ce mâna îl frământa pe celălalt. Răsuflarea sa îi încălzea puternic pieptul. Ann bâigui:

- De ce?

- Voiam să fiu sigur că nu există nimeni altcineva. Te vreau prea mult pentru a te împărţi cu indiferent cine!

- Oh, Chase, protestă tânăra femeie, respirând greu.

Acesta îşi strecură mâna între genunchii săi, cu nesfârşită
senzualitate.

- Ann, eşti femeia cea mai de dorit pe care am cunoscut-o vreodată. Spune-mi că n-a fost aşa cu Stephen!

Ann era prea tulburată pentru a se gândi să mintă.

- Nu, n-a fost niciodată aşa.

- Oare te tulbura la fel de mult ca mine? insistă bărbatul. Trebuie s-o ştiu!

- Nu, gâfâi Ann. N-am simţit... niciodată... asta mai înainte. Niciodată.

- Spune-mi că mă doreşti la fel de mult cât te doresc eu! îi ceru cu o voce răguşită.

O secundă, Ann îşi veni în fire şi se gândi la ceea ce era pe cale să se întâmple. Ce s-ar petrece dacă i s-ar dărui lui Chase? Acest act de dragoste ar avea acelaşi sens pentru el? Si ce ar însemna asta pentru ea?

De ce să nege? Stătea întinsă acolo, alături de el,

tremurând de dorinţă, dorinţă care se născuse cu două zile şi trei nopţi mai înainte. Nu-i putea rezista. Si totuşi, trebuia.

Dar Ann se simţea incapabilă să reprime acel val de pasiune care-i îndemna unul spre celălalt, implacabil...

Telefonul sună foarte aproape de ea. Ann tresări. Imediat simţi îmbrăţişarea lui Chase slăbind, în timp ce se aplecă să ridice receptorul şi răspunse cu o voce enervată:

- Da?

Oricine ar fi fost interlocutorul, Ann îl simţi pe Chase contractându-se şi toată tulburarea îi dispăru într-o clipă. Ceafa i se odihnea pe umărul Annei. Aceasta întoarse uşor capul, pentru a vedea faţa lui Chase. Si o voce feminină, îndepărtată, ajunse neclar până la ea. Trăsăturile crispate ale lui Chase îi dezvăluiră tot ce trebuia să ştie şi hotărî că nu voia câtuşi de puţin să asiste la acea conversaţie telefonică.

încercă să se ridice, dar bărbatul o trase şi mai puternic, obligând-o să rămână întinsă şi să-l audă spunând, pe un ton tăios:

- Nu este nevoie, Melissa. Totul s-a terminat între noi. O ştii foarte bine.

Un fior o străbătu pe şira spinării, vocea aceea era mai glacială decât fusese vreodată faţă de ea şi tânăra femeie ştia că, dacă i-ar fi putut vedea ochii, răceala ar fi reapărut în ei. După o tăcere, în care cu siguranţă asculta, reluă cu

fermitate:

- Ceea ce am cunoscut, în cazul în care am cunoscut ceva, nu mai este. N-are rost să insişti. Noapte bună, Melissa.

închise şi Ann simţi că se relaxase puţin.

- îmi pare rău, spuse Chase.

- Chase, murmură Ann, nu crezi că ai mers cam departe?

- în nici un caz, duritatea este singurul mod. Nu ne va mai necăji, o anunţă, pe deplin sigur de el.

Dacă presupusese că această remarcă o va linişti, îşi ratase jalnic scopul. Ann se ridică fără o vorbă şi începu să se îmbrace. Bărbatul o privi câteva clipe, cu ochii pe jumătate închişi, fără să se împotrivească, înainte de a o întreba:

- Ai planuri pentru această noapte?

- Mă întorc acasă, răspunse simplu tânăra femeie, îndepărtând şuviţa de păr care-i cădea pe obraz.

- Poţi petrece noaptea aici. Nu mi-ai spus că Stephanie doarme la sora ta?

- Nu pentru că nu pot! Nu vreau, preciză Ann, aplecându-se să-şi caute pantofii.

- De ce?

- Ascultă, începu tânăra femeie cu o urmă de exasperare în voce, consideră asta ca sfârşitul uneia din nenumărate nopţi petrecute într-o companie plăcută şi să

ne oprim aici. De acord?

- Nu! Nu sunt de acord.

Se ridică elegant şi se apropie de ea. Ann îşi adună pantofii, făcând eforturi disperate pentru a nu-l privi. Prezenţa sa nu pierduse nimic din efectul asupra ei şi timpul care trecuse de când părăsise braţele sale era prea scurt pentru a putea uita deja plăcerea de a-i simţi căldura trupului lângă al său.

Când se îndreptă, auzi vocea lui Chase în spatele ei, tărăgănată, contrariată:

- Ce se întâmplă, Ann? Te comporţi ca o fecioară speriată că va fi violată.

Si adăugă pe un ton aproape dispreţuitor:

- Ceea ce cu siguranţă nu este cazul.

- Nu, recunoscu Ann cu tristeţe, întorcându-se pentru a-i ţine piept, cu un pantof în fiecare mână, dar tocmai mi-am dat seama de faptul că nu există nici urmă de dragoste în atitudinea ta.

Nu consideră necesar să adauge că răspunsul său brutal faţă de acea necunoscută îi deschisese ochii asupra faptului că nu voia în nici un caz să se ataşeze mai mult de el. Refuza să se pună într-o situaţie în care putea să-l audă într-o zi răspunzându-i în acelaşi mod. Prefera să fie ea la originea despărţirii lor, acum, înainte de a se simţi legată de acest bărbat atât de dur şi atât de singur.

- Ei şi? reluă Chase încrucişându-şi braţele pe piept,

fără să facă cea mai mică încercare pentru a-şi ascunde goliciunea. Oare dragostea este atât de importantă pentru tine?

- Da, dragostea este importantă pentru mine, afirmă tânăra femeie, cu fulgere strălucind în ochii verzi şi cu părul ciufulit de mâinile lui Chase.

Nu voi nega că există ceva între noi, ar fi absurd. Dar iată! sunt exigentă. Mă lipsesc de asta. Dorinţa fără dragoste nu este pentru mine decât o degradare.

- Ei bine, draga mea, exclamă Chase sarcastic, dacă toate sărutările noastre nu sunt decât dorinţa degradantă, voi lua tot ce voi putea obţine.

Vorbise cu atâta răceală şi asprime, încât Ann se întoarse de la el, clătinându-se.

- Te înşeli, crezând că...

- Nu este adevărat! exclamă bărbatul, scos din sărite. Ar fi trebuit să mă aştept...

- N-are rost, Chase, murmură tânăra femeie cu o voce nesigură. O legătură între noi este imposibilă. Ce s-a petrecut în seara aceasta era inevitabil, dar nu se va mai întâmpla!

O prinse în braţele puternice şi un sărut fierbinte îi mistui buzele. Agăţându-se de umerii lui Chase pentru a nu cădea, Ann fu incapabilă să se sustragă acelei dorinţe nefaste care se năştea în ea şi se strânse lângă bărbat, ca şi când viaţa îi depindea de asta. Totuşi, când acesta îşi

slăbi îmbrăţişarea, ţinând-o cu braţele întinse, în timp ce-şi recăpăta respiraţia, Ann, palidă de emoţie, îşi făcu curaj şi repetă, accentuând cu grijă fiecare cuvânt.

- Chase, am o fiică de crescut şi o fermă; trebuie să-mi câştig existenţa. N-am timp să mă joc cu tine până când te vei sătura. Bun, acum, mă vei duce acasă, sau trebuie să mă întorc pe jos?

Bărbatul îşi trecu mâna prin păr şi, cu un gest nervos puse mâna pe telefon. Apăsă cu brutalitate două taste şi răcni un ordin, înainte de a închide cu la fel de puţină blândeţe. Apoi, începu să se îmbrace liniştit.

Lincolnul mare şi alb aluneca în noapte, de-abia reacţionând la neregularităţile drumului neterminat, care lega cele două ferme.

Ghemuită într-un colţ al scaunului său, încordată şi tăcută, Ann se gândea la motivele care-l putuseră îndemna pe Chase s-o conducă într-o altă maşină decât Lamborghini. Fusese în cele din urmă sensibil la obiecţiile sale? Punctul său de vedere conta cu adevărat în ochii lui? Si apoi, ce importanţă...

îndată ce motorul fu oprit, Chase se aplecă pentru a ţine portiera, împiedicând ieşirea fulgerătoare pe care şi-o plănuise.

Era foarte aproape de ea; îi simţea căldura respiraţiei atingându-i faţa, când murmură încet:

- Te vreau, Ann Warrenton. Acum, de mii de ori mai

mult... Iată, am pus cărţile pe masă. Acum este rândul tău. Spune-mi: ce va trebui să fac pentru a-mi aparţine?

Tânăra femeie scutură din cap cu tristeţe.

- Oh, Chase, cu siguranţă, nu vorbim aceeaşi limbă.

- Trupurile noastre, da, şopti el provocator, atingându-i buzele calde cu vârful degetelor.

Ann îşi lăsă privirea să rătăcească un timp peste faţa închisă, plonjând în profunzimea tulburătoare a ochilor săi, încercând să-l cerceteze pe acest bărbat. Chiar şi acum, mai simţea că-l doreşte. Ştia că ar fi fost suficient să rostească o vorbă pentru ca el să facă stânga-mprejur şi s-o ducă înapoi în locuinţa sa, atât de repede cât i-ar fi permis bătrânul Lincoln. Dar nu se putea pune problema. Sentimentele îi erau prea confuze.

Oare era într-adevăr îndrăgostită de el? Această eventualitate era uluitoare. Un singur lucru era sigur: el n-o iubea. Doar această certitudine ar fi putut fi suficientă pentru a o descuraja să meargă mai departe. Din nefericire, nu asta era situaţia. Dorind mai mult ca niciodată să se cuibărească în braţele sale, deschise portiera maşinii şi ieşi.

Mai târziu, în singurătatea nopţii şi în patul rece, Ann se strădui să se convingă că hotărârea sa era bună.

Capitolul 4

Zilele care urmară se arătară când interesante, când plictisitoare de moarte, când amuzante, când exasperante. Si asta începu încă de a doua zi după-amiază, când Ann văzu un camion de livrare oprindu-se în faţa casei.

După publicitatea pictată pe laturile vehiculului, era florarul din oraşul vecin. în picioare în uşă, Ann văzu apropiindu-se un bărbat de circa cincizeci de ani, cu braţele încărcate cu un uriaş buchet de trandafiri roşii. Când ajunse în dreptul său, bărbatul îi aruncă o privire circumspectă pe deasupra ochelarilor cu rame rotunde, negre.

- O livrare pentru doamna Ann Warrenton. Dumneavoastră sunteţi?

- Da, admise tânăra femeie, uluită. Pot să vă ajut?

Imediat, chipul bărbatului se lumină de un zâmbet larg.

- Mă prezint: Jasper Briggs, florar, o anunţă foarte amabil.

Florile acestea sunt pentru dumneavoastră. Unde vreţi să le pun?

- Toate acestea?

- Da, doamnă.

- Ei bine... unde vreţi. Presupun că aici vor sta foarte bine, spuse Ann eliberând rapid masa din antreu, unde erau stivuite nişte cărţi aparţinând Stephaniei. Iată, puneţi-le aici.

Privea cu un aer năucit numeroşii trandafiri roşii al căror parfum îmbătător umpluse deja casa.

- Iată, micuţă doamnă. Ah, uitasem... această carte de vizită şi acest pachet însoţesc trandafirii.

Ile întinse şi Ann le luă. Se simţi cuprinsă de o indispoziţie extrem de neplăcută.

- Aţi vrea să aşteptaţi o clipă, vă rog? îl întrebă. Mă întorc imediat.

îndată ce rămase singură, rupse hârtia argintie de unde apăru o cutie de catifea verde deschis.. Inima i se strânse în piept şi înghiţi cu greutate. Se prăbuşi în cel mai apropiat fotoliu, incapabilă să-şi stăpânească tremurul care o agita şi deschise capacul cutiuţei.

Tresări şi un uşor strigăt îi scăpă de pe buze. Acolo, în faţa ei, aşezaţi pe un pat de catifea verde, descoperi o pereche de cercei din smaralde, de o frumuseţe nespusă.

Punând casetă pe genunchi, desfăcu plicul. Scrisul negru era îndrăzneţ, puţin citeţ.

"O duzină de trandafiri roşii pentru fiecare zi care a trecut de la întâlnirea noastră şi câte un smarald pentru fiecare noapte. Chase".

Ann rămase încremenită câteva clipe. De ce acţiona astfel? Avea totuşi sentimentul că fusese clară când îi spusese că nu mai voia să-l vadă. Cu siguranţă, nu prea ţinea cont de părerea oamenilor, fără îndoială pentru că,

de ani de zile, fusese obişnuit ca aceştia să i se supună.

O tuse discretă venind din antreu o scoase din visare. Luă câteva bancnote din poşetă şi i se alătură imediat florarului.

- Păstrez florile, dar toate celelalte trebuie re turnate expeditorului.

- Dar, dar... exclamă domnul Briggs, vizibil şocat.

- Totul, repetă Ann, glacial.

- De acord, de acord, mormăi florarul. Dar prietenul dumneavoastră va fi foarte trist.

Chase nu întârzie să reacţioneze în faţa refuzului său. A doua zi, seara, vuietul Lamborghiniului veni să întrerupă liniştea nopţii şi ţesătura la care lucra Ann. Tocmai bătuse de ora zece şi Stephanie, culcată deja, dormea buştean. După ce făcuse o baie, tânăra femeie se hotărâse să mai ţească o oră la lucrul său, înainte de a merge să se culce.

Uşa de la intrare nu fusese încă încuiată cu cheia şi Chase pătrunse în casă înainte ca ea să aibă timp să ajungă în antreu.
Purta un costum foarte clasic, deşi îşi scosese cravata şi-şi descheiase gulerul.

Văzându-l, Ann se opri brusc. Inima îi bătea cu furie în piept. Atâta timp cât nu se aflase în faţa lui, îi fusese uşor să rămână fermă pe poziţie. Dar, în acea clipă, redeveni conştientă de puterea pe care o avea asupra ei... primejdioasă, nemăsurată. Când Chase se opri, foarte

aproape, tânăra femeie era gata să leşine.

- Ce faci? o întrebă cu o voce moale precum catifeaua, atingându-i cu tandreţe obrazul.

Atingerea degetelor sale o arse şi Ann se dădu instinctiv înapoi.

- Foarte... bine. Dar tu?

Oare cum puteau să rostească nişte cuvinte atât de banale, în timp ce doreau atât de mult să spună altceva?

- Sunt obosit, anunţă direct Chase. Ultimele două zile au fost extrem de încărcate. Vin de la Dallas.

- Si ai venit direct aici? întrebă Ann la rândul său, îndreptându-se spre fereastră, considerând de preferat să se piardă în adâncimea nopţii mai degrabă decât să trebuiască să-i înfrunte privirea.

- Da, admise bărbatul, mi-ai lipsit...

După sunetul vocii, Ann ştiu că se apropiase de ea. îşi încheie fraza, cu capul aşezat pe un umăr de-al său şi braţele în jurul gâtului.

- ... teribil. Aveam nevoie să te revăd.

O strânse mai puternic lângă el.

- ... se te ating... să-ţi simt parfumul.

Gura i se aşeză pe gâtul înfiorat.

- ... să-ţi gust pielea.

Deja o muşca. Fără să mai reziste, Ann se eliberă cu o mişcare bruscă.

- Destul!

Sperând să găsească un refugiu, se duse să se aşeze în balansoar, cu capul în mâini, pentru a evita cu orice preţ să-i întâlnească privirea. Câteva secunde mai târziu, simţi că i se arunca ceva pe genunchi.

Deschise ochii, surprinsă, şi descoperi o cutie de bijuterii din catifea neagră.

- Diamante, o informă Chase scurt.

Cu mâinile vârâte adânc în buzunare, o observa din priviri. O tăcere apăsătoare se lăsă în încăpere. în cele din urmă, Ann reuşi să bâiguie, cu o voce fără inflexiuni.

- Pentru ce?

Gura lui Chase se strâmbă într-un zâmbet viclean.

- Am crezut că poate preferi diamantele smaraldelor.

Pentru prima dată, tânăra femeie îşi dădu seama de comicul
situaţiei şi izbucni într-un hohot de râs, plăcut de cristalin.

- Nu este de mirare că legăturile tale sunt de scurtă durată! Vorbind din punct de vedere financiar, n-ai interesul să cunoşti prea mult timp o femeie.

- Nu fi ridicolă! lăsă să-i scape bărbatul.

Se lăsă într-un fotoliu apropiat de al său, dar duritatea cuvintelor îi fu compensată de îngăduinţa neaşteptată care i se citi în privire.

- Ce vrei de la mine, Chase? îl întrebă calm Ann. Ti-am spus deja că nu vreau să te mai văd. De ce nu ne oprim aici?

Părul bogat şi argintiu care se contura pe spătarul fotoliului străluci la fel ca privirea aţintită asupra ei.

- Nu, şopti bărbatul. Nu pot.

- Ti-am spus motivele mele, începu Ann.

- Care n-au nici un sens, încheie Chase în locul său, cu privirea plimbându-se peste picioarele încrucişate, descoperite până la genunchi de halatul întredeschis.

- Pentru mine, totul este foarte limpede, reluă tânăra femeie trăgând de material.

- Pentru o tânără femeie atât de puritană, exclamă bărbatul ironic, săruţi excelent...

Era prea mult! Oare de ce revenea asupra acestui subiect în timp ce ea făcea eforturi disperate pentru a uita totul?

- Chase, pleacă! Ducem vieţi complet diferite. N-are rost să sperăm altceva între noi, decât o scurtă legătură, fără consecinţe.

- Nu este vorba de asta! exclamă Chase ridicându-se brusc.

Apoi, prinzând-o de încheieturile mâinilor, o obligă să se
ridice şi o trase spre el. Cutiuţa care conţinea diamantele căzu la picioarele lor, dar nici unul nu observă.

Buzele lui Chase erau foarte aproape de ale sale. Ann făcu un efort pentru a rezista încă o dată.

- N-are rost, Chase. Nu voi petrece niciodată noaptea

cu tine. Acesta râse cu răutate şi slăbi îmbrăţişarea, ţinând-o lângă el.

Privirea lacomă rătăci îndelung peste trăsăturile crispate ale tinerei femei.

- Ann, îi murmură, puţin răguşit, chiar eşti o mică sălbatică... Vocea redevenise blândă, cuvintele învăluite în tandreţe.

Tânăra femeie simţi că i se înmoaie picioarele.

- N-am întâlnit niciodată mai înainte o femeie asemenea ţie, continuă. Duci o viaţă atât de deosebită...

- Chase... eu...

- Bine, bine, mormăi acesta neclar, ca şi când îi ceruse ceva şi o îndepărtă încet.

Nu voi face nimic pentru a te forţa să vii în patul meu, reluă el, cel puţin deocamdată...

- Ce vrei să spui?

Ann îşi umezi buzele uscate.

- Ceea ce vreau să spun, spuse Chase strâmbându-se, este că vom încerca încă o dată metoda. Vom avea mici întâlniri.

- Eşti pregătit pentru asta? se miră Ann.

înţelese instinctiv că Chase Colfex nu era dintre oamenii care să facă uşor concesii.

- Desigur! o asigură bărbatul.

- Si mai multe cadouri?

Chase se aplecă pentru a aduna cutia mică din catifea

neagră şi o bătu uşor cu mâna, în timp ce o privi pe Ann cu un aer gânditor.

- Nu le vrei nici măcar pe cele pe care ţi le-am oferit deja? o întrebă, ca şi când nu reuşea să-i înţeleagă raţionamentul.

Ann scutură energic din cap; încet, chipul lui Chase se lumină de un zâmbet seducător.

- Foarte bine. în acest caz, le voi păstra până când îţi vei schimba părerea.

Când îi zâmbea astfel, era aproape imposibil să-i reziste. Oare la ce se angaja? înghiţi cu greutate. Mai rămăsese de pus o întrebare:

- Fără dragoste fizică?

- Nu! acceptă bărbatul, poate puţin prea uşor. Dar să nu speri că voi rezista dorinţei de a te săruta.

Si astfel, începură să-şi dea întâlniri. Asta fu o experienţă interesantă din care află pe furiş adevărul. Chase arăta o energie fără margini, ducând-o în restaurantele cele mai scumpe din Dallas, în casele cele mai frecventate, în cluburile cele mai elegante, tratând-o cu cele mai măgulitoare atenţii. Cum provenea din lumea marilor privilegiaţi, asta i se părea normal.

Si totuşi, cunoscându-l cum învăţase acum s-o facă, Ann avea uneori sentimentul că acest stil de viaţă nu-l mulţumea cu adevărat. Nu se putea împiedica să se gândească la faptul că, săpând puţin sub răceala şi

duritatea sa aparente, nu va întârzia să descopere că avea ceva profund trist, poate chiar un gol nesfârşit.

într-o seară, după cină, o duse în locuinţa sa. în timp ce tânăra femeie străbătea locul cu paşi mari în lung şi-n lat, surprinsă de decorul incredibil de modern, Chase o urmări cu privirea, cu un zâmbet amuzat pe buze.

Apartamentul acoperea în întregime ultimul etaj al unuia din cele mai noi imobile construite în centrul oraşului. Podeaua era acoperită uniform cu o mochetă groasă şi albă. Geamurile unor ferestre imense acopereau doi pereţi din salonul mare. Mobile cromate, mese din sticlă fumurie accentuau şi mai mult liniile fără ornamente ale canapelelor albe de formă modernă îndrăzneaţă. Frumuseţea remarcabilă a apartamentului era de asemenea pusă în valoare datorită unei mulţimi de lumânări albe, a unui grup de sculpturi în bronz de o mare fineţe, şi de mai multe picturi în culori foarte vii.

Spre marea sa surpriză, Ann găsi locul foarte pe gustul ei. Desigur, nu te bucurai de nici o libertate într-o asemenea ambianţă şi, din acest motiv, nu-şi dorea câtuşi de puţin să trăiască ea însăşi acolo. Dar încăperea era aranjată cu mult gust şi după părerea sa, i se potrivea foarte bine lui Chase. Această bogăţie controlată, această eleganţă austeră, îi semăna.

Totuşi, încă nu văzuse camera, punctul culminant al vizitei şi adevărata revelaţie. în mijlocul încăperii trona un

pat mare aşezat mai sus, pe o platformă la care se ajungea pe câteva trepte. Pe pat, erau adunate o mulţime de perne din catifea şi mătase, de dimensiuni diferite şi forme variate, colorate în albastru, turcoaz, roşu-aprins şi corai.

Dar apogeul acestui decor era oglinda imensă care acoperea tavanul, perfect centrată asupra patului. în tăcere, Ann făcuse de

mai multe ori înconjurul patului, privind oglinda din diferite unghiuri, apoi, în cele din urmă, se întoarse spre Chase, cu un zâmbet zeflemitor pe buze şi întrebă:

- Oare cum faci s-o cureţi?

Un râs grav, profund, ca un fel de muget, răsună în încăpere. Inima tinerei femei începu să bată cu putere. Chase râdea atât de rar, încât fiecare ocazie era ca o comoară pe care o îndrăgea.

Atrăgând-o spre el, îşi adânci privirea în a sa.

- Nimeni altcineva decât tine, Ann Warrenton, nu s-ar fi gândit să-mi pună o asemenea întrebare.

- Dar este un considerent absolut practic.

- Serviciul de curăţenie n-a avut probabil greutăţi, o asigură bărbatul, deoarece nu mi-au vorbit niciodată de asta.

- Serviciul de curăţenie! Aşadar, la aceştia faci apel pentru treburile casnice? Ce formulă impersonală! Nu cunoşti nici măcar numele femeii tale de serviciu? Este de necrezut! Poate o vei putea întreba într-o zi...

- Taci, Ann! făcu bărbatul pe un ton glumeţ.

O ridică în braţe, ţinând-o strâns lângă el şi o aşeză blând pe pat, înainte de a se întinde alături.

- Ce faci? exclamă tânăra femeie, cu băgare de seamă, îndreptându-se deja.

Cu gura peste a sa, Chase îi atinse uşor buzele, iar şi iar, până când, nemairezistând, ea îşi trecu braţele în

spatele cefei sale.

Se sărutară atât de lung, atât de intens, încât Ann se agăţă de el aproape cu disperare.

Chase îi descheie bluza şi palma îi alunecă peste pielea mătăsoasă, înainte ca gura să vină să înlocuiască blândeţea degetelor.

Incapabilă să se stăpânească, Ann gemu, dornică să vadă prelungindu-se acea atingere a trupurilor lor, când, brusc, îi simţi greutatea corpului peste al său. Realiză că, fără să vrea, se cuibărise lângă el.

- Chase, nu...

Acesta se îndepărtă uşor.

- Priveşte tavanul, îi ordonă. Vezi modul cum te ating, cum corpul tău se apropie de al meu?

în ciuda voinţei sale, Ann îşi îndreptă ochii spre oglindă: fu captivată de imaginea siluetelor lor. Văzu de asemenea că Chase o observa, atent la reacţiile sale, sprijinit într-un cot.

- Vezi cum degetele mele îţi mângâie pielea, rotunjimea sânilor?

Vocea gravă, seducătoare, o făcu să tresară.

- Simţi în adâncul fiinţei tale un tremur când îmi vezi mâinile plimbându-se peste trupul tău?

- Chase!

Dar în loc să-i audă numele, nu ajunse până la ea decât un murmur trist.

- îţi simt corpul vibrând cu adevărat sub mâna mea, Ann, trupul tău răspunde trupului meu cum n-a făcut-o cu nimeni altcineva. Recunoaşte.

- Nu! gemu iar tânăra femeie.

Bărbatul continua să acţioneze perfid asupra minţii sale.

- Gândeşte-te la clipa în care vom fi amândoi goi, la frumuseţea şi prospeţimea trupului tău lângă al meu...

- Chase... Nu! Nu trebuie.

- Mai întâi va fi lent, până când mă vei ruga...

- încetează! strigă Ann.

- Si apoi trupurile noastre vor vibra împreună...

Tânăra femeie nu-şi putea întoarce privirea de la oglinda care le reflecta perfect imaginea. Si Chase insistă:

- Priveşte! Vezi? Simţi?

Bineînţeles că vedea, bineînţeles că simţea, şi ştia foarte bine că nu va mai rezista mult timp. Scăpă din îmbrăţişare rostogolindu-se şi luând bluza cu un gest rapid.

Calm, Chase se ridică în capul oaselor, privind-o.

- Mi-ai promis.... începu Ann.

- N-am promis nimic, îi replică foarte prompt.

O răceală imensă îi cuprinse deja privirea şi tonul glacial o făcu să tresară, ca atingerea unei lame de oţel recent ascuţită.

- Am spus pur şi simplu că nu voi face nimic pentru a te

provoca să împarţi patul cu mine, cel puţin pentru un timp. Ceea ce am şi făcut, încheie, ridicându-se.

- în acest caz, cum califici ceea ce tocmai s-a întâmplat?

- După câte ştiu, nu ţi-am cerut să-mi permiţi să fac dragoste cu tine?

Tonul îi era degajat, aproape indiferent.

- Te rog să înţelegi că nu suntem pregătiţi pentru a ne mai vedea între patru ochi, replică Ann.

Bărbatul schiţă un zâmbet slab şi o licărire de ostilitate îi străluci în ochi.

- Foarte bine! Dacă insişti, voi convoca mulţimea.

Si exact asta se întâmplă în weekendul următor.

De data aceasta, plecară spre Dallas cu elicopterul, mijlocul de locomoţie pe care Chase îl folosea la fel de curent cum îşi lua Ann maşina. Cum el pilota, Ann se aşeză alături în cabină. Manevra cu aceeaşi îndemânare şi aceeaşi siguranţă cu care-şi conducea Lamborghiniul.

Sistemul de izolare fonică a cabinei era astfel încât se putea vorbi normal, fără să strigi şi fără să recurgi la căşti. Ann îşi făcuse o cu totul altă idee despre aceste aparate, dar bănuia că acesta nu era probabil un model obişnuit. îndată ce suise cele câteva trepte şi pusese piciorul pe o mochetă pufoasă, ştiuse că intra într-o lume a puterii bogăţiei în care conta doar economia de timp, luxul şi

confortul şi unde banii, în schimb, nu aveau importanţă.

în spatele cabinei pilotului, cinci scaune din piele bordo se aflau în jurul unei mese mici. Cabina dispunea de un telefon-radio aerian, de un sistem de aer condiţionat, de iluminare fluorescentă şi de ferestre mari cu geamuri uşor colorate; erau întrunite toate condiţiile pentru a asigura pasagerilor un confort maxim.

Cu trei sute de kilometri pe oră, ajunseră la aeroport în patruzeci şi cinci de minute.

-Mărturiseşte că este mai plăcut decât ambuteiajele! remarcă Chase în clipa aterizării şi Ann încuviinţă.

La bordul unui Cadillac albastru care-i aştepta ca prin minune, luară direcţia Texas Stadium, unde putură să gareze fără dificultate datorită unei legitimaţii pe care Chase i-o arătase unui bărbat în uniformă, la intrarea garajului, ceea ce le permise să staţioneze la mică distanţă de intrare. Un ascensor îi conduse în partea a sus a stadionului, la primul nivel al separeurilor care-l înconjurau.

Un culoar lung ducea la separeuri şi, deşi meciul începuse deja, o mulţime de oameni intra şi ieşea încă din diferite încăperi. Unii îl salutară pe Chase, dar acesta îi ignoră mai mult sau mai puţin, mulţumindu-se să le facă un mic semn, în timp ce o conducea pe Ann spre o uşă numerotată.

Separeul în care o introduse era o încăpere lungă şi

îngustă, construită pe două nivele. Jos, lângă fereastră, erau aliniate mai multe scaune, pentru a permite urmărirea meciului în mod confortabil. Nivelul superior, mai vast, includea un bar, mai multe canapele şi fotolii. în sfârşit, într-un colţ, fusese aranjată o masă pentru ei. Faţa de masă era de un alb imaculat.

Luminile erau filtrate. Privirea Annei se îndreptă imediat, în mod inconştient, asupra imensului panou de sticlă care acoperea locul, dând spre terenul de joc.

Stia că, în alte separeuri, nu exista o fereastră atât de mare. Nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs.

- Larry avea dreptate, exclamă pufnind, eşti mai texan decât texanii. Oare nu ţi-ai procurat unul din aceste separeuri, fără să fii în regiune şi pe deasupra, în mijlocul amplasamentului?

- Haide, Ann, spuse ironic bărbatul. Stii la fel de bine ca şi mine că banii şi puţină iscusinţă, pot obţine totul. Te asigur că, în acest caz special, n-am avut nici o problemă.

- Nici o problemă! Se spune totuşi că separeurile acestea costă o avere şi, pe deasupra, ai avut norocul să găseşti unul de vânzare! Este într-adevăr simbolul reuşitei sociale, adăugă tânăra femeie, uşor zeflemitor.

- Si totuşi, presupun că nu te impresionează câtuşi de puţin, o ironiză Chase, cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

- Acesta este motivul pentru care m-ai adus aici? Pentru

a mă impresiona?

- Poate, răspunse bărbatul fără mare convingere.

Tânăra femeie îl privi câteva clipe în tăcere. Purta pantaloni de loden verde şi un pulover pe gât în acelaşi ton, sub haina sport din piele de căprioară. Chiar nu era drept. Bărbatul acesta era prea atrăgător. în timpul zilei, Ann putea să râdă de tacticile evidente ale lui Chase pentru a o prinde în plasă, dar noaptea, singură acasă, adormea deseori plângând, gândindu-se câtă nevoie avea de el. Făcu un efort mental pentru a alunga aceste gânduri tulburătoare.

în timp ce uriaşa mulţime în culori mişcătoare i se agita sub ochi, urlete şi strigăte confuze ajungeau până la ei, filtrate prin difuzoarele încrustate în pereţii imensului stadion oval.

- De ce toată această instalaţie? Nu faci niciodată lucrurile ca toată lumea!

Chase se apropie de un fel de consolă şi întoarse un buton; sunetul fu brusc întrerupt.

- îmi place să am linişte.

Si în acea seară, la lumina intimă a lumânărilor şi în sunetul unei muzici pentru atmosferă, cinară între patru ochi, în mijlocul a şaizeci şi cinci de mii de spectatori dezlănţuiţi.

Ziua se anaunţa frumoasă, aerul era curat. Ann grebla fără entuziasm şi cu o mână lipsită de energie peluza acoperită de frunze veştede. Ar fi preferat să lase aceste minunate tufe de trandafiri, pe care natura considerase potrivit să le plaseze ici şi colo, exact acolo unde căzuseră. Totuşi, nepotul său Tray îşi petrecea după-amiaza cu ea şi cu Stephanie şi aduna frunzele pentru copii.

- A cui este acum?

Se întoarse şi-l văzu pe Tray năpustindu-se pe drum, concentrându-se pentru a ateriza exact în mijlocul grămezii pe care tocmai o făcuse. Stephanie îl urmă îndeaproape şi, curând, amândoi copiii se rostogoleau în frunze, strigând de bucurie.

- Eşti într-adevăr o mamă ideală.

Acest comentariu fusese murmurat aproape lângă gâtul său. Ann scoase un strigăt uşor şi se întoarse nervoasă către cel care tocmai vorbise.

- Chase! M-ai speriat.

- A fost fără voie. N-aveam deloc intenţia să te sperii. Chiar mi-a făcut plăcere să te observ astfel cu copiii.

- N-am auzit maşina.

- Am venit de acasă alergând.

- Alergând! exclamă tânăra femeie, tachinându-l. Vrei să spui pe jos. Ce s-a întâmplat oare? Lamborghiniul nu mai merge? Nu mai este benzină în Lincoln? La naiba! şi Cadillacul a rămas la Dallas, nu? Dar ai fi putut veni cu elicopterul, să ştii.

- Ann, o avertiză bărbatul, nu începe.

- Nu, serios, Chase, obiectă tânăra femeie, ai fi putut ajunge aici în mai puţin de un minut. Gândeşte-te la timpul pe care l-ai fi câştigat!

- De acord, de acord, am înţeles, exclamă acesta râzând. Evident, consideri că mă ocup prea mult de mijloacele de transport. Sunt pentru rapiditate îmbinată cu siguranţă şi, între noi, prefer vehiculele mele... hodoroagei tale.

Era strictul adevăr, fu obligată Ann să recunoască. Nu avea decât o maşină luată de ocazie şi tânăra femeie chiar nu avea cu ce să-şi ofere alta. Dar ziua era prea frumoasă pentru a se certa.

în treningul gri perlă, Chase emana sănătate şi vitalitate. Părul argintiu era ciufulit şi ochii albaştri străluceau în lumina dimineţii, atrăgând-o în adâncimea

lor.

- Mamă, mamă!

Se întoarse şi-i văzu pe cei doi micuţi care se ascunseseră în spatele său.

- Trebuie să mergem să-l luăm pe Tony, este neapărată nevoie de el.

Tonul insistent al fiicei sale o făcu să râdă.

- De ce, iubito?

Tray îi răspunse la întrebare:

- Pentru că vreau să îngropăm pe cineva în frunze.

- De ce nu vă îngropaţi pe rând?

- Nu este nostim, protestă Tray, cu braţele mici şi durdulii înnodate cu fermitate în spatele şoldurilor tinerei femei, vizibil convins că mătuşa Ann nu era pe deplin conştientă de situaţie. Vreau s-o facem împreună.

- Oh!

Reflectă o clipă la această împrejurare supărătoare, apoi se întoarse cu faţa spre Chase, căruia, evident, trebuia să-i fie greu să-şi păstreze seriozitatea.

- Sunt sigur că domnul Colfex va fi absolut încântat să se joace cu voi şi să se lase acoperit cu frunze.

Cei doi copii izbucniră într-un râs zgomotos, scoţând strigăte stridente.

- De acord, de acord.

Apoi porniră o horă îndrăcită în jurul celor doi adulţi.

- Haideţi, haideţi!

O expresie de iritare amuzată trecu peste trăsăturile lui Chase, care o privi cu atenţie.

- într-una din aceste zile, Ann Warrenton... bombăni scuturându-şi pumnul.

- Ce spuneţi, domnule Colfex? întrebă tânăra femeie, cu un aer perfect inocent, prinzându-l în acelaşi timp de mânecă pentru a-l duce spre grămada de frunze cea mai apropiată.

O oră mai târziu, Ann se prăbuşi, epuizată, pe un morman de frunze multicolore, lângă Chase, de asemenea extenuat, culcat pe spate cât era de lung. Fusese uimitor de natural cu copiii, intrând în jocul lor cu mare uşurinţă. Tânăra femeie era încântată.

- Unde au plecat? întrebă, respirând greu.

- S-au dus probabil să caute o altă victimă, răspunse Chase, blazat.

- Prostule! exclamă Ann rostogolindu-se pentru a se afla în braţele sale, cu capul pe umărul lui.

De ce oare nu puteau fi mereu la fel de senini? De ce trebuia să existe acea tensiune între ei?

- Apropo, de ce ai venit? Nu mai era nimeni să se joace cu tine, acolo?

- Exact asta este problema, consimţi bărbatul pe un ton glumeţ. Nu vrei nici măcar să-mi faci o vizită şi Mangus nu este prea nostim. Nu încetează să mă încurajeze, foarte

politicos, sunt de acord, să mă întorc la Dallas. A ajuns în acest timp până la a mă anunţa că sunt pe cale să devin insuportabil.

- Asta-i bună! Chiar nu înţeleg de ce?

- Tăcere! spuse bărbatul punându-şi un deget pe gură. în realitate, am venit pentru că, mâine, este o serată la care aş vrea să participăm.

- Nimic nou sub soare, după câte văd! replică Ann ridicând ochii spre bolta de frunze de deasupra capului. Oamenii aceştia ies atât de des la Dallas! Mă întreb cum mai găsesc timp să câştige bani.

- Nu mă amuză mai mult decât pe tine, o asigură Chase, dar este important să ai acest gen de contacte. Majoritatea afacerilor mele cele mai reuşite s-au încheiat pe timpul unor recepţii de acest fel. Dar ştii, n-ai de spus decât un cuvânt şi vom rămâne acasă mâine seară... singuri... în faţa unui foc bun.

- Vom merge la serată! anunţă Ann hotărâtă, ridicându-se şi pornind în urmărirea lui Tray şi a Stephaniei, care se jucau puţin mai departe.

în mod rezonabil, armistiţiul care exista între ei, de mai multe săptămâni acum, nu putea să se prelungească la infinit, era evident. Mai mult sau mai puţin îndepărtată, scadenţa va duce la o înfruntare şi atunci vor trebui luate decizii importante. O ştiau desigur amândoi.

***

A doua zi, seara, Ann îmbrăcă un pareo verde ca jadul, pe care şi-l croise singură dintr-o bucată de mătase strălucitoare pe care i-o făcuseră cadou Larry şi Sissy. Din cauza fineţei materialului şi a croielii veşmântului, nu putea purta mare lucru pe dedesubt. Optă în cele din urmă pentru o pereche de colanţi fini aurii, cu taloane înalte.

Nu încerca niciodată să rivalizeze cu celelalte femei, la seratele unde o ducea Chase. N-avea nici mijloacele şi nici nu dorea.

Dar hainele care o împodobeau, făcute manual, nu lipseau niciodată să atragă privirile admirative şi complimentele unora şi altora. Si acea seară nu făcu excepţie. Când Ann se plimba prin salonul vast, rochia i se ondula frumos în jurul ei, punând clar în evidenţă fermitatea pieptului şi lungimea picioarelor aurii.

Ajunsese să-i cunoască pe cei mai mulţi dintre prietenii şi relaţiile lui Chase, în cursul acestor câteva săptămâni. Pe ansamblu, erau oameni sinceri, bine intenţionaţi, care în plus, aveau foarte mulţi bani. Ann n-avea nici o greutate în a le ţine piept în conversaţii, în a găsi subiecte care să-i intereseze. în mod obişnuit, Chase îi rămânea alături.

Totuşi, în acea seară, Chase alesese după toate aparenţele să stea la bar; permanent cu un pahar în mână, discuţia sărind de la un subiect la altul cu o mulţime de oameni care-i căutau în mod vizibil compania. Si cu siguranţă nu se arăta grăbit să i se alăture. Singura dovadă

că Chase nu uită de prezenţa sa, erau ochii intenşi, tulburători, de un albastru intens, care-i urmăreau cele mai mici gesturi.

Ann se opri câteva clipe într-un colţ al încăperii pentru a vorbi cu o pereche mai în vârstă, de care se ataşase oarecum, deşi nu o cunoştea decât de puţin timp. Se lansase cu entuziasm în descrierea ţesăturii la care tocmai lucra, când Chase o prinse de încheietură cu o mână de fier.

- Marguerite, Hector, scuzaţi-ne, dar Ann şi cu mine suntem obligaţi să plecăm, acum. Ne pare rău, credeţi-mă.

Si o conduse prin salon, afară din apartament. Si apoi în ascensor cu o asemenea viteză, încât tânăra femeie nu avu deloc răgazul să protesteze, până în clipa în care, exasperată, îl prinse la rândul său de mână pentru a-l reţine.

- Chase! Ce te-a apucat? Cred că erau pe punctul să-mi facă o comandă.

- La naiba, Ann! Bărbatul acela este preşedintele Consiliului de administraţie al uneia dintre cele mai importante bănci din Texas. în plus, n-ai nevoie să-ţi vinzi ţesăturile pentru a-ţi câştiga existenţa.

- Chiar nu ştii ce vorbeşti, Chase. Ti-am explicat deja că banii pe care mi-i aduce lucrul meu îmi sunt foarte folositori.

- Vom vorbi despre asta când ne vom întoarce acasă.

Ultimatumul pronunţat pe un ton tăios, nu mai avea nevoie
de comentariu. Ann tăcu mâlc până la sfârşitul scurtei expediţii care o duse în apartament. Se instală confortabil pe canapea, dar refuză cu un gest categoric din cap paharul pe care Chase i-l oferi în tăcere.

Acesta îşi turnă un scotch şi bău o înghiţitură. Apoi veni să se planteze în faţa ei, cu mâinile în buzunarele costumului negru. Plecă ochii şi o privi cu un aer preocupat. Ann îi susţinu îndelung privirea. în cele din urmă, cu o voce joasă şi stăpânită, Chase începu:

- N-am putut face nimic în aceste ultime săptămâni care să poată avea o cât de mică influenţă asupra ta. Greşesc?

Ann nu răspunse. Consideră de preferat să aştepte cu răbdare; dar privirea sa limpede nu greşea.

- Mi-ai trimis înapoi cadourile. Ai refuzat jumătate din florile pe care ţi le-am trimis...

începu în acea clipă să meargă ca un leu în cuşcă, în faţa ei, punctându-şi fiecare venire şi plecare cu o nouă senzaţie dureroasă, insuportabilă.

- Trăieşti într-o fermă, fără ajutorul cuiva, de-abia te menţii pe linia de plutire pentru a te îngriji de nevoile voastre şi totuşi, respingi tot ce încerc să-ţi dau. Te iau cu mine în cele mai bune restaurante, la cele mai elegante serate, în locurile la modă şi nu numai că faci astfel încât

să fii în largul tău acolo, dar te-ai descurcat încât cele mai de vază personaje din oraş îţi mănâncă din palmă.

încetă brusc să măsoare încăperea şi o privi drept în ochi, fulgerând-o cu privirea glacială.

- în schimb, faţă de mine eşti la fel de neîncrezătoare ca acum câteva săptămâni.

Inspiră profund şi o privi cu atenţie, părând să-şi caute cu grijă cuvintele.

- Te doresc mai mult ca niciodată, Ann. Sunt gata să-ţi încredinţez o importantă sumă de bani, suficientă pentru a-ţi garanta independenţa până la sfârşitul vieţii tale, dacă... dacă mi te dăruieşti. Voi plasa această sumă chiar mâine, acolo unde îmi vei cere.

Ann se ridică, parcă mânată de un resort şi parcurse din câţiva paşi mari, rapizi, distanţa care o despărţea de fereastra imensă. Vederea splendidă a luminilor oraşului se înceţoşă în faţa ochilor săi. Temperatura era plăcută în încăpere, dar i se făcu brusc frig

- teribil de frig. îşi strânse braţele la piept, frecându-şi umerii cu mâinile, în speranţa de a se încălzi puţin, până în clipa în care îşi dădu seama de prezenţa lui Chase chiar în spatele ei. în acea clipă rămase nemişcată, mâinile încetându-şi mişcarea nervoasă. Aşteptă cu calm să înceapă iar s-o bombardeze cu cuvinte răuvoitoare.

Vocea lui Chase era blândă, dezmierdătoare.

- Am foarte multă putere şi şi mai mulţi bani. Vino la mine şi promit că voi şti să-i folosesc cu discernământ pentru a te face fericită.

Pentru început, Ann se întrebă dacă va reuşi să rostească măcar o vorbă. Gâtul îi părea complet înecat în lacrimi, acele lacrimi care formau un imens ocean de dureri neexprimate. Când fu, în sfârşit, în măsură să-i răspundă, nici măcar nu-şi recunoscu vocea.

- Pentru cât timp? bâigui.

- Nu ştiu, bombăni Chase. Tot ce ştiu, este că vreau să fii a mea.

- înţeleg. Aşadar, dragostea nu are nimic de-a face cu asta?

- Dragostea este un vis de şcolăriţă. Nu sunt sigur că pot crede în ea.

- în ce crezi?

- în ceea ce putem face împreună.

îşi trecu dosul palmei peste obrazul tinerei femei. Ann se eliberă cu agilitate şi plecă să se posteze în mijlocul încăperii.

- Si căsătoria, Chase? Crezi în căsătorie?

- Trăiesc în viteză cu V mare. O ştii, Ann. Nu vreau bagaje şi nici nu-mi trebuie. Dacă-mi cedezi, vă pot asigura, ţie şi Stephaniei, siguranţa pe care o meritaţi, fără dispoziţii legale care să ne lege pentru totdeauna.

îi ţinu piept, foarte dreaptă, sperând că profunda durere care o cuprinsese nu era prea vizibilă şi cu o voce foarte blândă, dar foarte decisă îi indică refuzul său dintr-un singur cuvânt.

- Nu!

Chase nu adăugă nimic. De altfel, era inutil. Ochii îl trădaseră, reci ca iarna, înghețați ca un aisberg. O privi îndelung, ceea ce
Annei i se păru o veşnicie, apoi ieşi din încăpere închizând uşa încet după el.

Tânăra femeie avu impresia că nu trecuse decât foarte puţin timp, când un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată, intră în apartament. înalt, cu un aer inteligent, i se prezentă cu solemnitate:

- Doamna Warrenton? Mă prezint: John Phillips, asistenul domnului Colfex. Tocmai m-a sunat la biroul meu, care este situat la capătul culoarului. Dacă binevoiţi să mă urmaţi, vă voi conduce acasă.

O conduse la fermă cu elicopterul, în tăcere, cu cea mai mare pricepere. Ann n-avea nevoie să i se spună că nu-l va mai vedea niciodată pe Chase. Era evident.

Capitolul 5

Săptămânile care urmară nu se numărară printre cele mai uşoare pe care le cunoscuse Ann, dar trebuia să-şi continue viaţa ca de obicei. Existau Stephanie, ferma şi ţesătura sa pentru a o ţine ocupată şi dacă, pentru prima dată, avea senzaţia de gol în viaţa sa, încerca să facă în aşa fel ca şi când nu era nimic.

într-o dimineaţă, după ce-i oferi o cafea, îi făcuse lui Larry mărturisiri complete despre ce se petrecuse între Chase şi ea, de la prima lor întâlnire, pe malul iazului, până la ultima confruntare. Spre marea sa surpriză, Larry primi vestea cu mai mult calm decât ar fi crezut.

- Si ai refuzat? o întrebă, cu o sprânceană ridicată, iar Ann notă o urmă de amuzament inexplicabil în vocea sa.

- Bineînţeles că am refuzat! exclamă tânăra femeie, aruncându-i cumnatului o privire furioasă. în definitiv, cine se crede? dacă îi acceptam banii şi dacă aveam o legătură cu el, ar fi fost într-adevăr prostituţie! Si dacă refuzam banii, acceptând totuşi o legătură cu el, eu...

Vocea i se gâtui.

- Da; ce s-ar fi întâmplat în acest caz?

Ann nu-şi credea ochilor: acum, Larry zâmbea.

- Nu ştiu, exclamă, simţindu-se brusc dezarmată, pradă celei mai mari confuzii.

în consecinţă, făcu singurul lucru pe care-l putea face; îşi descărcă proasta dispoziţie asupra lui Larry:

- De ce nu te întorci acasă să masacrezi unul dintre eroii tăi de roman, în loc să mă plictiseşti de moarte cu palavrele tale?

Larry izbucni în râs. O sărută pe frunte şi, înainte de a pleca, spuse o frază atât de enigmatică, încât Ann nu catadicsi nici măcar să răspundă.

- Poate că Chase Colfex a găsit în sfârşit pe cineva de nivelul său.

în prima săptămână a lui decembrie, Stephanie contractă o gripă serioasă, care se complică rapid cu o bronşită. Fetiţei îi era atât de rău, încât nu suporta ca mama să se îndepărteze de ea, fie şi o clipă, părând să nu-şi găsească odihna decât când Ann o ţinea în braţe.

Cât despre Ann, nu avea deloc timp să doarmă: noaptea, Stephanie era foarte agitată. Uneori, mai făcea scurte sieste în timpul zilei, în măsura posibilului.

Aşa încât, când târziu în acea după-amiază sună telefonul, trebui să se târască jalnic până la aparat.

- Alo, da?

- Ce nu este în ordine?

Vocea profundă a lui Chase o lăsă pe moment fără reflexe. Ar fi pariat până la ultimul bănuţ că n-o va mai suna niciodată.

- Ce vrei de la mine?

La celălalt capăt al firului urmă o pauză. Apoi, Chase reluă:

- Nu pari în regulă. Ce se întâmplă? Eşti bolnavă?

- Nu, oftă tânăra femeie obosită, Stephanie este. Este de o săptămână în pat şi, până acum, n-a reacţionat deloc la tratamentul medicului.

- Te-ai mai dus să-l consulţi?

- Da, i-a prescris nişte antibiotice, ieri dimineaţă. M-a asigurat că starea ei n-ar trebui să întârzie să se îmbunătăţească.

Oare de ce îi povestea toate astea? Probabil era mult mai obosită decât credea.

- Sosesc imediat.

- Chase!

închisese deja, fără măcar să-i precizeze dacă era la Dallas sau la fermă. Ce să facă oare? Casa era cu susul în jos şi nu reuşea să-şi amintească dacă se pieptănase sau nu în acea

dimineaţă. Dumnezeule! Nici măcar nu se îmbrăcase. Purta încă vechiul capot pe care-l îmbrăcase trezindu-se. Când se gândea că ar fi putut avea timp să se schimbe, ajunse până la ea abia auzit un geamăt, şi se repezi la căpătâiul fetiţei.

Cinci minute mai târziu, auzi pneurile Lamborghiniului scrâşnind în faţa casei. Chase era deja acolo. Intră, rece, dur, aducând răcoarea de afară, îmbrăcat în blugi şi cu un pulover albastru. îi aruncă o scurtă privire şi-i ordonă fără drept de replică:

- Du-te şi te culcă înainte să te îmbolnăveşti şi tu.

Ann scutură slab din cap.

Chipul lui Chase se îmblânzi şi putu citi pe el o blândeţe şi o tandreţe dezarmante, pe care nu i le cunoscuse niciodată mai înainte, când o luă pe Stephanie în braţe.

- Du-te şi odihneşte-te puţin. Mă voi ocupa eu de ea.

- Dar nu cunoşti copiii, şi apoi... Stephanie nu va vrea ceva de la tine.

Dar Chase se instalase deja în balansoar, ţinând-o în braţe pe Stephanie înfofolită într-o pătură.

- Ne vom înţelege foarte bine, nu-i aşa Stephanie? o întrebă pe copilă.

Ca prin minune, aceasta dădu din cap şi se cuibări în căuşul braţelor puternice care o susţineau. Bărbatul ridică în acea clipă ochii spre Ann, care-l privea cu un aer năucit.

- Explică-mi cum trebuie să-i dau medicamentele şi apoi te

poţi duce să te culci.
***

Zorii, reci şi posomorâţi, nu vor întârzia să apară. Ann se trezise de câteva minute deja, dar era atât de bine la căldură, încât nu voia să se mişte. Cineva mai adăugase nişte pături peste patul său, în timpul nopţii. Chase! Nu putea fi decât el.

Nemişcată, culcată pe spate, ciuli urechea, atentă la accesele violente de tuse ale Stephaniei. Nimic. Totuşi, i se păru că aude zvon de voci. Curiozitatea, îmbinată cu îngrijorarea de mamă, o obligară să se ridice.

Se furişă în linişte pe culoar, cu cămaşa de noapte lungă bătându-i picioarele goale. Ajunsă în uşa camerei Stephaniei, se opri cu respiraţia tăiată: ţinând încă în braţe copila somnoroasă şi fericită, Chase fredona încet şi fals. Era un cântec pe care nu-l auzise niciodată mai înainte, referitor la o fetiţă frumoasă, cu părul auriu, pe care toată lumea o iubea mult. încântată, copila îl asculta, făcând eforturi disperate să nu adoarmă.

Ann îşi simţi ochii uzi de lacrimi. Se întoarse rapid în camera sa, lăsând singure cele două fiinţe la care ţinea cel mai mult pe lume. Se sui în pat şi-şi înfundă faţa în pernă, pentru a reflecta la ceea ce tocmai descoperise. Stiuse întotdeauna că Chase Colfex avea o influenţă considerabilă asupra modului în care se simţea. O atingere, o privire, un zâmbet erau suficiente pentru a arunca o rază de soare în viaţa sa. Dar acum, mai ştia ceva. îl iubea. Total, complet, fără

nici o îndoială, îl iubea pe Chase Colfex. Era un fapt sigur. Nu-i mai rămânea decât o problemă de rezolvat: ce va face?

Auzi un zgomot slab lângă pat; se rostogoli instinctiv şi-l descoperi pe Chase, în picioare, la căpătâiul său, privind-o.

- Te simţi mai bine? o întrebă aşezându-se pe marginea patului şi luându-i mâinile în ale sale.

- Da, mulţumesc. Aveai dreptate. Eram epuizată.

Bărbatul zâmbi şi-i îndepărtă cu graţie câteva şuviţe de păr
negru şi mătăsos care-i cădeau pe faţă.

- Acum, Stephanie doarme. Febra a scăzut în timpul nopţii şi i-am dat puţină supă pe care am găsit-o pe aragaz. Respiraţia i s-a ameliorat. Cred că se va simţi bine.

- Stiu, am fost în camera Stephaniei, adineaori, şi v-am văzut pe amândoi, spuse Ann, umezindu-şi buzele uscate. N-aş fi crezut niciodată că mă vei suna.

Chase îi lăsă încet mâinile, se ridică şi merse până la picioarele patului. Umbre ciudate venite din colţuri întunecate ale încăperii îi cădeau pe faţă.

- N-am fost în oraş.

Nu era foarte precis. Tânăra femeie ar fi vrut să-l întrebe: unde ai fost? Cu cine? Dar în loc s-o facă, se auzi spunând simplu:

- Ei bine... îţi mulţumesc că ai venit să ne faci o vizită. Este foarte amabil din partea ta.

Albastrul ochilor lui Chase vibra. îi adresă o privire lungă,

întârziind câteva clipe pe decolteul cămăşii de noapte.

Zâmbi cu un aer înţelegător şi comentă:

- Sunt rareori amabil, Ann.

în acea clipă scoase portofelul din buzunar şi trase din el o carte de vizită pe care scrise ceva. Apoi i-o întinse.

- Voi fi la Dallas, la unul din aceste două numere. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

în cursul zilelor următoare, sănătatea Stephaniei se amelioră rapid şi Ann avu în sfârşit timp să se gândească mai bine. Se gândea deseori la ultimele cuvinte ale lui Chase:

- Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

O zăpăcise această frază enigmatică. Oare ce voise să spună? Trebuia să-l sune dacă starea Stephaniei se înrăutăţea? Dacă dorea să-l vadă? Totuşi, adevărul era de netăgăduit: avea nevoie de el, neapărată nevoie. Dragostea pentru Chase îi mistuise sufletul, distrugându-i echilibrul vieţii, lăsând-o permanent nemulţumită când lipsea. Dar nu ştia dacă îşi va putea asuma riscul să meargă la el.

Si totuşi, înţelegea că şi Chase avea nevoie de ea. Cum puteai dori pe cineva atât de mult şi celălalt să nu simtă profund ceva?

Chase îi dovedise că era în stare de o mare tandreţe. îngrijise o copilă bolnavă, o fiinţă care nu era a sa, ţinând-o toată noaptea în braţe pentru ca Ann să se poată odihni puţin. Se arătase sensibil şi fie că voia sau nu, dăduse dovadă de un fel de dragoste. Poate restul va veni cu timpul.

Că risca să eşueze în ce întreprindea, nici măcar nu-i veni

în minte. Când se gândea serios, nu mai conta decât un lucru: îl iubea.

Trecu Crăciunul. Stephanie se vindecase complet şi, datorită unui efort supraomenesc, Ann reuşi să termine şi să livreze la timp ţesăturile clienţilor săi, recuperând în acelaşi timp toate treburile care rămăseseră în urmă la fermă.

Acum sau niciodată. Inspiră profund, luă receptorul şi formă numărul surorii sale. Sissy răspunse puţin gâfâind, ca de obicei.

- Alo?

- Bună, ce faci?

- Ca de obicei, răspunse veselă Sissy. Tray îl chinuie pe Anthony, Joshua este culcat în ţarcul său şi urlă, Larry dă târcoale în bucătărie în căutarea unor arme noi şi interesante.

Ann izbucni în râs.

- Bărbatul ăsta este un delincvent care promite.

Sissy pufni şi ea în râs.

- Da, ştiu.

Nu-mi plac foarte mult privirile pe care le aruncă maşinii de zdrobit plantele textile. Spune-mi, vrei să vii la cină? Am făcut un rasol enorm.

- Ascultă, Sissy, mă întreb dacă te-ar supăra ca Stephanie să vină pentru câteva zile la voi.

- în nici un caz. Ştii bine că este întotdeauna binevenită. Ce se întâmplă?

- Am hotărât să merg la Dallas să-l văd pe Chase.

La celălalt capăt al firului se lăsă o lungă tăcere.

- Sissy, Sissy, mai eşti acolo?

- Eşti sigură de tine, Ann? Te-ai gândit bine?

- Nu m-am prea gândit la altceva, crede-mă!

- De ce nu vii? propuse Sissy. Vom putea vorbi despre asta. Nu eşti la distanţă de o zi.

- Se face mai mult de o lună de când nu l-am văzut. Curând este Anul Nou...

Vocea cumnatului său o întrerupse.

- După aerul catastrofal al lui Sissy, presupun că ai hotărât să-l întâlneşti pe Chase.

- Ai presupus exact. A pregătit deja din ce o să facă nişte caramele?

- Nu. Deocamdată este împietrită de spaimă, dar linişteşte-te, va începe dintr-o clipă în alta. Probabil o va face până soseşti. Ann...

- Nu te îngrijora, Larry. Totul va fi bine.

- Sper, micuţo, sper.

***

O oră mai târziu, Ann era aşezată din nou lângă telefon, încercând de data aceasta să-şi adune curajul pentru a-l suna pe Chase. Convins că era inutil să insiste, Larry venise deja s-o ia pe Stephanie, încântată de acest divertisment. în cele din urmă, ridică receptorul şi formă primul număr pe care Chase i-l notase cu mai multe săptămâni înainte. îşi asumă riscul că el să nu dorească s-o vadă. Patru săptămâni, erau o veşnicie

pentru un bărbat ca Chase Colfex.

După centralistă şi recepţioneră, îi fu dată în sfârşit secretara lui Chase. Ann tuşi, nervoasă.

- Domnul Colfex este acolo, vă rog?

- Da, dar mă tem că este ocupat, deocamdată. îi puteţi lăsa un mesaj?

Ann se strâmbă. Soluţia cea mai simplă consta în a răspunde negativ, apoi să închidă. Dar nu avea obiceiul s-o ia pe ocolite.

- Da. îi puteţi spune că a sunat doamna Warrenton şi...

- Iertaţi-mă, o întrerupse vocea profesională şi afectată a secretarei, dar aţi spus Warrenton, Ann Warrenton?

- Da, răspunse intrigată tânăra femeie.

- Vreţi să aşteptaţi o clipă? Vi-l voi da pe domnul Colfex.

Năucită, Ann aşteptă.

Câteva clipe mai târziu, vocea profundă a lui Chase ajunse până la ea, puţin îndepărtată.

- Ann?

- Da, Chase, eu sunt.

- Eşti bine? Şi Stephanie?

- Toată lumea este bine.

Se lăsă o tăcere jenantă, enervantă.

- Chase?

- Te ascult, Ann, o asigură bărbatul pe un ton cam tăios.

- M-am gândit la noi...

- Da?

- Aş vrea să vin să te văd... Dacă vrei şi tu...

- Da, vreau.

- Dar numai cu anumite condiţii.

- Ti-am spus deja că poţi avea tot ce vrei.

- Ti-am spus deja că nu vreau nimic, nici bani, nici cadouri şi eu hotărăsc calendarul. Eşti de acord?

Timp de zece secunde, Chase rămase mut, apoi exclamă cu o voce iritată:

- Presupun că n-am de ales. Trimit pe cineva să te ia cu elicopterul.

- Nu este nevoie. Iau maşina mea.

- Nu fi şi mai încăpăţânată decât de obicei, Ann. îţi vor trebui două ore şi jumătate pentru a veni până la mine şi drumurile sunt alunecoase cu ploaia care a căzut azi-dimineaţă.

- Este una din condiţiile mele, Chase. Refuz să-ţi fiu "livrată"...

- Ann, începu bărbatul agasat, apoi, brusc tăcu. Bine, bine, adăugă după o pauză, ai câştigat. Dar, pentru Dumnezeu, condu prudent. Te aştept la apartament.

Capitolul 6

Uşile ascensorului privat dădeau direct în apartamentul lui Chase. Se închiseră cu un sunet înăbuşit şi Ann făcu câţiva paşi în încăpere.

Chase o aştepta lângă fereastra mare. îmbrăcat simplu, dar cu eleganţă, după cum obişnuia, făcuse cu siguranţă un duş întorcându-se de la birou: părul îi era încă foarte ud.

La vederea sa, Ann se opri brusc, incapabilă să mai înainteze. Tocmai parcursese mai mult de două sute de kilometri pentru a fi cu el şi acum, când era acolo, se simţea subit împietrită. Era ridicol!

Cu siguranţă, Chase nu se zăpăcea pentru atât de puţin. Se apropie încet de tânăra femeie, cu un mers aproape leneş.

- Oare ai cea mai mică idee de infernul în care am trăit luna aceasta din cauza ta? făcu remarca pe un ton aproape banal. Am aşteptat să mă suni, ştiai?

Privindu-l venind spre ea, Ann se simţi cuprinsă treptat de aceeaşi senzaţie ca prima dată când îl văzuse, în noaptea de argint, extraordinara impresie pe care o avusese în sinea sa, la vederea graţiei şi puterii pe care le emana acest bărbat. Şi tot ca în acea noapte, i se tăie respiraţia.

Chase rămase pe loc în faţa ei; îi prinse cu o mână ceafa, iar degetul său îi mângâia încet lobul urechii.

- Vezi, ştiam că nu pot face nimic decât să aştept. Nu

puteam exercita nici o presiune asupra ta. încercasem deja experienţa asta. Inutil să încerc să... te cumpăr. Nu m-ai fi lăsat s-o fac. Să exercit un şantaj, era în zadar. Din tot ce sunt în măsură să-ţi ofer, nu te interesează nimic. Aşa că am răbdat cu stoicism şi am aşteptat.

Degetul său descoperise pe gât locul în care pulsul bătea puternic şi întârzie o clipă acolo. Instinctiv, Ann îşi ţinu respiraţia. Privirea ochilor albaştri, autoritară, exigentă, se adânci în a sa. Tânăra femeie avu senzaţia că i se înmoaie picioarele. Degetul îşi urmă mişcarea insidioasă până la baza gâtului.

- Cred că ţi-aş mai fi dat douăzeci şi patru de ore, şi dacă n-ai fi dat nici un semn de viaţă, aş fi încercat altceva.

înaintă un pas şi-şi aplecă faţa peste a sa, până când buzele aproape li se atinseră.

- Nu ştiu foarte bine ce aş fi încercat, dacă ar fi trebuit să găsesc ceva.

Gura lui puse stăpânire pe a sa cu o aviditate blândă. Un fel de suspin înăbuşit strânse pieptul Annei. Inima îi bătea cu

putere, interzicând orice gând coerent. Chase îşi plimbă degetele pe curbura spatelui, urcând de-a lungul şirei spinării, înainte de a-i mângâia pieptul întins spre el.

Ann se agăţă de bărbat, incapabilă de un alt gest.

- Am impresia că nu ne-am văzut de secole, murmură Chase cu o voce frântă de emoţie, fără s-o piardă o clipă din ochi.

Apoi o atrase la el, astfel încât pieptul Annei fu cu totul lângă al său, mâna aflându-se încă între ei, mângâind cu infinită blândeţe circumferinţa sânului. Tremurând, Ann se lăsă în jos.

Se întinse pe mochetă şi el i se alătură. Forţa puternică a pasiunii lor se dezlănţui şi gesturile, mişcările de dragoste, se aliară pentru a atinge cele mai înalte culmi ale plenitudinii, culori strălucitoare risipindu-se pe trupurile şi în sufletele lor, într-o ultimă eliberare.

Stăteau întinşi acolo, pe mocheta groasă şi albă. Respiraţia li se domolise în sfârşit şi bătăile inimilor îşi reluară ritmul normal. Chase se ridică şi o duse pe Ann în braţe până în patul său. Se strecură alături şi o îmbrăţişă imediat.

Tânăra femeie se cuibări lângă umărul său, fericită, pe deplin mulţumită.

- Cred că suntem chit, spuse aceasta.

Chase râse uşor.

- Despre ce vorbeşti?

Ann îşi trecu tandru mâna peste pieptul musculos.

- în noaptea în care John Phillips m-a condus acasă, m-am gândit că într-adevăr nu te voi mai vedea niciodată. Şi eu am trăit un infern în săptămânile care au urmat, întrebându-mă ce făceai, cu cine... Şi apoi, ai telefonat şi ai venit să ai grijă de Stephanie, ca şi când nimic nu se întâmplase.

- Ann! protestă bărbatul prinzându-i mâna pe care o ţinu nemişcată pe pieptul său.

Tânăra femeie îi simţea bătăile pulsului.

- Dacă i-am cerut lui Phillips să te însoţească, a fost pentru că mi-a fost teamă să te pierd pentru totdeauna, dacă te duceam eu însumi. Eram atât de furios când mi-ai refuzat propunerea, încât mi-a fost teamă de propria mea reacţie. Trebuia să ies din încăpere înainte să spun sau să fac ceva ce aş fi regretat mai târziu. Şi apoi, a trebuit să plec pentru câteva săptămâni la Londra şi am considerat că este de preferat să nu te sun. N-aş fi vrut să discutăm toate acestea la telefon, mai ales de atât de departe. îndată ce m-am întors, ţi-am telefonat. Stephanie era bolnavă şi tu erai la capătul puterilor.

O sărută pe gât. Ann îşi simţi inima strângându-se în piept: o cuprindea tulburarea. îşi înnodă mâinile în spatele cefei lui Chase, incapabilă să reziste mai mult timp jocurilor senzuale ale gurii sale.

- Chase?

Acesta nu spusese chiar ce ar fi vrut ea să audă. Nici măcar nu rostise cuvântul "dragoste". Dar pentru moment, asta părea să n-aibă deloc importanţă.

Ann se întinse languros pentru a se trezi, apoi deschise ochii. Privirea sa întâlni ochii lui Chase, nespus de albaştri, deja aţintiţi asupra ei. Rezemat într-un cot, o contempla deja de un timp; o gratifică zâmbindu-i relaxat, călduros, ca o mângâiere. îi zâmbi la rândul său.

- îţi face plăcere să priveşti oamenii dormind, domnule Colfex?

- Să spunem că nu prea ştiu. Este prima dată când mi se întâmplă, dar există ceva ce mă fascinează în modul tău de a te comporta în orice împrejurare. Este în tine un fel de bucurie înnăscută.

Ann izbucni în râs şi făcând asta, aruncă o privire spre tavan:

- Chase! Unde este oglinda? exclamă.

- Am pus s-o scoată după ultima ta vizită.

Cum mâna lui Chase migra periculos spre şoldurile sale, tânăra femeie îşi îndreptă ameninţător degetul sub nasul său.

- Să nu începi, Chase Colfex! Mor de foame. Trebuie să mă hrăneşti.

Bărbatul zâmbi înţelegător.

- Totul este pregătit deja. M-am ridicat fără să observi. Nu mai avem decât să ne aşezăm la masă... după un sărut.

O sărută cu infinită tandreţe.

- Mangus mi-a adus ieri nişte dulceţuri despre care îmi vei spune dacă îţi plac. Acceptă fără tragere de inimă să coboare în oraş pentru a-mi pregăti nişte cine delicioase. Dar nu rămâne niciodată foarte mult timp, pentru că s-a îndrăgostit de viaţa texană de la ţară şi, îndată ce termină ceea ce consideră sarcina sa, pleacă imediat înapoi.

- Formidabil! Contând pe asta, mi-e şi mai foame; la gândul mâncărurilor uşoare ale lui Mangus, îmi lasă gura apă.

Chase o sărută din nou.

- Este exact ceea ce ne aşteaptă. Este aproape miezul zilei! încheie Chase cu un zâmbet în colţul gurii.

îşi trecu un deget peste buzele moi pe care gura sa tocmai le părăsise.

- Cât timp rămâi? Stephanie este la sora ta?

Ann îi luă faţa în mâini, în timp ce se întreba despre modul în care Chase va reacţiona.

- Da, Stephanie este cu verii săi. Pot să rămân câteva zile, apoi va trebui să mă întorc.

- Perfect, acceptă cu uşurinţă bărbatul. îmi voi reorganiza munca pentru a mă putea întoarce cu tine la ţară.

Ann inspiră profund şi întoarse capul:

- Nu!

- De ce? Ce nu este în ordine?

Ann se întoarse cu faţa, remarcând licărirea de tandreţe care-i strălucea în ochi. "Isuse, se rugă în tăcere, fă ca privirea să nu-i îngheţe din nou".

- Totul este în ordine, Chase. Dar am hotărât că nu vom fi împreună decât când voi veni la Dallas.

Tăcu, cu ochii închişi, aşteptând o izbucnire care nu veni. Deschise ochii când simţi mâna lui Chase care-i mângâia şuviţele mătăsoase de păr, ce se răspândiseră pe pernă.

- De ce asta, Ann? o întrebă cu o voce blândă.

Tânără femeie îşi făcu curaj:

- Am anumite obligaţii faţă de Stephanie, Chase. Ea are prioritate faţă de orice altceva. Dacă îţi vei petrece noaptea la fermă, oare cum va reacţiona, dacă se va trezi într-o dimineaţă şi te va găsi acolo, la micul dejun? Şi apoi, dacă exact în clipa în care începe să se obişnuiască până la urmă cu prezenţa ta, vei dispărea câteva zile la Dallas, Londra, sau în altă parte? Va trebui să se obişnuiască fără încetare cu noile circumstanţe. Şi apoi, inevitabil, desigur, va veni ziua în care... nu te vei mai întoarce.

Nu-şi dorea să vorbească despre asta, şi mai puţin să se gândească la aşa ceva. Chase o prinse de bărbie şi-i întoarse faţa spre a sa.

- Nu vreau să mă interpun între Stephanie şi tine. Ti-am spus deja: eşti o mamă exemplară. Şi pentru că sunt în măsură să ştiu că nu întotdeauna copiii au norocul să aibă

o mamă tandră şi afectuoasă, care să aibă grijă de ei, nu te voi deranja niciodată.

Mi se pare că totuşi am putea ajunge la un fel de compromis.

- Nu vreau să revin asupra condiţiilor mele, insistă Ann cu curaj. în plus faţă de Stephanie, trebuie să mă ocup de fermă.

- Dacă accepţi sau nu să vii să mă vezi la Dallas, aş dori să angajez pe cineva pentru a te ajuta la fermă. Mi-ar plăcea de asemenea să-ţi cumpăr o maşină nouă, mai uşor de mânuit şi mai ales mai sigură decât a ta.

- Nu, mă opun categoric! M-am descurcat întotdeauna singură şi am intenţia să continuu aşa.

- Dar n-ai nici un motiv. Acum, eu sunt aici.

- Nu, Chase, continuă tânăra femeie cu o voce blândă, dar hotărâtă. Desigur, eşti aici, dar... nu complet.

- Ba da, complet, murmură bărbatul, începând iar s-o mângâie.

Ann îi privi cu atenţie faţa frumoasă şi ochii strălucitori. Oare va reuşi să-l facă să înţeleagă cu timpul ce voia să-i spună? Se va plictisi tocmai în acest timp?

Când se va plictisi de ea, cum se plictisise de acea fată care-l sunase, prima dată, la telefon?

în timpul săptămânilor care urmară, Ann avu impresia, de mai multe ori, că era pe punctul să reuşească. Plecând de la ipoteza că înveţi să iubeşti fiind iubit, se consacră în

întregime lui, convinsă că va avea câştig de cauză.

I se consacră trup şi suflet, pe deplin, cu intensitate şi hotărî să alunge sistematic orice umbră ce plutea pluti peste fericirea sa fragilă.

Norii începură să i se adune în minte când reluă drumul spre fermă, după ce petrecu un weekend cu el. Pentru că în acea clipă analiză enormitatea sarcinii pe care şi-o asumase. în acelaşi timp făcea toate eforturile din lume pentru a nu se gândi ce făcea Chase în timpul nopţilor pe care nu le petrecea cu ea.

Desigur, Chase se îmblânzise şi se deschisese puţin faţă de ea. Şi, în felul lui, se angajase la fel de mult ca ea în anumite privinţe. Era un bărbat care acţiona întotdeauna cu o rapiditate extremă: hotărâri, cumpărări, vânzări, călătorii... în afară de când era cu Ann. Avea grijă de ea, dădea dovadă de o nesfârşită răbdare. Niciodată nu-şi închipuise că putea trăi cu atâta intensitate cu un bărbat.

Rămase fermă şi Chase chiar părea că-i acceptase condiţiile. O suna în fiecare seară şi uneori trecea pe neaşteptate pe la fermă, în timpul săptămânii. De câteva ori, îl invită la cină, cu Larry şi Sissy. Dorea atât de mult să se aprecieze reciproc... Treptat, ajunsese să se creeze o prietenie afectivă între ei, bazată pe un sentiment de respect şi admiraţie reciprocă.

Dar, în cele din urmă, în Chase începu să se simtă o schimbare, mai întâi subtilă, atât de subtilă încât Ann se

întrebă dacă nu era rodul imaginaţiei sale. Dar nu asta era situaţia.

Trebui să recunoască în sfârşit că de acum exista o anumită răceală în vocea sa, un fel de licărire glacială în privire. Si pe măsură ce timpul trecea, Chase devenea tot mai nervos, în asemenea măsură încât Ann nu se putu împiedica să se întrebe dacă începuse să se plictisească de ea.

într-o seară, spre sfârşitul lui martie, Ann îl privea îmbrăcându-se pentru o serată.

în timp ce deschidea unul din sertarele comodei pentru a alege o cămaşă, Chase i se adresă privind-o în oglindă:

- Mâine plec în Europa. Aş prefera să te laşi condusă de Phillips şi ca altcineva să-ţi aducă maşina.

- Pentru cât timp pleci?

Bărbatul îşi îmbrăcă încruntat cămaşa. Desigur, remarcase că Ann evitase cu grijă să răspundă la întrebarea indirectă pe care i-o pusese.

- Accepţi sau nu să te conducă Phillips? repetă cu o notă de iritare în voce.

- Nu, Chase. Nu se pune problema. Mă voi întoarce ca de obicei, cu maşina. Totul va fi foarte bine.

Vizibil furios, Chase tăcu mâlc. Ann îl privi cu atenţie în timp ce termina să se îmbrace. Gesturile aveau ceva automat. Cu siguranţă, era contrariat. Nu ştia exact de ce, dar, treptat, o cuprinse un val de nelinişte. îşi repetă cu

curaj întrebarea.

- Pentru cât timp pleci?

- Este cam greu de spus, bombăni Chase. Cu siguranţă, destul de mult.

- De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Când sunt lângă tine, nu mă mai gândesc la afaceri.

Ann strânse pumnii. Oare era sfârşitul? Acesta era modul său de a i-o spune? Poate fusese oarbă la numeroasele avertismente pe care i le dăduse.

- Ann, reluă Chase încet, vreau să-ţi las nişte bani, pentru cazul în care vei avea nevoie, în timpul lipsei mele.

- Nu! De câte ori trebuie să ţi-o spun: nu vreau banii tăi.

- Eşti prea încăpăţânată, şi este o prostie. Nu este nimic rău în faptul că vreau să-ţi dau nişte bani. Chiar ai prea multă imaginaţie! Această propunere nu are nici un subînţeles. Doresc doar să fac în aşa fel încât Stephanie şi cu tine să aveţi tot ce vă trebuie în timpul absenţei mele.

- Refuz...

îmbufnat, Chase făcu un semn resemnat, care o făcu să tacă.

- Mai gândeşte-te, cel puţin.

îşi vârî mâinile în buzunare şi o privi câteva clipe.

- Te aştept jos. Am de dat nişte telefoane. Ai face mai bine să te pregăteşti. Nu suntem în avans.

Gânditoare, Ann îşi îmbrăcă pareoul verde ca jadul.

Privindu-şi imaginea în oglindă, îşi dădu seama că nu-l mai purtase din noaptea în care Chase îi făcuse acea propunere incredibilă. îşi adresă o strâmbătură în oglindă. Dacă cel puţin n-ar fi fost această serată. Dacă ar fi rămas măcar acasă, să discute toate acestea înainte ca Chase să plece, poate ar fi putut rezolva dificultăţile care păreau că apăruseră între ei.

Oftând, îşi luă peria şi începu să se pieptene energic, fără măcar să se gândească la ceea ce făcea. Chase îi precizase că era vorba de o masă importantă şi că în nici un caz nu puteau lipsi. Aşa că îşi va compune un chip fericit şi va face tot ce va putea mai bine. Poate vor găsi o clipă să vorbească, după serată.

Se machie foarte uşor şi încălţă sandalele aurii. Nu-i mai rămânea decât să-şi ia poşeta şi mantoul. Sus de pe scară, rămase o clipă nemişcată, pentru a-l privi pe Chase atât de seducător în costumul negru, impecabil. Era la telefon, mustrând un angajat, probabil îngrozit.

- Mâine, am spus! Altfel, eşti concediat.

închise cu brutalitate, fără să mai adauge vreun cuvânt.

în acea clipă, îi remarcă prezenţa. Ridică ochii spre Ann şi încremeni; doar un muşchi al maxilarului zvâcnea. Tânăra femeie inspiră adânc şi începu să coboare scara. La primul etaj, lumina culoarului invada treptele.

Brusc, Ann realiză că materialul rochiei trebuia să fie complet transparent în acea baie de lumină.

Chase o urmări din ochi. Când ajunse la baza scării, tânăra femeie se opri la o distanţă prudentă de el. Chase se apropie cu un mers nonşalant.

- Stii, începu pe un ton degajat, că atunci când porţi o pânză de păianjen, există multe şanse ca păianjenii să se agaţe de ea?

Prinse nodul care îi susţinea rochia pe piept. Fragilitatea materialului o obligă pe Ann să se apropie de el.

- Ai cea mai mică idee de efectul pe care îl ai asupra mea, vrăjitoare mică?

Fără să-i dea drumul, o sărută la baza gâtului şi continuă:

- Eşti o femeie cum rar se găseşte, Ann.

Gura îi rătăcea pe bucata de mătase lucioasă aruncată neglijent pe umerii tinerei femei. Chase îşi lipi mâinile pe pieptul său şi o trase încet lângă el. Tânăra femeie scăpă un geamăt. Deja o săruta cu pasiune pe gât. Se cambră. Oare cum făcea de o reducea de fiecare dată la o pradă atât de uşoară?

- Chase... serata... trebuie să plecăm, bâigui slab.

- îmi impui condiţii la nesfârşit şi sunt obligat să cedez, altfel mă ameninţi că pleci! Eşti îngrozitor de independentă şi imposibil de reţinut, ca un nor de fum.

- Chase, nu! gâfâi Ann în timp ce acesta punea stăpânire pe gura sa într-un sărut pasionat care o făcu să-şi piardă stăpânirea de sine.

- De ce, nu? Iar vrei să-mi rezişti?

înainte ca tânăra femeie să aibă timp să răspundă, se îndepărtă de ea brusc, o pălmui din zbor, lăsând-o respirând greu, stupefiată, rănită până în adâncul fiinţei sale.

Când îşi veni în fire, Chase plecase deja şi Ann se afla singură în marele apartament gol. Cu faţa inundată de lacrimi, tânăra femeie înţelese brusc că violenţa lui Chase nu dovedea decât un lucru, unul singur: voise să joace cu Ann jocul crud şi nemilos al dominaţiei.

Capitolul 1

Ann îşi privi fără entuziasm ţesătura care, de un anumit timp, nu mai avansa. Pentru prima dată de luni de zile, respingea treaba pe care o avea de îndeplinit, disperată de numărul mare de ore care-i mai trebuia s-o ducă la capăt şi de nenumăratele rânduri care-i mai lipseau încă. În mod ciudat, nu mai reuşea să se intereseze de lucrul său.

împingând scaunul, se ridică şi făcu înconjurul războiului de ţesut pentru a merge în cele din urmă să se rezeme de perete, lângă una din ferestrele salonului. Oare ce se întâmpla? Viaţa sa părea să nu mai aibă nici un sens. Chiar şi muncile de la fermă i se păreau interminabile şi-i cereau eforturi nemăsurate.

Se simţea deja rău de mai multe zile. Gândindu-se bine, era mult timp de când nu era în formă, dar atâta timp cât Chase fusese acolo, refuzase să admită că putea fi bolnavă. Totuşi, începuse s-o cuprindă această teamă.

Ridică din umeri şi-şi îndreptă atenţia spre câmpia care renăştea. Reveniseră zilele frumoase. De obicei, doar această perspectivă era de-ajuns pentru a o face fericită. Câmpia se decorase cu pete multicolore. Ann avea toate motivele să fie fericită, dar încercă în zadar să-şi armonizeze dispoziţia cu natura.

Anul trecut, în această perioadă, îi dusese pe Stephanie şi pe Tray la un picnic într-un câmp superb cu flori sălbatice. Nu putu să nu se întrebe dacă, de data aceasta,

ar avea energia să repete experienţa.

Sună telefonul. Era Sissy, care merse drept la ţintă.

- Cum te simţi? Mai bine?

- Nu cred, răspunse Ann râzând timid. De fapt, mai degrabă mai rău.

- Ascultă, ar trebui să mergi să vezi un medic.

- Va trece, sunt sigură. Probabil am contractat un microb.

- Ann, eşti sigură că nu eşti însărcinată?

- însărcinată? izbucni aceasta. Ti-ai pierdut minţile? Bineînţeles că nu!

- Nu este o ipoteză atât de stranie cum crezi, insistă Sissy cu o logică dezarmantă. "Simptomele" tale seamănă mult cu cele pe care le aveai când o aşteptai pe Stephanie.

Ann îşi trecu mâna peste frunte şi oftă.

A doua zi, starea sa nu se îmbunătăţise deloc. De fapt, la ora unsprezece dimineaţa, se gândea deja serios să se culce din nou. Sissy venise devreme să-i facă o vizită, pentru a încerca s-o convingă să consulte un medic pentru a se lămuri. în zadar.

Cum se putea eschiva? Cu siguranţă, Sissy avea dreptate. Nu era complet pregătită pentru a face faţă eventualului adevăr. în câteva zile, se va simţi cu siguranţă mai bine.

Aşezată pe un scaun în bucătărie, privea pieziş, cu aversiune vraful de veselă care se adunase în chiuvetă,

când răsună soneria telefonului. Răspunse fără entuziasm.

- Alo!

- Ann, sunt Chase.

Picioarele i se muiară şi se prăbuşi pe un scaun lângă telefon. Asta-i mai lipsea: un telefon de la Chase... Sissy se neliniştea pentru ea... Ann nu mai era bună de nimic de zile întregi... şi vraful de veselă murdară care o aştepta...

- Ann... mă auzi? Legătura este proastă?

- Te aud foarte bine, Chase. Ce vrei de la mine?

Vocea familiară şi seducătoare îi răspunse, de la mii de kilometri.

- Vreau să iei primul avion cu destinaţia Geneva. Sejurul meu în Europa se prelungeşte peste aşteptări şi ţin să fii aici, lângă mine.

Ann se încruntă şi-şi frecă bărbia. Momentul părea ales perfect pentru a-l anunţa că totul se terminase între ei. Dacă reuşea măcar să-l convingă că nu mai voia să-l vadă vreodată, n-ar mai trebui să-l înfrunte, faţă în faţă, pentru a-i declara că vrea să se despartă de el.

- Dorinţele tale îmi sunt indiferente, Chase. Nimic nu mai are importanţă, deoarece totul s-a terminat între noi.

- Ann, trebuie să vorbim. Acum sunt la Londra, dar mâine plec la Geneva. Voi face astfel încât să-ţi organizez călătoria până acolo. Vino să ne întâlnim şi să discutăm totul împreună.

- Nu, Chase, reluă ferm tânăra femeie, îţi repet că totul

s-a terminat. Este inutil să fac această călătorie degeaba.

- Ascultă-mă. Trebuie să-ţi explic atitudinea mea din ajunul plecării şi nu pot s-o fac la telefon.

Ann scutură din cap. Nu voia să audă vorbindu-se despre ultima noapte pe care o petrecuseră împreună, despre palma pe care i-o dăduse pentru a-i dovedi că el era stăpânul. Trebuia să-l convingă că era întru totul serioasă, chiar dacă era îngrozitor de greu să se despartă de Chase prin telefon; ar fi fost de zeci de ori mai rău dacă l-ar fi avut în faţă.

Se strădui să ia un ton sarcastic.

- Sunt sigură că-ţi aminteşti, Chase, pentru că ai repetat-o deseori de când am început să ne vedem cu regularitate, că de la început am căzut de acord asupra faptului că eu voi fi cea care va hotărî clipa despărţirii!

- Ann, te rog.

- Ei bine, iată că s-a isprăvit, continuă Ann, totul s-a terminat, totul. Te-am auzit spunând într-o zi: "Ceea ce avem, este mult, oricât de puţin ar fi". N-are rost să lungim lucrurile. La revedere, Chase.

Mult timp după ce închisese, tânăra femeie rămase nemişcată. Stătea acolo, cu mâna pusă pe receptor, gândindu-se la ceea ce tocmai se întâmplase.

Totuşi, dat fiind modul în care se simţea acum, nimic nu putea să mai aibă importanţă. Avea impresia că dormea cu ochii deschişi, parcă era anesteziată şi spera că această

senzaţie va dura mult, mult timp. Convinsă că nu lăsase să planeze nici o îndoială în mintea lui Chase, referitor la despărţirea lor, se simţi lipsită de viaţă.

în această poveste, Ann fusese singura care iubise. Dar se terminase. Dragostea sa pentru Chase era pur şi simplu moartă, moartă din noaptea dinaintea plecării sale în Europa, din noaptea în care înţelesese în sfârşit că Chase nu va fi niciodată capabil de cel mai mic sentiment. Voia s-o posede şi atâta tot.

Crezuse uneori că se arăta tandru faţă de ea, dar dacă asta era situaţia, dovezile de dragoste fuseseră mai mult decât trecătoare.

Absorbită în gânduri, tresări când se auzi soneria telefonului, aşezat încă pe genunchii săi. Totuşi, nu putea fi Chase care suna.

- La ce te gândeai? îi strigă cumnatul Larry în ureche.

- Eram pe cale să-mi spun că ar trebui să pun să mi se taie linia telefonică, replică Ann pe un ton obosit.

- Sissy tocmai m-a informat despre încăpăţânarea ta îndârjită.

- Frumoasă formulă! Este pentru o viitoare carte a ta?

- Ann, îţi spun că n-ai să continui mult timp să-mi faci şicane! Asta nu mai poate dura!

Este prea mult timp de când nu te simţi bine. Te vei duce la un medic. Ai programare în această după-amiază la ora două şi vei fi acolo, pentru că te voi duce eu. Voi veni

să te iau la ora unu şi jumătate!

în aceeaşi după-amiază, pe drumul de întoarcere, Ann nu se putu stăpâni să-şi ironizeze cumnatul, chiar dacă râsul său suna fals.

- Sincer! Să ştii că nu eşti obligat să rulezi cu douăzeci de kilometri pe oră. Doar pentru că medicul a confirmat ceea ce în sinea mea bănuiam deja de ceva timp, nu trebuie să ne întoarcem acasă cu viteza melcului.

Gura lui Larry se strâmbă într-un zâmbet slab, puţin forţat.

- Am urmărit deja îndeaproape patru sarcini, trei ale lui Sissy şi una a ta, dar de fiecare dată când aflu o asemenea veste, nu sunt în apele mele!

- înţeleg ce simţi, recunoscu tăios tânăra femeie. Trebuie să admit că şi asupra mea a avut un efect ciudat.

- Ce-ai să faci acum, când eşti singură?

- Ce vrei să spui? îl întrebă, dezorientată de întrebare. Nu pot face mare lucru. Este un fapt împlinit.

Larry se întoarse spre ea şi-şi precizăgândul, alegându-şi cu grijă cuvintele.

- Ai mai multe opţiuni. Cred că trebuie să te gândeşti bine. Desigur, primul lucru care se impune, este să-l anunţi pe Chase.

- Nu, Larry! răspunse Ann scuturând energic din cap. Presupun că este mai degrabă trist, dar nici măcar nu mi-a venit ideea să-i vorbesc despre asta lui Chase.

- într-adevăr, este trist, dar în fond, nu este deloc de mirare, replică Larry, vizibil emoţionat. Am spus întotdeauna că eşti o femeie mai independentă decât ar trebui.

Ann începu să nu se simtă foarte bine în maşină.

- Vrei să accelerezi?

- Ascultă, inimioară, vreau să-ţi spun doar asta: ai trăit prima sarcină singură, fără soţul tău, dar era de înţeles. De data aceasta, situaţia este diferită. Ai de ales. Chase are dreptul să ştie că-i porţi copilul.

- Chase n-are nici un drept în ceea ce mă priveşte, se înfurie tânăra femeie şi, imediat, îşi regretă cuvintele.

Energia pe care o desfăşurase pentru a-şi manifesta mânia, nu făcu decât să-i sporească starea de rău.

- Stiu că n-ai încă timp să te gândeşti serios, reluă Larry, după o pauză, dar poţi să optezi de asemenea pentru un avort.

- Larry! Ann continua să privească drept în faţă, cu dinţii strânşi. Dacă nu taci, te strâng de gât!

în sfârşit, Larry intră pe drumul care ducea la ferma Annei. După ce opri motorul, se întoarse spre ea şi o luă de mână.

- Stiam răspunsurile pe care mi le vei da chiar înainte de a-ţi pune întrebările, Ann, pentru că te cunosc bine. Dar consider că era important să-ţi vorbesc astfel. Nu voi insista asupra faptului că-ţi va fi extrem de greu să creşti

singură acest copil, pentru că, în mod sigur, o ştii deja. Ceea ce poate nu realizezi totuşi, este că presiunile exterioare care se vor exercita asupra ta vor fi foarte puternice. Comunitatea în care trăieşti este foarte tradiţională şi valorile sale morale sunt de mare severitate. Oamenilor le este deja greu să înţeleagă că nu te-ai recăsătorit de la moartea lui Stephen, dar ca să creşti singură un al doilea copil, care mai este şi un bastrad, este prea mult pentru ei! Nu-ţi vor face viaţa uşoară.

Imperturbabilă, Ann ridică din umeri. Ca de obicei, Larry avea dreptate, dar nu se putea preocupa de ce se va spune.

- Dacă nu mă vor accepta, cu atât mai rău. Mă voi descurca fără ei.

- {tiu că în ochii tăi, Stephanie ţi-a dat mai mult decât ţi-a luat şi nu pot decât să te aprob. Dar te-ai gândit la ironiile pe care le va suferi copilul tău de la colegii de clasă, când va fi la vârsta să meargă la şcoală?

Tânăra femeie îşi trecu nervoasă mâna prin păr şi se sprijini cu cotul de portieră într-un gest obosit.

- Dacă lucrurile se vor întâmpla astfel, voi pleca.

- Adori locurile acestea, Ann.

- îmi ador şi fiica, la fel ca şi copilul care creşte în mine. Nu voi lăsa pe nimeni să-i facă rău.

Larry râse înăbuşit şi-i lăsă mâna pe care încă o ţinea.

- Aşa încăpăţânată cum eşti, cumnăţică, te iubesc din

toată inima.

Cum ţi-am spus deja de mii de ori, să ştii că Sissy şi cu mine vom face tot ce ne stă în putere pentru a te ajuta şi a-ţi uşura viaţa. Te vom susţine pe deplin.

Ann schiţă un zâmbet tremurat.

- Ziua în care sora mea te-a prins din zbor şi te-a luat de soţ, a fost cea mai fericită din viaţa mea.

Cu un gest glumeţ, Larry îi răsuci nasul.

- Nu sunt sigur că m-aş fi lăsat prins atât de uşor, dacă nu mi-ar fi vorbit mai întâi de surioara ei. Bun, ar fi de preferat să mă întorc acasă pentru a ataca vraful de caramele pe care probabil le-a făcut Sissy de când am plecat.

- îţi mulţumesc din toată inima, Larry, murmură Ann înainte de a deschide portiera.

- N-ai de ce. Stii că te poţi bizui pe mine.

O briză uşoară răcorea atmosfera deja estivală. De mai multe ore, Ann lenevea în hamacul întins între doi copaci uriaşi din grădină. Primăvara era extrem de blândă în acest an şi era hotărâtă să profite la maximum. Erau deja câteva săptămâni de când aflase că este însărcinată; de atunci, trăise într-un fel de indolenţă, tristă şi posomorâtă. Ca multe femei în starea sa, nu se simţea foarte bine, nu numai când se trezea, ci toată ziua. Când o aşteptase pe Stephanie, slăbise foarte mult în câteva luni. Dar de data aceasta, era mai rău, fără a mai ţine seama că trebuia să

se ocupe şi de o fetiţă de patru ani. Tocmai când şi-ar fi dorit să rămână culcată toată ziua, trebuia să se ridice, să facă astfel încât micuţa să mănânce, să se îmbrace şi să aibă tot ce-i trebuia. Ann îşi făcea datoria, dar era aproape singurul lucru de care era în stare, se gândi în acea dimineaţă, cu un gol în suflet. încerca să nu amâne prea mult sarcinile de fiecare zi de la fermă, dar nu mai reuşea să ţină ritmul şi lucrurile începuseră să capete un aspect neglijat.

Sissy îşi asuma responsabilitatea Stephaniei cât de des era posibil şi cât de mult timp accepta copila. Desigur, micuţa adora să stea la unchiul şi la mătuşa sa, pentru a se juca împreună cu verii ei, dar acum, când ştia că va exista un nou-venit în familie, poate inconştient era puţin geloasă, insista deseori să rămână lângă mama sa s-o ajute. Dar, în ciuda acestei bunăvoinţe, susţinerea sa se dovedea mai ales o jenă, decât altceva.

Oricum, deocamdată Ann era liniştită şi se putea odihni pe îndelete. Stephanie alesese să-şi petreacă ziua la Sissy şi Larry şi era hotărâtă să profite de asta pentru a-şi face siesta. în ultimul timp, îi era neîncetat somn. Ce fericire să rămână astfel întinsă, perfect nemişcată în hamac, cu ochii închişi, în timp ce o briză uşoară sufla aducând pale de aer răcoros pe fruntea sa caldă. La ţară era atâta linişte! Nu se auzea nici un zgomot, în afară de foşnetul frunzelor şi mugetul întâmplător al unei vaci de pe păşunea care limita

proprietatea.

- Ann?

Aceasta tresări şi deschise ochii, orbită de lumina dimineţii. îl văzu din sensul opus celui din care venea lumina şi recunoscu imediat forţa umerilor şi eleganţa picioarelor lungi, acoperite cu catifea neagră. Nu adăugă nimic. Ann îl măsură dintr-o privire. Chase purta o cămaşă ecosez stil western, care-i dădea un aspect extrem de bărbătesc. Remarcă de asemenea, fără să dea importanţă, că părea obosit. închise ochii pentru a nu-l mai vedea. Ce făcea acolo? Oare de ce venise?

- Ann! Te rog! Priveşte-mă, spuse în cele din urmă cu o voce nesigură, aproape rugătoare.

- N-ai nimic de făcut aici, exclamă tânăra femeie glacial, fără să deschidă ochii. întoarce-te de unde ai venit... Londra, sau Dallas... sau Geneva... ce ştiu eu?

Ce ciudat era! Ann nu reuşea nici măcar să-şi amintească de unde se presupunea că vine şi asta îi era perfect egal.

- Sosesc de la New York, o informă Chase cu voce joasă. Am muncit zi şi noapte pentru a putea să mă întorc cât mai repede posibil şi acum, că sunt aici, am intenţia să rămân.

Ann făcu ochii mari.

- Nu aici! Eşti pe pământurile mele. întoarce-te la tine.

- Rămân, Ann, până când vom vorbi şi vom aplana

dificultăţile.

Ann realiză că în acea poziţie culcată era dezavantajată faţă de el. Dar nu se mişcase când apăruse Chase, mai ales pentru că, dacă făcea o mişcare bruscă pentru a se îndrepta, nu s-ar fi simţit deloc bine.

Măcar dacă ar putea pleca!

Acum, Chase o măsura cu un aer suspicios.

- Ce-i cu tine Ann? Eşti palidă. Eşti bolnavă?

O clipă, tânăra femeie se sperie. Oare cât era de evident? Mintea ei analiză rapid mai multe ipoteze. Ann trase concluzia că era imposibil ca el să bănuiască ceva. Tânăra femeie nu avusese recent deloc poftă de mâncare şi în consecinţă slăbise în loc să ia în greutate. Nu, hotărât lucru, nimic nu-i indica starea.

- Mă simt foarte bine, mulţumesc. Acum, fii amabil şi pleacă! Nu avem absolut nimic să ne spunem.

Timp de un minut care păru o veşnicie, Chase îi examină faţa cu extremă atenţie, apoi privirea se îndepărtă în împrejurimi.

- Dacă te simţi bine, explică-mi cel puţin cum se face că nu ţi-ai lucrat grădina de zarzavat de săptămâni. Nu-ţi seamănă. Stratul de castraveţi este invadat de buruieni de cel puţin cincizeci de centimetri înălţime. Dar în sfârşit, ce se întâmplă?

- Despre ce vorbeşti? se înfurie Ann ridicându-se cu stingăcie într-un cot pentru a-şi privi grădina.

Ise făcu greaţă şi se lăsă să cadă din nou în hamac, închizând ochii.

- Ascultă-mă bine, Chase. N-ai nimic de făcut aici. Nu înţelegi nimic şi nu doresc să rămâi. Aşa că, pleacă.

Ordinul său rămase fără răspuns. în cele din urmă, deschise din nou ochii pentru a vedea dacă Chase plecase.

în nici un caz! Era încă acolo şi o contempla cu un aer preocupat.

- Plec Ann. Dar mă voi întoarce. Poţi să fii sigură.

Tânăra femeie oftă de uşurare când îl văzu în sfârşit plecând. Slavă Domnului! {tia că nu l-ar fi putut forţa fizic să părăsească locul. în cea mai bună formă n-ar fi fost la înălţime faţă de acest bărbat liniştit; şi cel mai mic lucru care se putea spune deocamdată era că se simţea într-adevăr prea slăbită.

Niciodată în viaţa sa nu se simţise mai rău.

Chase nu mai făcea parte din viaţa sa. Pentru Ann nu mai conta decât Stephanie, ea însăşi si bebeluşul care creştea în ea. Greaţa îi dispăruse. Ann îşi înăbuşi un căscat şi se instală confortabil în hamac. Curând, se adânci într-un somn greu.

îndată ce se trezi, câteva ore mai târziu, ştiu în mod intuitiv că ceva nu era în regulă. îşi legănă cu precauţie picioarele peste marginea hamacului şi se ridică încet. Imediat, i se făcu greaţă. Cu ochii aţintiţi în pământ, în faţa ei, aşteptă să-i treacă indispoziţia.

Când se simţi puţin mai bine, se ridică, dar la vederea lui Chase, se încordă brusc.

Era acolo, instalat confortabil într-unul din fotoliile din grădină, pe care-l putuse apropia fără zgomot de hamac şi să-l plaseze astfel încât s-o privească dormind. Picior peste picior, cu coatele sprijinite pe braţele fotoliului, o privea în tăcere. Chipul său nu exprima nimic.

- Tocmai am petrecut una dintre cele mai interesante ore cu Sissy şi cu Larry, o anunţă cu răceală.

Ann îl privi cu un aer bănuitor ridicându-se şi apropiindu-se de ea, liniştit, cu mâinile în buzunare.

Se opri la câţiva metri de ea şi continuă pe acelaşi ton:

- S-a întâmplat ceva foarte nostim. îndată ce m-a văzut, Sissy a început să adune ingredientele necesare pentru fabricarea caramelelor. Deşi auzisem deja vorbindu-se despre acest obicei emoţionant pe care îl are de a se agita astfel de fiecare dată când este neliniştită, este un fenomen la care n-am fost niciodată până acum martor, şi trebuie să spun că a fost o experienţă... care îmbogăţeşte. în acea clipă mi-am spus că punând câteva întrebări pertinente, voi putea reuşi să descopăr secretul. Eram aproape sigur că problema trebuia să te privească îndeaproape.

Ann îşi încrucişă instinctiv mâinile pe pântece şi scutură din cap, fără să descleşteze dinţii. Nu se gândise

câtuşi de puţin că se va duce la Sissy şi la Larry după ce o părăsise. începu să-şi spună că erau nenumărate lucruri la care nu se gândise. Dat fiind slăbiciunea din ultimul timp şi tristeţea gândurilor sale, nu reflectase la mare lucru, în afară de mijloacele de a-şi petrece ziua cât mai bine posibil.

- Ei bine, imaginează-ţi că Sissy mi-a spus că eşti însărcinată.

Expresia enigmatică de pe faţa lui Chase nu se schimbase, dar
îngenunche în faţa ei, îi luă o mână şi o ajută liniştit să se pună pe picioare.

- {i apoi, în bucătărie a intrat Larry. El a fost mai puţin vorbăreţ, dar îndată ce l-am convins de solicitudinea mea faţă de tine, s-a deschis la fel de uşor ca una din cărţile sale! Se pare că este foarte îngrijorat pentru tine.

în mod curios, Chase închise ochii o clipă, ca şi când simţise o durere, apoi murmură cu o voce puţin gâtuită:

- De ce nu mi-ai spus, Ann? Aveam şi eu dreptul să ştiu.

Tânăra femeie se simţea ameţită. Sângele îi zvâcnea în tâmple.
Totuşi, îl înfruntă cu curaj pe Chase, hotărâtă, fără să clipească:

- Nu ţi-am spus nimic, pentru că asta nu te priveşte.

- Porţi copilul meu şi nu mă priveşte?

- Nu, nu te priveşte, repetă tânăra femeie, smulgându-şi mâna din strânsoarea lui Chase. Bebeluşul acesta este al meu şi al nimănui altcuiva! în cazul în care vei pleca şi ne vei lăsa singuri, îţi promit că nu-ţi vom cere niciodată nimic, pentru că nu avem nevoie câtuşi de puţin de acea avere imensă pe care ai adunat-o cu atâta energie... dacă asta te îngrijorează.

- Ann, nu asta mă îngrijorează şi o ştii bine.

Nu, n-o ştia şi-l privi cu curiozitate, întrebându-se unde voia să ajungă.

- Tu eşti cea care mă îngrijorează şi faptul că ai trăit singură clipe atât de grele. în sfârşit, din fericire sunt aici şi te voi putea ajuta. Si apoi, când vom fi căsătoriţi...

Ann simţi că i se moaie picioarele. Trebui să se prindă de el pentru a nu cădea. îndată ce-şi reveni, tânăra femeie bâigui:

- Ce aroganţă! Oare ce te-a putut face să crezi că am intenţia să mă căsătoresc cu tine? Credeai că întorcându-te, o vei mai găsi pe acea biată proastă Ann debordând de recunoştinţă la ideea că vrei să te căsătoreşti cu ea? Că îţi voi cădea în braţe?

- Ei bine, da, trebuie să admit, recunoscu scurt Chase.

N-aş fi crezut niciodată că vei fi în asemenea măsură de încăpăţânată şi de proastă încât să-mi refuzi propunerea.

- în tot cazul, sunt destul de inteligentă pentru a şti că

am alte lucruri mai bune de făcut decât să mă căsătoresc cu tine. înţelege-mă bine, Chase. Trebuie să ştii o dată pentru totdeauna că am intenţia să-mi cresc singură bebeluşul, cu dragoste, fără ajutorul nimănui, fără tine şi fără banii tăi.

Evident iritat de declaraţia sa, Chase o obligă să ridice ochii spre el.

- Larry şi cu mine tocmai am discutat timp de o jumătate de oră despre încăpăţânarea ta. Nu ne-am gândit serios nici o clipă să-ţi punem la îndoială inteligenţa, dar încep să-mi pun întrebări asupra logicii tale!

Ann îl fulgeră cu privirea.

- Păstrează-ţi observaţiile neplăcute pentru tine! Aici, nu avem obiceiul să ne lăsăm astfel insultaţi, fără urmări.

- Pentru că voi trăi aici, presupun că va trebui să învăţ bunele maniere texane, de acord cu tine, îi răspunse cu un zâmbet vesel.

Ann avu impresia că era pe punctul să i se facă rău şi această dispută degradantă cu Chase nu aranja lucrurile. Nu era posibil ca acesta să vorbească serios despre căsătorie. Era probabil încă o stratagemă.

Hotărî să schimbe tactica şi încercă să-l facă să raţioneze:

- Chase, cum poţi să spui că te vei instala aici în mod permanent? De fapt, eşti cea mai instabilă persoană pe care o cunosc. îmi amintesc perfect de ziua în care mi-ai

spus că treci foarte repede prin viaţă şi că n-ai nevoie şi nici nu-ţi doreşti să cari bagaje suplimentare. Si atunci?

Chase râse scurt şi îngenunche în faţa ei, pentru a-şi adânci privirea în a sa.

-Ai un mod de a-mi arunca în faţă propriile cuvinte, care este foarte neplăcut.

îi luă mâna şi-i sărută palma.

- Nu mă asculţi, Chase!

- Oh, ba da, te ascult. Tocmai mi-ai spus că te gândeşti să creşti singură acest copil, cum ai făcut cu Stephanie. Dar te înşeli.

Ann deschise gura, gata să-l pună la locul său, dar nu avu ocazia, deoarece Chase continuă:

- Nu spun că n-ai reuşit de minune cu Stephanie. Ar fi o greşeală ordinară. Dar începând de acum, vei avea ajutor, nu numai pentru Stephanie, ci şi pentru bebeluşul care va veni. Copilul acesta va avea tată.

- Oare ce are acest bebeluş atât de special? exclamă tânăra femeie cu cruzime, încercând cu bună ştiinţă să-l rănească.

Dar Chase îi răspunse cu o uşurinţă dezarmantă.

- Pentru că acest bebeluş este al nostru, Ann şi a fost conceput din dragoste.

Complet năucită, Ann nu-şi credea urechilor. Părea serios. Dar, evident, punea ceva la cale şi ea ştia asta. Era un bărbat prea calculat pentru a vorbi fără vreun motiv

ascuns.

- Dragoste! îl ironiză ea. De ce nu-ţi păstrezi micile tale discursuri frumoase pentru cineva mai uşor de păcălit decât mine? Nu ştiu din ce motiv o faci, Chase, dar minţi. Un bărbat ca tine nu va lăsa niciodată dragostea să-i intre în viaţă.

- Poate era adevărat înainte să ne întâlnim, recunoscu bărbatul.

Ann scutură tristă din cap.

- Nu mă iubeşti, ai fost rănit în mândria ta, pentru că nici o femeie nu ţi-a ţinut piept până acum. Dar nu-ţi face griji, îţi vei reveni!

- Mi-ar plăcea mult să încetezi să-mi spui ce simt şi ce nu simt, îi reproşă Chase cu ironie. Te iubesc, Ann.

Tânăra femeie nu credea o vorbă. Avea probabil un motiv ascuns pentru a acţiona astfel şi nu găsea decât o singură explicaţie: Chase îi spunea că o iubea cu scopul de a lua-o de soţie, astfel încât să fie recunoscut public tatăl copilului. Prin urmare, va putea astfel să-şi exercite drepturile asupra bebeluşului. {i trebuia să împiedice asta.

Singurul lucru pe care-l putea face deocamdată, era să-l irite în asemenea măsură, încât să plece. Cel puţin, aşa spera.

- Eu nu te iubesc, Chase. în realitate, nu sunt departe să te urăsc. Ştii mai mult decât oricine că nu este loc de tandreţe şi de dragoste în inima ta, şi te asigur că nu mă

vei face niciodată să cred că mă iubeşti.

- Vom vedea asta, replică bărbatul cu calm. Până atunci, ne vom căsători.

- Cu siguranţă, nu! spuse Ann cu răceală.

Chase se ridică şi se îndepărtă câţiva paşi.

întors cu spatele, cu mâinile în buzunare, privirea se plimbă peste peisajul înconjurător şi părea profund absorbit în gânduri. Brusc, făcu stânga-mprejur şi-i adresă un zâmbet larg.

- Foarte bine. Pentru că nu ţii la legalitate, nu voi insista. Mă voi mulţumi să mă mut la tine!

- Nu te poţi instala aici, Chase. Nu se pune problema!

- îmi pare extrem de rău, Ann, îi răspunse pe un ton care-i contrazicea vorbele. Mă mut aici, diseară! Punct! Până acum, tu luai iniţiativele, de acord, dar deocamdată eşti prea slăbită pentru a face ceva, aşa că ai să mă laşi pe mine să preiau ştafeta.

Capitolul 8

în aceeaşi seară, Chase se instală la fermă. Se mulţumi să ridice receptorul şi să-i dea lui Mangus câteva ordine precise; acesta apăru curând cu tot ce patronul său îi ceruse să aducă. Când Ann se trezi din scurta siestă, era deja stabilit cu fermitate în casa ei.

Agăţându-şi câteva haine în dulap, Chase îi aruncă o privire peste umăr.

- îmi pare rău că te-am trezit.

- Nu-i prea grav, răspunse tânăra femeie zâmbind cu indulgenţă. Oricum, trebuia să mă trezesc pentru a te da afară.

Chase râse pe înfundate şi se apropie de ea.

- M-ar mira, dragostea mea! Ai face mai bine să cedezi cu graţie, de data aceasta, n-ai nici o şansă...

Câteva săptămâni mai înainte, dacă i-ar fi spus "dragostea mea", Ann ar fi fost nebună de bucurie.

Dar în faţa ipocriziei evidente a lui Chase, simţi o furie neputincioasă.

- Vrei să mă laşi? Aş vrea să mă duc să-mi iau un pahar cu apă, dacă nu te superi.

- Vrei să-ţi aduc eu?

- Poate vei fi mirat să afli că m-am descurcat foarte bine fără tine, până acum. Probabil pot să găsesc baia singură, mulţumesc.

Sarcasmul său îl făcu să zâmbească, dar îi explică în

mod foarte serios:

- Mi-e teamă să nu leşini. Ai putea să cazi şi să-ţi faci rău. Promite-mi să mă chemi dacă ceva nu este în ordine.

Ann încercă în zadar să se elibereze din îmbrăţişarea sa.

- Nu voi avea nevoie de tine, îţi promit. De ce nu profiţi de asta pentru a-ţi aduna lucrurile şi să pleci?

Chase îi dădu în sfârşit drumul, cu un zâmbet dezarmant şi tânăra femeie se îndepărtă. Luându-şi de băut, aruncă o privire imaginii sale în oglindă. Hotărî totuşi să-şi facă puţin curaj şi să se ducă să pregătească cina. Asta n-o entuziasma deloc. în ultimul timp, doar mirosul din bucătărie îi făcea greaţă.

îl găsi pe Chase în faţa uşii de la baie. O aştepta.

- Acum, mă duc la bucătărie, îl anunţă trecând prin faţa lui, trufaşă.

- Mamă, mamă! strigă Stephanie.

Ann oftă de uşurare. Probabil Larry îşi însoţise nepoata. în sfârşit, un aliat!

Micuţa intră în trombă în bucătărie, cu Larry pe urmele sale.

- Bună ziua, mamă. Ti-am lipsit?

- Bineînţeles că mi-ai lipsit, draga mea, exclamă tânăra femeie, gata s-o ia în braţe.

Dar Chase i-o luă înainte. O prinse pe Stephanie cu

mâinile întinse şi o ridică în aer, înainte de a o strânge în braţe.

- Curând, mama ta nu va mai putea să te ia în braţe. Acum eşti prea mare.

- Chase! strigă fetiţa trecându-şi braţele în jurul gâtului său. Te-ai întors. Cât sunt de mulţumită!

- Şi eu, inimioară, şi eu!

- Larry, exclamă Ann, făcând apel la cumnatul său, rezemat cu nonşalanţă cu spatele de uşă, i-am spus lui Chase să plece, dar nu vrea. Doar pentru că am refuzat să mă căsătoresc cu el, şi-a arogat dreptul de a se instala aici.

Lui Larry îi era evident greu să-şi păstreze seriozitatea. Reuşi, într-o oarecare măsură, să-şi menţină faţa impasibilă, dar vocea îi trăda amuzamentul.

- Te-a cerut în căsătorie şi ai refuzat!

Ann îl măsură cu privirea.

- Nu numai că l-am refuzat, dar i-am adus chiar la cunoştinţă că nu vreau să-l mai văd niciodată.

Cu coada ochiului, Ann văzu că Chase nu se clintise. în picioare în mijlocul încăperii, cu Stephanie în braţe, avea, după părerea sa, un aer deziluzionat care nu se potrivea situaţiei, în măsura în care era centrul conversaţiei.

Larry se apropie de ea.

- De ce nu te aşezi, Ann? Eşti cam palidă.

- Dacă îmi mai spune încă o dată cineva că am o mină

îngrozitoare, urlu! exclamă aceasta amenințătoare, dar îl ascultă totuşi pe Larry.

Chase o sărută pe Stephanie pe obraz şi o puse jos.

- De ce nu te duci să arunci o privire în maşina mea, pentru a vedea ce ţi-am adus de la Londra?

Stephanie nu-l lăsă să spună de două ori. Imediat, Chase se întoarse spre Larry:

- Mă instalez aici, deoarece consider că Ann are nevoie de cineva să se ocupe de ea şi de Stephanie. Evident, nu se simte bine, dar nu vrea să admită.

- încăpăţânată ca un catâr, bombăni Larry dând din cap.

Ann se încruntă.

Cumnatul său continuă, ca şi când nu se întâmplase nimic:

- Acum câteva săptămâni, când am dus-o cu forţa la medic, acesta din urmă i-a spus totuşi că trebuie să se menajeze. Este mult prea slăbită.

- Larry!

Ann îşi jură că, la prima ocazie, îl va ucide pentru că-i dezvăluise adevărul lui Chase. Acesta nu trebuia să afle. Chase o privi fără să clipească, implacabil.

- Nu te îngrijora, Larry. Sunt aici şi rămân! Mangus şi cu mine vom face în aşa fel încât să fie tratată cum nu se poate mai bine.

Ann întoarse o privire disperată spre cumnatul său.

- îmi pare rău, Ann, dar mă aliez la părerea lui Chase.

A venit timpul să-ţi spun că ai nevoie de cineva care să te ajute şi să aibă grijă de tine. Presupun că, în situaţia actuală, el este cel mai în măsură s-o facă. Dar îţi interzic să-l tiranizezi cum mă tiranizezi pe mine.

- Te tiranizez! exclamă Ann, neîncrezătoare.

Era prea mult. Se prăbuşi tristă pe scaun. Chase n-o scăpase din ochi.

- Situaţia este simplă, dragostea mea. Dacă nu rămân să am grijă de tine, s-ar putea să nu te ocupi de sănătatea ta şi, în consecinţă, de cea a bebeluşului. Nu cred că eşti atât de mărginită sau de egoistă încât să pui în pericol sănătatea copilului.

Ann se strânse în sinea sa. Chase mersese la fix. Brusc, se simţi depăşită de evenimente. Era obligată să admită că se simţea bolnavă şi extenuată de săptămâni şi că starea nu i se îmbunătăţise.

- Alege!

Vocea metalică a lui Chase tocmai îi întrerupse cursul gândurilor.

- Eu sau spitalul! Sunt sigur că atunci când Larry şi cu mine îi vom explica pe larg şi amănunţit, cât de mult ţi-ai neglijat sănătatea, doctorul va insista să te internezi.

{i ea era sigură de asta. în disperare de cauză, adoptă

un răspuns diferit.

- Ştii că nu este destul loc aici, pentru toţi. Nu te vei simţi în largul tău, iar Mangus şi mai puţin. Casa este într-adevăr prea mică.

- Nu ţine! reluă Chase pe acelaşi ton. Ne vom instala la mine. Este spaţiul care ne trebuie.

- Nu se pune problema să trăiesc în mausoleul acela!

- Ai putea să te amuzi decorând locul când te vei simţi mai bine. Nu spuneai chiar tu că s-ar putea face acolo o casă foarte frumoasă?

Ann începu să se simtă încolţită din toate părţile. Totul părea să se întoarcă împotriva ei şi făcu o ultimă încercare, într-un refuz absolut de a se recunoaşte învinsă.

- N-aş putea să trăiesc niciodată acolo. Prezenţa tuturor acelor paznici îmi va da impresia că mă sufoc.

- Nu te vor supăra, te asigur. Sunt acolo pentru a-ţi păzi liniştea.

- Am toată liniştea care îmi trebuie aici, sau mai degrabă, o voi avea în cazul în care veţi pleca toţi. Mi-e egal ce spuneţi. Nu voi pleca de aici.

- Foare bine, aprobă calm Chase. Mangus va veni când voi fi obligat să lipsesc şi-ţi va pregăti mâncarea.

O nouă obiecţie îi veni în minte:

- îţi interzic ca servitorii tăi să vină aici. Refuz ca Stephanie să fie crescută într-o atmosferă de închisoare.

- Dacă te vor deranja în asemenea măsură, îi voi concedia pe loc.

Ann îşi luă capul în mâini, învinsă. Nu mai era mare lucru de făcut. Chase manevrase totul perfect. Era prea

slăbită, prea indispusă pentru a face ceva, dacă nu să protesteze, şi vedea bine că asta nu folosea la nimic. Si apoi... de ce să n-o recunoască? îndată ce menţionase eventualul pericol pe care şi-l asuma copilul, ştiuse că trebuia să capituleze.

Oricum, cu siguranţă, Chase nu va fi acolo foarte des. Munca îi va ocupa toată săptămâna. Si apoi, era sigură că, dacă timp de câteva zile, el se va strădui să-i satisfacă cele mai mici dorinţe şi s-o înconjoare cu atenţii, până la urmă va obosi. Oricum, nu era stilul său. într-o bună zi, se va plictisi să facă pe infirmiera şi va pleca.

- Ann? întrebă Chase, întrerupându-i încă o dată şirul gândurilor. Ce ai hotărât? Te vei arăta rezonabilă?

Ridicând capul cu mândrie, declară cât de amabil îi era posibil:

- Sunt întotdeauna rezonabilă, Chase. Poţi rămâne aici, pentru că insişti, dar numai până când voi fi din nou pe picioare. După aceea, ai să pleci.

- Asta vom vedea, murmură bărbatul pe un ton neutru.

Larry se ridică, având un zâmbet pe buze.

- Ai luat hotărârea care trebuia, Ann, şi Sissy va fi uşurată. N-ai idee de numărul de caramele pe care m-a făcut să le înghit în acest timp! Bun, vă las, încheie venind s-o sărute pe Ann. Te voi suna mâine pentru a afla veşti.

Ann şi Chase rămaseră destul de mult timp aşezaţi la

masa din bucătărie, după plecarea lui Larry, fără să spună o vorbă. Tânăra femeie era conştientă de privirea aţintită asupra ei, dar nu-i dădea nici o atenţie. în zadar încerca să se gândească la ce va prepara pentru cină, deoarece ideile păreau că nu voiau să se ordoneze. Oboseala care se atenuase în parte de când apăruse Chase de dimineaţă, o cuprinse din nou. Tăcerea apăsătoare care domnea între ei fu întreruptă brusc de Stephanie.

- Mamă! Mamă! strigă, intrând în bucătărie, cu braţele încărcate cu o splendidă păpuşă, îmbrăcată în rochie de mireasă. Priveşte ce mi-a adus Chase.

- Este foarte frumoasă, draga mea, răspunse Ann automat, aruncându-i o privire dezaprobatoare lui Chase.

Păpuşa aceea costase probabil o avere. Considera nesăbuit să ofere un obiect de asemenea valoare unei fete atât de mici. Se limită să-i mulţumească lui Chase.

Stephanie îi întinse păpuşa şi, dintr-o săritură, ateriză în braţele lui Chase. Râdea cu o naturaleţe pe care Ann o consideră de prost gust. Era de preferat ca Stephanie să nu se ataşeze prea mult de Chase! El nu va rămâne mult timp acolo.

Bărbatul îi adresă Stephaniei un zâmbet fermecător.

- Sunt încântat că-ţi place cadoul meu.

{i strângând-o lângă el, se întoarse spre Ann pentru a adăuga:

- Ce vrei pentru cină?

Tânără femeie se încruntă.

- Mai pot încă să gătesc.

- Dacă sunt aici, nu este pentru a avea tu mai mult de muncă. De acord, nu gătesc foarte bine, dar Mangus este aici pentru a-mi sări în ajutor, dacă va fi necesar. Este suficient să-i dau un telefon şi va veni să mă ajute.

- Mă mir că-ţi dai osteneala să mă consulţi! remarcă Ann. Totul este atât de bine planificat! Nu ai nevoie de mine pentru a lua decizii.

Chase o studie o clipă, apoi i se adresă pe un ton calm:

- Ann, eşti bolnavă, şi când nu te simţi bine, anumite detalii capătă o importanţă nemăsurată. Pari să crezi că mă străduiesc să te închid în cuşcă.

Drept singură dovadă a surprizei pe care i-o provocaseră aceste cuvinte, Ann strânse din dinţi. Oare nu tocmai exprimase Chase în câteva cuvinte faptele de care era vag conştientă, fără să poată totuşi să le explice limpede?

- Simţi că am dat buzna în casa ta şi-mi pare rău, crede-mă. N-am câtuşi de puţin intenţia să te restrâng în nici un fel. încerc pur şi simplu tot ce pot pentru a te uşura cât mai mult posibil. Sunt la tine acasă, de acord. Dacă, în indiferent ce clipă, Mangus sau eu nu facem lucrurile cum înţelegi tu, spune-o, vom încerca să rezolvăm asta. Si

acum, pot să ştiu ce ai vrea să mănânci?

în fond, tot ce spusese era perfect logic şi, împotriva voinţei sale, Ann admise că trebuia să recunoască asta.

- Nu îmi este foame, mormăi tânăra femeie, sincer.

- Trebuie să mănânci ceva, insistă Chase. De ce ai poftă?

- De mâncare mexicană! răspunse Ann, fără să stea pe gânduri.

- Mexicană, hm! Nu este foarte uşor.

- Nu-mi pasă. M-am săturat să mănânc lucruri care n-au gust, continuă Ann, referindu-se la nenumăratele piureuri şi fierturi insipide pe care se silise să le mănânce de câtva timp. Doresc ceva picant!

Zâmbind, Chase o lăsă pe Stephanie jos. Fetiţa rămăsese aşezată cuminte pe genunchii săi, jucându-se cu noua păpuşă.

- Foarte bine, îl voi suna pe Mangus şi vom vedea ce putem face. Până atunci, de ce nu te duci să te odihneşti puţin?

O oră mai târziu, Chase intră fără zgomot în cameră şi-i aşează în faţă o tavă încărcată cu mâncăruri delicios de aromate.

- Nu-mi place să mănânc în pat, bombăni Ann.

în tot timpul cât rămăsese singură, nu reuşise să doarmă şi fusese atentă la râsetele lui Chase şi ale

Stephaniei, din bucătărie. Puţin mai târziu, sosise Mangus şi veselia sporise. Acum, fără a stabili exact motivul, se simţea într-o dispoziţie excelentă.

- Vrei să cinezi jos?

- Nu, nu chiar.

- Bun, tava nu este foarte stabilă, dar ar trebui să meargă.

Chase vorbise pe tonul fermecător al unui tată care se adresează fetiţei sale bolnave şi Ann simţi că accesul său de bună dispoziţie nu va dura.

- Ridică-te, să vezi ce-ţi dau.

- Ce este asta? întrebă sceptică tânăra femeie, încreţindu-şi nasul.

Dar îl ascultă şi-şi aranjă pernele în spatele ei. Chase izbucni în râs.

- Este o idee a lui Mangus. O mâncare mexicană bogată în proteine şi uşor picantă.

- Dar ce este? insistă Ann arătând cu degetul o grămadă înaltă de clătite fără formă.

- Enchiladas cu brânză. Crede-mă, Mangus n-a fost deloc mulţumit. Nu voia să-ţi prepare mâncare mexicană, considerând că nu se potriveşte câtuşi de puţin pentru o femeie în starea ta. Dumnezeu ştie de unde are aceste idei, pentru că n-a fost căsătorit niciodată. Oricum, crede că n-ar trebui să mănânci hrană foarte picantă şi se

întâmplă să fiu de părerea sa.

- Dar ce ştiţi voi? protestă Ann, înghiţind lacom prima îmbucătură.

- Nu e mare lucru, recunosc, dar învăţ repede, spuse Chase aplecându-se pentru a o săruta pe frunte. îi voi face baie Stephaniei înainte e culcare. Las uşa deschisă, în caz că vei avea nevoie de ceva.

La prima vedere, acele enchiladas nu erau foarte apetisante, dar erau absolut delicioase. Brânza era foarte dulce şi coca, picantă cât trebuia. Lipsea poate puţină sare dar, cum nu dorea să se ridice pentru a lua solniţa, se hotărî să treacă peste asta.

Brusc gânditoare, cu furculiţa în aer, se întrebă oare cum va reacţiona Chase la trupul său "dezvoltat" de sarcină. Dar începu curând să mănânce din nou. în fond, ce importanţă avea? Era convinsă că nu va rămâne destul timp pentru a o vedea rotundă, însărcinată cu minunata sa povară!

Reuşi să golească jumătate din farfurie, apoi îndepărtă tava. După zgomotul care ajungea până la ea din încăperea vecină, Stephanie ieşise din baie şi Chase o pregătea pentru noapte. Aşa că se târî şi ea spre baie pentru a-şi face toaleta înainte de culcare. Se gândi că-şi petrecuse jumătate de zi odihnindu-se. Oare cum putea fi încă obosită? Oftă. Poate că se va simţi mai bine a doua zi!

îşi îmbrăcă repede cămaşa de noapte, cea pe care o purtase în noaptea în care-l întâlnise pe Chase, se gândi. îşi alungă din minte această amintire, ridică din umeri şi se îndreptă spre camera Stephaniei. îl găsi pe Chase lângă copilă, citindu-i o poveste. "Nici asta nu va dura", remarcă pentru ea însăşi. Dată fiind viteza cu care era obişnuit să acţioneze, îşi imagina cu greu cum ar fi avut răbdarea de a citi o poveste cu tonul şi încetineala necesare pentru ca fetiţa să înţeleagă.

Ann se aşeză de cealaltă parte a Stephaniei, o sărută cu tandreţe urându-i noapte bună şi, după ce-i adresă un scurt "bună seara" lui Chase, ieşi din încăpere.

Ghemuindu-se în pat, tânăra femeie retrăi incredibila zi care tocmai trecuse. Noaptea trecută, la această oră, nu s-ar fi gândit că Chase va veni vreodată să se instaleze la ea. Fidel lui însuşi, operase cu viteza fulgerului.

Avea ochii închişi dar încă nu dormea, când auzi declicul de la veioza care se aprinse. întredeschise un ochi şi, uluită, se ridică repede în capul oaselor. Liniştit, Chase era pe cale să se dezbrace la picioarele patului.

- Dar ce faci?

Chase nu răspunse la întrebare. Dimpotrivă, o întrebă la rândul său, scoţându-şi cămaşa:

- Ai nevoie de ceva înainte să mă culc?

- Doar nu crezi totuşi că vei dormi în patul meu?

exclamă Ann, scoasă din sărite.

Bărbatul se aşeză pe marginea patului pentru a-şi scoate pantofii.

- Bineînţeles că da, draga mea.

Oare de ce nu se gândise mai devreme? Era absolut evident că era principala problemă pe care o punea prezenţa lui Chase în casă.

- Chase, nu este posibil! Nu poţi să dormi cu mine!

- Si de ce nu? o întrebă acesta, ridicându-se pentru a merge la baie.

- De-aia!

Brusc, îşi dădu seama că striga. Se opri şi inspiră adânc. Reluă, pe un ton mai coborât, vorbind totuşi destul de tare pentru a acoperi zgomotul apei care curgea.

- De-aia... Chase... pentru că nu doresc deloc să te am în patul meu.

O cascadă de râs ajunse până la ea din baie. Apoi îl auzi declarând zeflemitor:

- N-am intenţia să dorm pe canapea şi cu atât mai puţin pe jos!

- Mai există cada, sublinie Ann, fără să se preocupe câtuşi de puţin de confortul său.

Chase ieşi din baie şi reveni să se aşeze lângă ea. îi luă mâna.

- Ascultă-mă, Ann, începu, cu o voce domoală. Ştiu că nu mă vrei în patul tău, dar este singura soluţie. Este destul de mare pentru amândoi. Dacă vrei, mâine voi pune să-l aducă pe al meu.

îi zâmbi şi-i lăsă mâna o clipă pentru a-i îndepărta o şuviţă de păr. Apoi adăugă:

- Dacă-mi amintesc bine, chiar când dormim într-un pat mare, nu ocupăm nici unul foarte mult loc.

Ann închise ochii pentru a nu-i mai vedea zâmbetul. Nu voia să-şi amintească acele nopţi pe care le petrecuse cuibărită în braţele lui Chase, prinsă de trupul lui musculos.

Chase îi mângâie obrazul şi continuă:

- Ţin să fiu lângă tine în cazul în care, în această noapte, vei avea nevoie de mine.

O licărire maliţioasă trecu prin ochii verzi ai tinerei femei.

- Oare nu este de mirare că m-am putut descurca în tot acest timp fără tine? exclamă, sarcastic.

Fără să răspundă, Chase îi atinse buzele cu nesfârşită blândeţe.

- Ce copilă sălbatică eşti, Ann!

Cu aceste cuvinte, se ridică şi făcu înconjurul patului. îndepărtă cearşafurile, se întinse lângă ea şi stinse lumina.

Nemişcată, Ann se strădui să înţeleagă ce tocmai se întâmplase.

Aproape îl insultase şi el reacţionase scuzându-se întrucâtva pentru greşelile trecute. Asta nu avea nici un sens.

Se încorda când simţi braţele lui Chase încercuind-o pentru a o atrage lângă el.

- Haide, haide, fii calmă, îi murmură la ureche. Ce nu este în ordine?

Spre marea sa surpriză, Ann simţi că, treptat, se relaxa. în atitudinea lui Chase nu exista nimic suspect.

Corpul său lângă al ei... Răsuflarea sa călduţă pe ceafă... Ann se lăsă cuprinsă de somn şi se adânci curând în cele mai dulci visuri.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţă şi în toate zilele care urmară, timp de săptămâni, Ann se trezi în braţele lui Chase. Nu ştiu niciodată care din ei doi se apropia de celălalt în timpul nopţii; nu vorbeau niciodată despre asta. Dar îndată ce se trezea, prima sa reacţie era să verifice dacă braţele lui Chase erau bine strânse în jurul ei, cu mâna deasupra, într-un gest protector. Uneori era gata să se întrebe dacă, în fond, nu-l judecase greşit. Dar, cel mai ades, respingea această idee şi-l privea, suspicioasă şi neputincioasă luând controlul asupra vieţii sale.

A doua zi după sosirea sa la fermă, când intră în cameră cu o ceaşcă de cafea în mână, Chase o surprinse în mijlocul încăperii, clătinându-se.

- Dar ce faci în picioare?
- Vreau să fac o baie.
- Ann! întoarce-te şi te culcă!

Aceasta îşi trecu prin păr degetele care tremurau.

- Când pleci la lucru?
- în câteva minute. Am o întâlnire importantă la Dallas, dar va fi Mangus aici. Vrei să bei cafeaua asta?

Docilă, Ann luă cafeaua pe care i-o întindea şi se întoarse să se culce.

- Mai vrei ceva?
- Nu! De ce nu pleci?

Dorea să rămână singură, pentru a se gândi la ce avea

de făcut în timpul zilei. Dar era încă atât de slăbită, încât continuă, fără să se gândească la consecinţele vorbelor sale:

- Când cobori, vrei să-i ceri lui Mangus să-mi pregătească o baie?

- Dar de ce? Nu trebuie să te speli astăzi, dacă nu doreşti.

- Ba da. Trebuie să merg la doctorul Curtis.

Era prea mult!

Dacă Chase credea că se putea amesteca astfel în fiecare ungher al vieţii sale, se înşela Si nu va întârzia să-l facă să afle. Se întrerupse brusc din gânduri când observă că Chase o privea într-un mod ciudat.

- Ai programare astăzi la medic şi n-aveai nici măcar intenţia să mă înştiinţezi, nu-i aşa? o întrebă ameninţător.

Puţin tulburată, Ann lăsă ochii în jos.

- De ce ar trebui să-ţi spun? Asta nu te priveşte. După câte ştiu, eu am programare.

La aceste cuvinte, Chase se întoarse şi ieşi din încăpere.

Se întoarse după câteva minute pentru a o anunţa că-şi anulase întâlnirea de la Dallas.

Două ore mai târziu, Ann era aşezată în cabinetul medicului. îl privea tot mai urât pe bărbatul scund şi fermecător care o îngrijea de când era copilă. Doctorul Curtis nu era pe cale să-i dezvăluie lui Chase toate antecedentele sale medicale? îşi întrerupse o clipă monologul, pentru a-i arunca Annei o privire pe deasupra ochelarilor.

- Sunt încântat că l-ai adus pe Chase cu tine în dimineaţa aceasta, Ann.

Tânăra femeie strânse din dinţi şi schiţă un zâmbet slab, blestemându-l în sinea sa când el reluă:

- Este foarte important ca tatăl să participe la întreaga evoluţie a sarcinii, să ştii.

îşi luă privirea de la ea pentru a-şi îndrepta atenţia asupra lui Chase.

Apoi, medicul o observă pe tânăra femeie cu un aer preocupat:

- După cum ţi-am spus, draga mea, îţi pot da ceva pentru a lupta împotriva greţurilor.

- Nu, protestă Ann, scuturând energic din cap. Nu vreau. Credeam că am fost clară. Refuz să iau medicamente în timpul sarcinii. Nu vreau să-i fac rău copilului.

- Ann, trebuie să înţelegi că a venit timpul să faci ceva. Nu poţi rămâne astfel, săptămâni întregi fără medicamente. Nu numai că pui viaţa copilului în pericol, dar îţi rişti sănătatea.

Stânjenită, tânăra femeie se agita pe scaun. Atenţionarea era severă. Totuşi, nu se punea problema să ia medicamente. Auzise prea multe poveşti îngrozitoare referitoare la copii cu malformaţii în urma absorţiei unor substanţe a căror toxicitate fusese mult timp ignorată. în cele din urmă, după cum îşi făcuse recent obiceiul supărător, Chase fu cel care hotărî.

- De ce să nu mai aşteptăm puţin, doctore? Acum că sunt aici, Ann va putea să se odihnească în sfârşit, aşa cum trebuie. Cu siguranţă starea i se va ameliora.

Bătrânul doctor se rezemă de spătarul fotoliului şi-i privi pe amândoi cu interes.

- Eşti gata să cooperezi, Ann?

- îţi promit, doctore. Recunosc că n-am fost foarte rezonabilă, mormăi Ann, oferindu-i lui Chase un zâmbet încărcat de recunoştinţă, pentru că ştiuse să-i citească atât de bine gândurile.

După acest episod, Chase părăsi rareori ferma. Transformase bucătăria în birou şi-şi petrecea acolo cea mai mare parte a timpului. Când era obligat să lipsească, făcea întotdeauna în aşa fel încât Mangus să fie acolo...

Se gândea la toate. Pentru Ann, cumpărase un televizor mic cu telecomandă, ca şi o excelentă combină stereo.

Cărţi şi diferite reviste acopereau mocheta din cameră.

Ann mergea din surpriză în surpriză. Nu-i venea să creadă că era acelaşi bărbat atât de dur şi atât de nemilos pe care-l întâlnise cu luni înainte. Refuza să admită că se putuse schimba în asemenea măsură.

într-o seară, Chase se întoarse de la Dallas cu braţele încărcate cu pachete.

- Ce este cu toate astea? îl întrebă intrigată Ann.

- Haine, o informă el, laconic.

- Mi-au rămas de la sarcina precedentă, răspunse tânăra femeie, cu faţa încruntată, furioasă de lipsa sa de tact.

Nu adăugă că le purtase atât de mult încât cu siguranţă îi făcea silă.

- Când vei înţelege că nu mai eşti obligată să scoţi din nou vechile tale haine, Ann?

Aceasta îl fulgeră cu privirea. Cu un zâmbet viclean pe buze, Chase vărsă în faţa ei conţinutul pachetelor. Un curcubeu de culori strălucitoare acoperi patul şi, involuntar, Ann întinse mâna pentru a pipăi câteva materiale.

Croite splendid şi într-un stil cu totul particular, aceste

sortimente nu semănau deloc cu nişte haine de maternitate, de obicei extrem de practice şi foarte puţin estetice. Contemplă mătăsurile în culori vii, materialele din bumbac imprimate în nuanţe ieşite din comun. Curând, nu mai putu rezista dorinţei de a le examina în detaliu.

- Unde ai găsit un asemenea sortiment? exclamă Ann, agitată.

- Mister! Mister! exclamă Chase enigmatic, încântat de bucuria Annei.

Ochii albaştri străluceau de veselie. Se aşeză pe pat, lângă ea şi întinse o rochie în faţa ei, înclinând capul pentru a judeca efectul produs.

- Asta este cea pe care o prefer. Mi-ar plăcea mult s-o încerci.

Era o rochie lungă, verde ca apa, cu flori, croită dintr-un
material extrem de uşor. La atingerea mâinilor lui Chase pe pieptul său, tânăra femeie tresări, dar nu făcu nimic să se sustragă.

- Formele ţi s-au dezvoltat, remarcă bărbatul cu o voce răguşită, atingându-i uşor sânii.

Ann dădu din cap, incapabilă să răspundă, atât era de tulburată. Era prima dată, după mult timp, când o atingea cu această senzualitate. Când începu să-i descheie încet cămaşa de noapte, crezu că-şi va pierde capul. Apoi Chase

îşi strecură mâna pe pielea ei goală.

- Pieptul tău este atât de frumos, murmură, aplecându-se.

Ann gemu. Oare ce se întâmpla? Era atât de sigură că nu-l mai
iubea. Era posibil să se fi înşelat? Acum, în mintea sa domnea o totală confuzie. Nu putu rezista dorinţei de a se strânge mai tare lângă el. Gura lui Chase îi părăsi sânul şi urcă până la gura ei, de-a lungul gâtului.

- încetează, spuse Ann, împingându-l brusc din toate puterile.

- Ce nu este în ordine? o întrebă bărbatul, ridicându-se subit.

- Tu, Chase. Pretinzi, pretinzi mereu, exclamă Ann cu amărăciune, dar nu dai niciodată. De data aceasta, pleacă! Lasă-mă singură.

Se întoarse de la el, cu faţa inundată de lacrimi. Si totuşi, n-ar fi putut explica precis cauza tristeţii sale. Chase o luă în braţe dar, încă mult timp, tânăra femeie fu scuturată de spasme convulsive.

Mai târziu, Ann nu-şi putu aminti cât timp plânsese. Dar îşi aminti că Chase o ţinuse toată noaptea în braţe, murmurându-i cuvinte încurajatoare.

A doua zi dimineaţă, când se trezi, el plecase deja. Dar în acea seară, se întoarse devreme.

în cursul zilelor următoare, starea Annei se amelioră rapid. Si odată cu sănătatea, îşi recăpătă capacităţile de a reacţiona. După toate aparenţele, între Chase şi ea nu se schimbase nimic. Continua să aibă grijă de ea cu aceeaşi solicitudine şi chiar cu uşurinţă. în plus, muncea mult şi pentru el. Ann se gândi că părea să fi făcut să treacă propriile lui activităţi pe planul doi.

Dar era adevărat că existau o mulţime de lucruri la care nu se gândise. Complet refăcută, acum vedea cu alţi ochi ce se petrecea în jurul său, şi realitatea care-i apăru subit, începu s-o nemulţumească profund.

Dacă ar fi vrut, Chase ar fi avut nenumărate ocazii să plece. Nu-şi arătase nici cea mai mică recunoştinţă faţă de el, pentru tot ce făcuse pentru ea. Ba dimpotrivă, de-a lungul acestor săptămâni îl tratase cu un dispreţ şi o îndrăzneală inimaginabile. în acest caz, oare de ce n-o părăsise Chase? Si de ce, brusc, îl interesa atât de mult încât rămăsese? Cu luni mai înainte, i se dăruise pentru a încerca să-l înveţe să iubească. Se putea să fi reuşit până la urmă?

încercă să examineze problema din toate unghiurile, pentru a vedea mai limpede. Dacă cele o mie şi una de lucruri pe care le făcuse Chase pentru ea de săptămâni de zile nu erau o dovadă suficientă de dragoste, ce mai putea cere? O preocupa şi altă descoperire: oare era posibil să-l

iubească încă? Fu obligată să admită că la această întrebare putea cu greu răspunde negativ. Chase o rănise profund, dar nu în asemenea măsură încât să-i distrugă dragostea, deşi încercase să se convingă de asta.

{i totuşi, îi strigase că-l detesta, că nu voia s-o mai atingă, nici măcar să-l mai vadă.

Oare cum o putuse suporta? De ce nu fugise? Să le mai fi rămas o speranţă?

Hotărî să încerce totul sau nimic.

De când se simţea mai bine, Chase se ducea să-şi petreacă după-amiaza la Dallas. Aşa că avea o jumătate de zi să se pregătească.

îi telefonă lui Sissy, care acceptă fără să pună prea multe întrebări, s-o ia pe Stephanie peste noapte; apoi Ann reuşi să-l convingă pe Mangus să prepare cina şi să plece devreme.

Pe la ora cinci, totul era gata, cu excepţia ei. în ciuda siguranţei sale naturale, perspectiva acestei seri între patru ochi cu Chase, pe care o organizase atât de repede, o sperie puţin. Făcu o baie caldă, pentru a se relaxa, gândindu-se ce va îmbrăca.

Odihna forţată şi bunele îngrijiri ale lui Chase şi ale lui Mangus îşi produseseră efectul. Arăta splendid.

Deschise dulapul şi primul lucru pe care-l văzu fu rochia verde ca apa pe care Chase îi ceruse s-o încerce în

acea seară. Se îmbrăcă, apoi se privi în oglindă, din toate părţile. Veşmântul îi venea de minune. Pentru prima dată după mult timp, se simţea frumoasă, valsă până în salon şi acolo încercă să rămână aşezată liniştită, în aşteptarea lui Chase, în pofida nervozităţii sale.

Puţin timp după aceea, bărbatul sosi şi o strigă îndată ce intră în salon.

- Ann?

- Sunt în salon, Chase.

Acesta năvăli brusc în încăpere, îşi aruncă neglijent haina pe un scaun şi întrebă imediat:

- Unde sunt ceilalţi? De ce eşti singură?

Ann ridică mâna pentru a-l face să tacă. Părea obosit şi îngrijorat.

- în primul rând, totul este în ordine. Stephanie este la Sissy. Si i-am spus lui Mangus că poate să plece.

Chase nu păru să-i dezaprobe iniţiativa.

- Se va mai întâlni Mangus cu mine! Nu trebuia să plece.

- Eu i-am dat ordin.

Seara se anunţa rău. Chase părea scos din sărite.

Acum, o privea cu un aer preocupat.

- Ce se întâmplă? o întrebă.

Brusc, Ann se simţi foarte stânjenită.

Si dacă n-a rămas decât pentru copil? Oare să fi avut o

imaginaţie prea bogată? Era foarte posibil. Oricum, venise timpul să afle.

- Este ora cinei, îi răspunse pe un ton degajat. Ti-e foame?

- Nu chiar, oftă Chase, prăbuşindu-se pe canapea.

Apoi adăugă, cu o voce schimbată.

- Stiam că rochia asta era făcută pentru tine.

în loc de răspuns, Ann îşi muşcă buza. Cât de proastă se simţea! Era mult mai greu decât îşi imaginase. Trebuia să facă ceva să rupă tăcerea. Când se gândise să profite de această cină între patru ochi, pentru a pune lucrurile la punct între ei, nu se preocupase să prevadă şi desfăşurarea. Cu siguranţă, Chase nu-i va uşura sarcina. Continua s-o privească fără o vorbă.

- Si munca ta, la Dallas?

- S-a desfăşurat bine, răspunse bărbatul imediat, zâmbind. Este foarte cald. Si gazonul trebuie tuns. Este tot ce vrei să ştii?

Ann se ridică şi se apropie de el cu ochii plecaţi.

- Chase?

- Da, dragostea mea.

Inima îi tresări în piept. îi spusese "dragostea mea". Asta probabil voia să însemne ceva. Aceste cuvinte simple îi dădură curajul care-i trebuia, pentru a continua. Se aşeză lângă el, îi luă mâna şi i-o puse pe pântecul său.

- Simţi?

Mâna lui Chase se încordă de surpriză când percepu mişcarea slabă. Ann îi strânse mai puternic mâna pe rotunjimea pântecului.

- Este copilul pe care l-am făcut împreună.

- Ann! exclamă Chase cu o voce gâtuită.

- Chase! Ştii că am obiceiul să joc deschis. Nu ştiu să fac altfel. Există câteva lucruri pe care trebuie să le aflu. Chase... te iubesc. Te-am iubit încă de mult timp, fără să fi ştiut dacă tu însuţi vei fi vreodată capabil de sentimente asemănătoare faţă de mine. Acum, trebuie să ştiu. îţi cer să-mi spui dacă mă iubeşti la fel...

Ann se întrerupse brusc, deoarece mâna lui Chase tremura. O retrase pe a sa şi aşteptă. Bărbatul inspiră profund, ezită şi scutură din cap râzând încet.

- Oh, Ann! Cel mai mic lucru pe care-l pot spune este că nu eşti o femeie ca celelalte. Ai obiceiul s-o spui verde în faţă... Dar nu mi-ai spus niciodată că mă iubeai.

- Ar fi făcut asta vreo diferenţă? îl întrebă calm.

- Nu ştiu. Poate că nu, acceptă Chase cu un zâmbet slab. Evident, trebuia să învăţ pe spinarea mea. Fără să-mi dau foarte bine seama, presupun că te-am iubit din clipa în care ne-am întâlnit. în noaptea primului nostru sărut, s-a produs o minune, Ann. Dar eram prea orb pentru a-mi da seama. Pentru mine, tu eşti un miracol. Frumuseţea, graţia, pasiunea şi mai ales dragostea ta. Numai tu îmi umpli golul din viaţă şi singurătatea sufletului. înainte să te sărut încât să-ţi pierzi răsuflarea, aş vrea să-ţi pun o întrebare...

Lacrimi de fericire apărură în colţul ochilor Annei. Le alungă cu dosul mâinii.

- Răspunsul meu este da! exclamă bucuroasă.

Nu voi mai spune niciodată nu, domnule Colfex!

Râzând de fericire, Chase şterse lacrimile care curgeau pe faţa radioasă a tinerei femei.

- Bineînţeles că da, draga mea. Si mă vei înnebuni... dar sunt gata să accept orice. întrebarea pe care voiam să ţi-o pun este următoarea: Ann Warrenton, vrei să fii soţia mea? Accepţi să-ţi petreci restul vieţii lângă mine?

Ann i se aruncă de gât, spunând fără încetare: "da, da, da" întreruptă de fiecare dată de sărutări. Când Chase o sărută iar şi iar, fu cu o blândeţe şi o tandreţe pe care nu i le-ar fi bănuit niciodată.

în cursul ultimei nopţi a lunii septembrie, Ann Colfex dădu naştere unui superb băiat, cu soţul său alături. Copilul avea ochii mari albaştri şi părul negru şi mătăsos. Când Ann văzu bebeluşul în braţele tatălui său, ştiu pentru prima dată, fără umbră de îndoială, că miracolele se produc, mai ales în timpul nopţilor argintii.

Sfârşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait

Solicitanţii la

Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In **ITALIA** *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şase colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, la numărul de telefon: 00393480820307.*